

1

leden
2005

Košířský farní list

Leden

JEDNOTA CÍRKVE

V měsíci lednu bývá pravidelně každým rokem týden modliteb za jednotu křesťanů. Bolestná skutečnost rozdělení vyznavačů Pána Ježíše, jejich rozdílná věrouka, výskyt mnoha omylů v pojetí Písma a jeho výkladu a z toho plynoucí neblahé důsledky v pojetí křesťanského života i pohoršení pro nekřesťany burcují k prosbám za sjednocení.

Přitom je třeba mít jasnou orientaci a nepodléhat některým zmatkům, které se bohužel vloudily i mezi katolické věřící.

Mnohým lidem uniká skutečnost, že Církev jednotu má, zatímco křesťané nikoliv.

Je totiž nutné rozlišení mezi jednou, svatou, katolickou, apoštolskou Církví, v níž subsistuje (uskutečňuje se) pravá Kristova Církev a ostatními křesťanskými společnostmi, které nejsou z hlediska původní Kristem stanovené plnosti církvemi v pravém slova smyslu, a tudíž nemohou být po věroučné stránce rovnocennými partnery katolické Církve. To však neznamená, že by po lidské stránce byli považováni za méněcenné, mohou dokonce svou důsledností života podle jimi poznané částečné pravdy překonat mnohé katolíky. "Ti, kdo se dnes rodí ve společenstvích vzešlých z rozštěpení a dospívají v nich k víře v Krista, "nemohou být viněni z hříchu odloučení, a katolická církev k nim přistupuje s bratrskou úctou a láskou... Vírou ve křtu jsou ospravedlněni a přivtěleni ke Kristu, proto jim právem náleží čestné označení křesťanů a synové katolické Církve je oprávněně uznávají za své bratry v Pánu". (KKC 818). Mnoho jejich projevů ušlechtilosti zasluhuje opravdovou úctu. Přesto jsou ochuzeni. Něco důležitého jim v různé míře podle jednotlivých typů vyznání a života chybí.

Jde-li pak o sjednocení křesťanů, vyvstává otázka, jak si tento cíl konkrétně představit, co se má stát, aby se uskutečnil. Je možné to vyjádřit jednoduchým způsobem. Sjednocení křesťanů nastane uznáním a přijetím celého Kristova odkazu. Ten je vyjádřen ve velekněžské modlitbě, kde Pán prosil Otce o jednotu pro svou Církev: "Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, **aby byli jedno** jako my...Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne, **ať všichni jsou jedno** jako ty, Otče, ve mně a já v tobě" (Jan 17,21). Mezi všemi křesťany je však pouze jediná Církev, která má tuto jednotu, o kterou prosil Ježíš, totiž Církev katolická. Z tohoto faktu plyne jasná podoba sjednocení křesťanů. Dochází k němu, když se z nekatolíků stávají katolíci.

Přesvědčení o jednotě, která má svůj domov v katolické Církvi, není jen umanutým ideologickým názorem nebo slepým tvrzením. Je možné je dokázat z trojího základního hlediska.

- Jde totiž o jednotu
- 1) **víry**
 - 2) **bohopocty**
 - 3) a **řízení**

Nový katechismus katolické Církve uvádí pouta jednoty. Především je to „láska, neboť ona je svorník dokonalosti“ (Kol 3,14). Dále jsou připomenuta viditelná pouta jednoty v souladu s výše uvedeným rozdělením na tři oblasti.

- vyznávání jediné víry přijaté od apoštolů;
- společné slavení bohoslužby, především svátostí;
- apoštolská poslušnost skrze svátost kněžství, která udržuje bratrskou svornost Boží rodiny. (KKC 815).

1) Jednota víry

Všechny ostatní křesťanské společnosti jsou nejednotné v nauce víry. Např. protestantismus je roztržštěn na velké množství denominací, z nichž každá má poněkud odchylnou nauku. Ba dokonce v každé skupině si může každý její člen přijímat jinou nauku, jak se mu zlíbí; každý jednotlivec si může vykládat zjevenou pravdu podle své libovůle.

Jedině katolická církev bdí nad tím, aby všichni její členové ve všech dobách vyznávali jen jednu nauku víry. Biskupové, církevní sněmy a papežové bdí nad tím, aby zjevená nauka víry byla vykládána v duchu Kristově všdy a všude jednotně. K tomu účelu katolická církev též formulovala jednotné symboly víry (vyznání víry).

2) Jednota bohoocty

Všechny ostatní církve jsou nejednotné ve svém uctívání Boha. Jen katolická církev má jednotnou bohooctu po celém světě. Každodenně přináší jedinou eucharistickou obět' Ježíše Krista po celém světě. Každodenně uděluje svátosti a vykonává modlitby jednotným způsobem po celém světě. Katolík může procestovat celou Zemi všemi směry od severu k jihu i od západu k východu, a všude najde v podstatě touž bohoslužbu s týmž vyznáním víry.

„Níc méně již od počátku se tato „jedna“ Církev představuje s velkou rozmanitostí, která pochází jak z různosti Božích darů, tak z různorodosti osob, které tyto dary dostávají. V jednotě Božího lidu se shromažďují rozmanité národy a kultury. Mezi členy Církve existuje různost darů, funkcí, podmínek a způsobů života; „v církevním společenství existují místní církve, které si uchovávají vlastní tradice“. (2. vatikánský koncil, LG 13) Velké bohatství takové rozmanitosti, která se projevuje také pestrostí bohoslužebných projevů, není na překážku jednotě církve. Přesto však hřích a tíže jeho následků stále ohrožují dar jednoty. I apoštol musí vyzývat „...horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojení poutem pokoje“ (Ef 4,3).

3) Jednota řízení

Mezi všemi křesťanskými společnostmi má jen katolická Církev také jednotu řízení, jakou vyprošoval Ježíš. Ona vždycky měla a stále má jednotné řízení. Má jednu nejvyšší hlavu, římského papeže, kterému jsou přímo podřízeni biskupové, biskupům pak kněží a kněžím věřící. Všichni věřící tvoří se svými kněžími a biskupy dokonalou jednotu pod jednou nejvyšší viditelnou hlavou.

Dekret 2. vatikánského koncilu o ekumenismu objasňuje: „Jedině prostřednictvím katolické Církve, která je 'všeobecným nástrojem spásy', je dosažitelná plnost všech prostředků spásy. Věříme totiž, že jediné apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, světil Pán všechno bohatství Nového zákona, aby ustavil jedno Kristovo Tělo na zemi, k němuž se musí plně přivtělit všichni, kdo už patří nějakým způsobem k Božímu lidu.“ (UR 3)

Ostatní křesťanské církve nemají ani jednotu víry, ani jednotnou bohooctu, ani jednotné vedení. Východní pravoslavné církve upadly po svém odštěpení do jakési roztržštěnosti a strnulosti, jen politický celek, v němž žijí, jim poskytuje jakýsi vnější rámec jednoty. A jaké je to v protestantských církvích? Ty jsou jednotné pouze v odmítání katolicismu. Mezi sebou jsou však protestanti rozštěpeni na četné církve a církvíčky. V Anglii a Severní Americe se uvádí více než sto protestantských církví. I v Německu je velké množství protestantských církví. Nejsou jednotné ve výkladu zjevených pravd. Někteří jdou

až k popírání základních křesťanských pravd, např. nejsv. Trojice, vtělení Syna Božího, božství Ježíšova atd.

Z uvedených důvodů se tedy můžeme přesvědčit, že není troufalé a přehnané tvrzení, že jenom katolická církev si uchovala po všechna staletí křesťanskou víru čistou a neporušenou, má-li jednotu víry, bohocpoty a řízení.

Touha po obnovení jednoty všech křesťanů je Kristův dar a výzva Ducha svatého. (UR 4)

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Leden 2005

1. sobota	Slavnost Panny Marie, Matky Boží
2. neděle	2. neděle po Narození Páně
6. čtvrtek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ
9. neděle	Svátek Křtu Páně
13. čtvrtek	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
16. neděle	2. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Antonína, opata
21. pátek	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22. sobota	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
23. neděle	3. neděle v mezidobí
24. pondělí	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
26. středa	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
28. pátek	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
30. neděle	4. neděle v mezidobí
31. pondělí	Památka sv. Jana Boska, kněze

Sv. Tomáš Akvinský

Oznámení

- **Biblické katecheze pro dospělé** budou pokračovat v **sobotu 8. a 29. ledna** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého. **Společenství mladých farníků se bude scházet po vzájemné domluvě.**
- **Promítání videofilmu bude v sobotu 15. ledna ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.**
- **V prosinci minulého roku byla uvedena do kulturnější podoby sakristie, předsíň a záchod (vymalováním, vyspravením omítky, vykachlíčkováním a výměnou umyvadla a záchodové mísy) kostela Nejsvětější Trojice.** Celková hodnota úpravy byla 21.536,- Kč. Srdečné Pán Bůh zaplat' všem, kteří se finančně i pracovně na této akci podíleli.
- **Do Vánoc byla také zaplacená zálohová faktura na rekonstrukci chórových varhan** v kostele sv. Jana Nepomuckého v hodnotě 10.000,- Kč. Zbývající částka - 55.000,- Kč bude postupně uhrazena z darů a **sbírek vyhlášených v prosincovém farním listu.**

Přehled nejvýraznějších investic ze sbírek a darů v roce 2004

obnova elektroinstalace u sv. Jana Nep.:	100.280,- Kč
chemická asanace kostela Nejsv. Trojice:	23.800,- Kč
digitální stavební dokumentace sv. Jana Nep.:	23.344,- Kč
celkové poplatky za plyn:	30.587,- Kč
vodu	11.318,- Kč
elektřinu	18.604,- Kč

Z jednání Farní rady

Od května 2004 do posledního setkání 10.12.04 projednávala Farní rada řadu problémů a potřeb naší farnosti, některé z nich úspěšně vyřešila. Podáváme krátký přehled:

- Z kostelních sbírek byla uhrazena poslední faktura (cca 16.000 Kč) za novou elektroinstalaci v kostele sv. Jana Nep. Bude dodána revizní správa od elektrikářů (p.Havel).
- Úspěšně proběhl podzimní úklid kostela sv. Jana – všem dobrovolným pracovníkům zaplat' Pán Bůh
- Byla zahájena oprava chórových varhan a z kostelních sbírek zaplacená zálohová faktura 10.000Kč. Další peníze bude nutno získat ze zvláštní účelové sbírky plánované na 26.12.04. Byl rovněž přislíben příspěvek od starosty Městské části Praha 5 p.Jančíka (P.Lohel, Vítek Bobysud)
- Městská část Praha 5 bude požádána o grant na opravu střechy kostela sv. Jana – žádost nutno podat do konce března 2005 (zajišťuje V.Bobysud)
- V prosinci 2004 probíhá sbírka zimního pánského ošacení pro bezdomovce (organizuje MUDr. E. Horáková)
- Byly provedeny drobné stavební úpravy v kostele Nejsvětější Trojice (renovace sakristie a hygienického zařízení) - díky všem dobrovolníkům, kteří se zúčastnili
- Do Farní rady byl koptován Václav Dráb, který nahrazuje V. Plíška a má na starosti aktivity farní mládeže

V. Bobysud

Noblesní kněz František přešel na věčnost

Pokud myslíme na noblesnost, jde v naší době o velmi vzácný rys osobnosti, spočívající v jemnosti, ušlechtilosti, ohleduplnosti a velkorysosti, která se neslučuje s vnější okázalostí a nápadností, ale vyznačuje skromnost a opravdovost. Takový byl a v našich srdcích zůstává kněz František Verner. Sloužil věrně (byl nejen Verner, ale i věrněj) Pánu Bohu a žil pro církev, v níž viděl Matku, která vychovává své děti. Měl rád světce, které Církev zrodila a jako knihovník a duchovní pastýř dbal o to, aby nezůstávali němými památkami historie, ale promlouvali k nám právě dnes.

Měl na srdci teologické vzdělání kněží. K tomu směřovala jeho knihovnická práce, pro níž nacházel podporu u kardinála Tomáška v pražské pokoncilní knihovně a později v ní pokračoval u křížovníků a na Vyšehradě, kde dostal pochvalné ocenění z Říma.

Jeho láska byla vynalézavá ve svědomitém rozvíjení farního života v Košířích. Tam učil, posvědčoval a vedl. Svým působením doprovázel farnost dlouhým obdobím totality až k několika prvním rokům svobody. Přitom velmi obětavě dbal o zdokonalování technického stavu kostelů, aby je mohl předat se ctí svému nástupci a usnadnil mu tak začátek služby v nové farnosti. Farnost předal v osmdesátém roce života a po deseti letech v devadesátém roce odevzdal svůj život do rukou Spasitele. V těch závěrečných deseti letech pozemského života se na nás díval s Vyšehradu svým laskavým a radostně přejícím pohledem. Budeme vděčně vzpomínat s tichou nadějí, že nás uvidí ještě s větší výše. Tam, "kde chvála nepřestává". R.I.P.

P. Lohel

„Jeden je vzat, druhý je ponechán“.

Košířské farnosti byl vzat dlouholetý duchovní správce P. František Verner, ponechán byl již 10 let jeho nástupce P. Lohelius Klindera, Th.D. O. Praem, který úspěšně nese předanou štafetu vedení farnosti. Upřímně děkují Košířští farníci.

Další pohledy na katolickou víru

III. Poznání Boha podle Církve

22. *Můžeme poznat Boha pouze rozumem?*

Jistěže můžeme. Vlastně my ho musíme poznat rozumem. Jinak bychom postrádali nutný základ pro věrohodnou víru v jeho zjevené Slovo. (36)

23. *Potřebujeme dokonce Boží zjevení, abychom poznali přirozeně poznatelné náboženské pravdy?*

Ano, potřebujeme nadpřirozené zjevení, protože naše mysl je zatemněna vášní, fantazií a hříchem. Požadujeme tuto morální nutnost pro každého, aby znal náboženské a mravní pravdy snadno, pevně a bez omylu. (37-38)

IV. Jak můžeme mluvit o Bohu?

24. *Můžeme rozmluvat s osobami, které nemají žádné náboženství nebo které mají náboženství od nás odlišné?*

Ano, protože naše poznání Boha je rozumové. (39)

25. *Je náš jazyk o Bohu omezen?*

Ano, je omezen naší lidskou kapacitou myšlení a poznání. (40)

26. *Je veškeré stvoření odrazem Boha?*

Ano, tak velice, že čím více víme o dokonalosti stvoření, tím více můžeme znát vlastnosti jejího Stvořitele. (41)

27. *Proč musíme očišťovat naši řeč o Bohu?*

Musíme tak činit, protože naší přirozenou tendencí je mluvit o nekonečném Bohu v konečných a proměnlivých termínech jeho stvoření. (42)

28. *Jak můžeme popsat naše poznání Boha?*

Nikdy nemůžeme proniknout do vnitřního bytí Boha. Můžeme pouze vědět, že není jako jeho stvoření a v jakém jsou vztahu vůči Němu. (43)

Na cestě křesťanského zdokonalování

O hříchu

I. Smrtelný hřích

= **11. Kdo se dopouští hříchu?**

Hříchu se dopouští, kdo vědomě a dobrovolně přestupuje Boží přikázání.

= **12. Kdo se dopouští smrtelného hříchu?**

Ten, kdo přestupuje Boží přikázání v důležité věci zcela vědomě a dobrovolně.

= **13. Proč se musíme distancovat od smrtelného hříchu ze všeho nejvíce?**

Protože je:

1. největším bezprávím vůči Bohu;
2. největším neštěstím pro člověka.

= **14. Proč je smrtelný hřích největším bezprávím proti Bohu?**

Protože jím člověk:

1. pohrdá Bohem, svým nejvyšším Pánem a nejdobrotivějším Otcem;

2. těžce uráží nejlaskavějšího Spasitele;
3. vyhání ze srdce Ducha svatého, svého nejlepšího přítele.

"Slyšte nebesa, pozoruj země, neboť Hospodin mluví: Syny jsem vychoval, vyvýšil, oni však mnou pohrdli!"

(Iz 1,2) - "Syna Božího znovu křížují a vydávají v posměch." (Žid 6,6) - "Nevíte, že jste chrámem Božím, a že Duch Boží ve vás přebývá?" (I Kor 3,16).

= **15. Proč je smrtelný hřích největším neštěstím pro člověka?**

1. protože jej zbavuje posvěcující milosti, Božího přátelství a všech zásluh pro nebo;
2. má v zápětí výčitky svědomí, mnohé časné tresty a nakonec věčné zavržení.

Jaké neštěstí má někdy v zápětí jediný smrtelný hřích, poznáváme u hříchu andělů a u hříchu prarodičů.

"Před hříchem prchej jako před smrtící zmijí: trest hříchu bez konce a rozkoš mžikem míjí."

= **16. Co máme dělat, abychom se uchránili před smrtelným hříchem?**

1. distancovat se, pokud možno i od všedních hříchů;
2. myslet na Boží přítomnost a na svého strážného anděla.
3. vyhýbat se příležitosti a nebezpečí hříchu;
4. v pokušení se modlit a hned mu rozhodně odpírat;
5. distancovat se od zahálky;
6. být vždy odhodlán raději zemřít než smrtelně zhřešit.

Těchto prostředků máme pilně a vytrvale užívat, aby se z nich častým cvikem vyvinul dobrý návyk. Kdo se těmito zásadami neřídí, dává najevo, že se nechce opravdu distancovat od smrtelného hříchu.

I sebesvětější osoby mohou ještě upadnout do těžkého hříchu, jestliže přestanou užívat prostředků proti němu. To ukazuje pád sv. Petra. Nejlepší ochranou před smrtelným hříchem však je celková **h o r l i v o s t** v duchovním životě. Záleží ve zbožné modlitbě, stálém sebezapírání a vhodném přijímání svatých svátostí.

= **17. Co má dělat, kdo pochybuje, zdali je něco smrtelným hříchem či nikoliv?**

Má zatím udělat to, co je bezpečnější (např. odmítnout předmanželský intimní styk v době známosti)

a co nejdříve se poradit se zpovědníkem nebo představeným.

Varhany

U sv. Jana Nepomuckého právě probíhá oprava varhan na malém kůru nad presbytářem a o vánocích bychom měli jejich zvuk slyšet. Vezměme to jako příležitost si povědět něco o královském nástroji.

Název varhany pochází z řeckého slova organon - nástroj, přístroj. A prapůvodním vzorem pro varhany je starořecká Panova píšťala, malý nástroj s několika píšťalami různé délky (a tím i různých tónů) spojených k sobě.

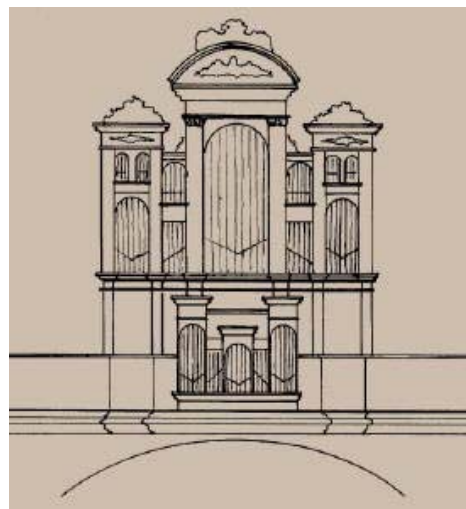
Podle starověkých autorů Vitruvia a Herona z 1. století po Kr. je vynálezcem mechanismu varhan Ktesibios, který žil v Alexandrii okolo r. 300. př. Kr. Podle popisu to byl tak dokonalý nástroj, že stejné dokonalosti se potom dosáhlo až v 18. století. Ktesibiův vzduchový systém se skládal ze dvou částí, jedna sloužila ke stlačení vzduchu a druhá, obsahující stlačený vzduch ho držela na stálém tlaku. Tato druhá část byla zkonstruována jako zvon ponořený do nádrže s vodou. Když vzduchové pumpy naplnily zvon, přebytečný vzduch unikal do vody ve formě bublin, při malém tlaku voda stoupala do zvonu a vzduch pomáhala stlačovat, tím se držel stálý tlak. Řad píšťal bylo několik, snad až osm. Bylo použito také důmyslného mechanismu, který pouštěl vzduch do jednotlivých píšťal jen ve vybraných

řadách. Znění píšťaly bylo řízeno dvojnásobem, volbou píšťaly - výšky tónu a volbou řady - barvy, charakteru tónu. To je i princip dnešních varhan.

Řada píšťal s tóny různé výšky, ale mající stejnou kvalitu zvuku (barvu), se nazývá *rejstřík*. K pohybu šoupátek pouštějících nebo uzavírajících vzduchové kanály se používaly zalomené páky (to jsou předchůdci dnešních kláves) a zpět byla vracena působením pér. Tyto varhany se, podle použití vodní nádrže a bublající vody, nazývaly hydraulos (hydór - řecky voda).

Varhany byly ve starověku velice oblíbeny. Hráli na ně i císařové a byly používány k obveselování při hostinách a především v představeních v divadle a cirku.

V šestém století stavba varhan v západní Evropě zanikla, zatímco ve východní pokračovala. V r. 757 císař Konstantin V, Kopronymus, daroval varhany králi Pipinovi. Později se stavba varhan i jejich používání při bohoslužbě rozšířilo v Německu. V té době byl vodní mechanismus, pro udržení tlaku vzduchu opuštěn a vzduch byl vháněn přímo do píšťal pomocí měchů. Bylo pak potřeba větší množství měchů i mužů k jejich obsluze.

Tyto středověké varhany měly ještě další nedostatek. Najednou zněl stejný tón ve všech rejstřících. Volba rejstříku nebyla možná. Proto se používalo několika klaviatur, vlastně různých varhan, a na každé hrál speciální hráč. Původní klávesy byly spíše táhla a později se používaly lomené páky a byly široké tak, že se obsluhovaly celou rukou.

V době od 10. do 12. století vznikly i další typy varhan. Nejmenší - *portativy* - určené ke hře při chůzi. Jednou rukou hráč tahal měch, druhou hrál. Dále to byly - *positivy* - varhany malých rozměrů, které se při hře nepohybovaly, ale daly se snadno přenést na jiné místo několika muži. Byl ještě jiný nástroj - *regál*. Ten měl místo píšťal jazýčky, upevněné na jednom kraji a volné na druhém. To byl předchůdce dnešních harmonií.

Ve čtrnáctém století byly klaviatury umístěny nad sebou a později k nim byly přidány spojky, které klávesu stisknutou na jedné klávesnici, stiskly i na druhé. V té době vznikla i klávesnice obsluhovaná nohama - *pedál*. Klávesnicím obsluhovaným rukama se říká *manuály*. V té době asi vznikly úzké klávesy, na které se dalo hrát jednotlivými prsty.

Nejspíše v 15. století se objevila možnost volby rejstříků. Nemusely znít všechny současně. To bylo umožněno dalším zdokonalením technického zařízení. Tím se zvukové vlastnosti varhan podstatně rozmnožily. Kombinace rejstříků dává varhanám typický zvuk.

Ve varhanách se kromě rejstříků laděných do stejné výše užívají také rejstříky laděné o jednu nebo i více oktáv výše nebo hlouběji. Současné znění takových rejstříků umožňuje, aby zvuk varhan zněl jasněji nebo temněji, a také zvuk zesílit. Zesílení nebo zeslabení regulací síly vzduchového proudu není možné, při tom se mění výška tónu.

Vrchol stavby varhan je v 17. a 18. století. Tehdy se v plné míře využívalo možností, které varhany poskytují, k provozování vícehlasé (polyfonní) hudby. Varhanní píšťaly jsou retné i jazýčkové, jako materiál slouží nejvíce dřevo a cín. Rozsah manuálů je asi čtyři a půl oktávy, pedálu dvě až dvě a půl oktávy. (V raném středověku byl tento rozsah značně menší.) Ve stavbě varhan se projevují také zeměpisné osobitosti. Známé jsou celé rodiny varhanářů, např. Antegnati v Itálii v 15. a 16. stol. a Silbermannové v Německu v 17. a 18. století.

Pod vlivem J.S.Bacha se u varhan začalo používat temperované ladění. V té době ovšem se už začínaly komponovat opery a vznikl velký symfonický orchestr, hudební styl se měnil, orientoval více na skladby jednohlasé s bohatým akordickým doprovodem.

V 19. století se projevila snaha napodobit zvukem varhan zvuk orchestru. Napodobovaly se na př. smyčcové nástroje a převládala akordická hra.

Ve 20. století vzniklo hnutí za návrat ke stavebním principům užívaným před rokem 1750 a ke zvukové kráse barokních varhan. Průkopníkem v tomto oboru byl Albert Schweitzer.

Varhanářství u nás bylo ovlivněno zejména Německem, částečně Itálií. Od 19. století působí v Krnově ve Slezsku známá varhanářská firma Rieger-Kloss.

Vidíme, že varhany jsou složitý stroj. Jeho hlavní části jsou: soustava píšťal, často sestavená do ozdobných skříní, tzv. *prospekt*, dále je to *hrací stůl*, s manuály, pedály a táhly nebo sklopkami k obsluze rejstříků. A podstatná je také *traktura*, zařízení, které spojuje klávesnice a rejstříkové ovladače s rozvodem vzduchu. Traktura je dvojí, *hrací* přenáší stisk klávesy a *rejstříková*, která přenáší pohyb rukojetí na potřebné zařízení. Traktura bývala mechanická, v novější době se užívá traktury pneumatické nebo elektrické.

Varhany používané v kostelích trpí změnami teploty a leckdy i působením vlhkosti. Údržba a opravy nástroje musí být poměrně časté. (O opravě varhan u Nejsvětější Trojice svědčí mnoho zápisů ve farní kronice.)

V církevní hudbě se uplatnily poměrně pozdě, platily dlouho za světský nástroj. Dnes jsou ovšem v západním světě k neodmyslitelnou součástí chrámové hudby. Hudba a zejména zpěv vždy k liturgii, k bohoslužbě, patřily. Jsou to hlavně gregoriánský chorál, vokální polyfonní skladby (vrcholící v díle G.Palestriny v 16.stol.). U nás zejména lidový zpěv doprovázený varhanami. Kromě toho se varhany uplatní jako samostatný nástroj v mezihrách mezi zpěvem. Varhany vždy dodávají bohoslužbě slavnostní ráz a lesk. Užívají se proto v plné míře zejména o slavnostech a svátcích. V době postní a adventní se užívají jen k doprovodu lidového zpěvu. Od Zeleného čtvrtku do Bílé soboty pak zcela utichají.

U sv. Jana Nepomuckého se k doprovodu zpěvu užívalo nejdříve malého harmonia umístěného v lodi vzadu na levé straně, zhruba tam, kde je socha sv. Jana. Později za války, v důsledku okupace, se na velký kůr dostalo velké dvou manuálové harmonium, snad ze smíchovského gymnázia. To, po úpravě pohonu měchů, slouží dosud v kapli sv. Václava. Po roce 1948, v době útlaku, získal náš kostel další nástroje. Dnešní varhany na velkém kůru pocházejí z Joanea, od Školských bratří v Salmovské ulici. V poslední době velmi utrpěly vlhkostí a proto jsou v opravě menší varhany od sv. Bartoloměje, od Šedivých sester. Mají jeden manuál s osmi rejstříky a pedál se dvěma rejstříky.

V době, kdy budeme číst lednový farní list, už bude náš zpěv doprovázený tímto nástrojem znít k větší slávě Boží.

Podle pramenů z Internetu, farního archivu a vzpomínek

M.P.

Zahranिční dárce - doplnění k farní kronice.

V roce 1971 P. Verner zapsal: "Kostel Nejsvětější Trojice dostal od dárce ze zahraničí, který si nepřeje být jmenován, agregát na vytápění kostela."

Paní Jitka Dajbychová nám k tom u napsala dopis, kde vysvětluje, jak to vlastně tehdy bylo.

Korespondenci s dárkyní vedla paní Dajbychová, aby P. Verner byl ušetřen dalších nepříjemností s církevní tajemnicí. I pro něj byla dárkyně anonymní.

Z dopisu citujeme: "Na výstavě Pragothem pan farář a poradci vybrali kamna západoněmecké výroby, ale problém byl, jak sehnat (tehdy!!) marky na zaplacení. A tu se našla pí. Hildegard Thywissen z Neussu am Rhein, která uspořádala rodinnou (i dětí) sbírku a kamna se zaplatila tam a potom přiletěl 'Vögelein' - to bylo v předchozí korespondenci krycí jméno pro kamna."

Máme radost, že jsou v Košířích farníci, kteří mají svou farnost rádi, a dokázali i v temných dobách pro ni mnoho udělat. A dárkyni, nyní již známé, znovu ze srdce děkujeme.

M.P.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků

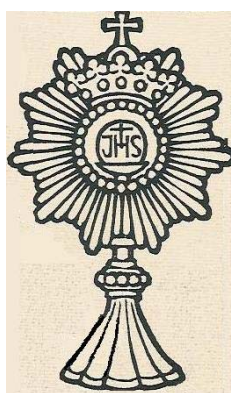
Neprodejně

Únor

ROK EUCHARISTIE

Sám Bůh se nám v Eucharistii vydává jako pokrm a lék. Ten, kterého nemohou nebesa obsáhnout, se skrývá do malého kousku chleba, aby ho mohl každý přijmout. Nemusíme vylézat na vysoké hory, zdolávat těžké překážky, bičovat se nebo se týrat dlouhými posty. Bůh se snížil, aby i malé dítě, slabý nemocný člověk, abychom já i ty mohli přivítat Boha ve svém srdci.

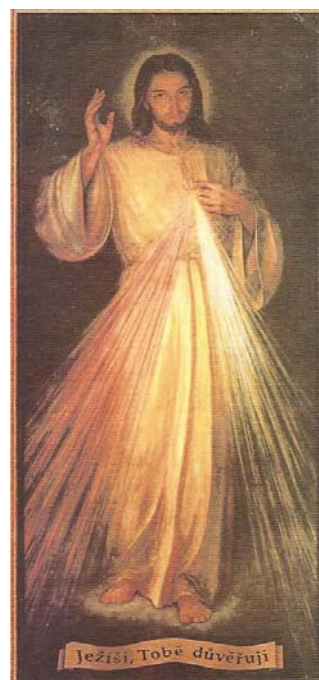
Jak daleko jde Boží láska k nám!
Jak daleko jde naše láska k Bohu?

DVANÁCT PŘÍSLÍBENÍ JEŽÍŠOVA SRDCE

Na základě spisu sv. Markéty Marie Alacoque (1647-1690) z řádu Navštívení P.Marie neznámý autor sestavil „Dvanáct příslibení Ježíšova Srdce“:

1. Dám jim všechny milosti potřebné pro jejich stav.
2. Vnesu pokoj do jejich rodin.
3. Potěším je v jejich trápeních.
4. Stanu se jim v životě bezpečným útočištěm, zvláště v hodině smrti.
5. Vyliji hojnost požehnání na všechny jejich aktivity.
6. Hříšníci najdou v mém srdci zdroj milosti a nekonečné moře milosrdenství.
7. Lhostejné duše se stanou horlivými.
8. Horlivé duše dosáhnou velké dokonalosti.
9. Požehnám také domům, kde bude vystaven a uctíván obraz mého Srdce.
10. Kněží dám dar, že obrátí i nejzarytější lidi.
11. Jména těch, kteří budou šířit tuto úctu, budou zapsána v mém Srdci a nikdy nebudou vymazána.
12. Všem, kteří přijmou svaté přijímání na první pátek v měsíci nepřetržitě v období devíti měsíců, slibuji milost pokání při umírání; nezemřou v nemilosti ani bez svátostí. Mé srdce jim bude bezpečným útočištěm v posledních chvílích života.

Mnohé z těchto zaslíbení se často tradují tak, jako by Srdce Ježíšovo bylo „automatem“ na spásu, ctnostný život, úspěch ve všem a na život zbavený utrpení, nejistot a úzkostí. Avšak ani vykonání těchto pobožností nezbavuje člověka svobodné vůle, kterou může samozřejmě použít ke zmaření všech těchto darů. Daná příslibení jsou nabídkou, kterou je nutno ve víře a naději přijmout.

Liturgický kalendář

Únor 2005

2. středa	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. čtvrtek	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
4. pátek	Památka sv. Bedřicha, opata První pátek v měsíci
5. sobota	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6.	5. neděle v mezidobí
9. středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
10. čtvrtek	Památka sv. Hugona, prvního opata premonstrátů
13. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
17. čtvrtek	Památka sv. Evermoda, biskupa
20. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
22. úterý	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
27. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ

Svatý Blažej

Liturgie postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajičnosti a smírnému odčiňování hříchů.

Oznámení

- **V době postní je zakázáno** zdobit oltář květinami, kromě 4. neděle postní, slavností a svátků.
- **Od Popeleční středy až do Bílé soboty včetně se vynechává v liturgických textech každé "Aleluja".**
- **Další biblické katecheze budou v sobotu 5. a 19. února** o knihách Kazatel a Píseň písní ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách v 18,15 hod.
- **Promítání videofilmu bude v sobotu 12. února.**
- **Farní rekolekce v době postní se bude konat v sobotu 26. února od 15, 30 hod.** v kostele sv. Jana Nepomuckého. V programu budou dvě promluvy, svátost smíření, křížová cesta a mše sv.

STOLEC SVATÉHO APOŠTOLA PETRA A APOŠTOLSKOST CÍRKVE

V minulém lednovém farním listu jsme si podrobněji mohli všimnout, jak je to s jednotou Církve. V únoru slavíme svátek Stolce svatého apoštola Petra, který nám nabízí příležitost zamyslet se nad další nezbytnou vlastností pravé Kristovy Církve, a tou je *apoštolskost*. *Ježíš založil svou církev ve formě apoštolské*, neboť svou moc, kterou má na nebi i na zemi, svěřil do rukou svým apoštolům. Proto jeho pravá Církev musí mít na sobě neustále rysy Církve apoštolské, musí být *apoštolská*:

- 1/ svou *naukou*
- 2/ svou *bohospoutou*
- 3/ svým *vedením*.

Protože jenom Církev katolická má tuto vlastnost, jedině ona je pravou Církví Kristovou.

1/ Katolická Církev je apoštolská svou naukou

Původní čistý pojem, který měli apoštolové a první křesťané o bohu, o osobě Ježíšově, o matce Ježíšově a o svatých, zůstal v ní nezkalen i během staletí a tisíciletí. Podle její nauky křesťanský Bůh vždy byl a je Bohem lásky a dobroty, který řídí celý vesmír, pečuje o každého tvora a bez jeho vůle nepadne ani vlas z hlavy. Podle její nauky se nekonečná láska Boží zjevila lidem nejkrásněji v jeho Synu.

Když se pak během staletí vyskytli někteří bludaři (gnostici, ariani, apolinaristé, monofyzité, nestoriáni aj.), kteří popírali některou stránku v Kristu, byla Církev nucena hájit jeho božství i jeho člověčenství, jeho božskou osobu a jeho soupodstatnost s Otcem a vyjádřit svou víru v Krista v nových formulacích. V nich však vyjadřovala vždycky jenom to, co už bylo o Kristu obsaženo v evangeliích a v tradici. V nových formulích, v tzv. symbolech, není tedy nic jiného, než co bylo obsaženo už v nejstarším křesťanském vyznání víry, které nazýváme *apoštolským*.

2/ Katolická Církev je apoštolská také svou bohospoutou

Je sice pravda, že náš způsob *mešní oběti* je poněkud jiný než v době apoštolské. Ale ta různost je pouze *vnější a zdánlivá*, nikoli podstatná.

a/ Při poslední večeři ustanovil Ježíš svou *eucharistickou obětí*: ustanovil hostinu, při které se požívá viditelně chléb a víno, ve skutečnosti však jeho tělo a krev. Tato hostina měla představovat obětí Ježíšovu na kříži. Apoštolům dal příkaz: "To číňte na mou památku."

V prvotní Církvi se konalo totéž co při poslední večeři. Mučedník Justin (+166) popisuje ve své První apologii bohoslužby své doby. Z jeho popisu je patrné, že tehdejší liturgie obsahovala tytéž části jako dnešní: dvě části přípravné: předčítání Písma a jeho výklad; a tři části podstatné: obětování, proměňování a přijímání. Prvotní zcela prostá liturgie se sice během staletí rozvinula v bohatší formy, jako poupě se rozvíjí v plný květ. Ale její podstata je stále táž.

b/ Pokud jede o *svátost Eucharistie*, ta je v katolické Církvi nyní úplně táž jako v dobách apoštolských: od prvních dob až po naše časy totiž křesťané věřili ve skutečnou přítomnost bohočlověka v Eucharistii. Po celé první tisíciletí nebyla nikde vyslovena pochybnost o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Teprve bludař Berengarius v 11. století porušil tento jednotný souhlas křesťanské víry v Eucharistii. A po něm Luther, Kalvín, Zwingli.

Kdo však stojí blíže apoštolské tradici: protestanté, popírající skutečnou přítomnost Ježíšovu v Eucharistii, či katolíci? Je zřejmé, že katolíci.

Pokud jde o *svátost pokání*, i taj je v nynější katolické Církvi zcela táž jako v dobách apoštolských.

Odpůrci namítají, že vyznání hříchů nepochází z dob apoštolských, ale že bylo zavedeno až ve 13. století na sněmu lateránském (r. 1215). Kdo však zná aspoň trochu dějiny, ten ví, že na tom to sněmu nebyla zavedena ušní zpověď, ale byla jen stanovena povinnost, zpovídat se alespoň jednou v roce. dále je třeba také připomenout, že východní církev, která se od západní katolické začala odlučovat už v 9. století, podržela zpověď i po odloučení jako božské zřízení. Z toho je zřejmé, že zpověď existovala už dávno před lateránským sněmem.

Z uvedených skutečností je tedy patrné, že katolická Církev je apoštolská také svou bohospoutou.

3/ Katolická církev je apoštolská také svým vedením: má totiž apoštolskou posloupnost.

Každý katolický kněz může své svěcení a své poslání odvodit od biskupa, a ten zase může svou pravomoc odvodit od jiných biskupů, až se dojde k apoštolům, jimž dal Ježíš svou moc slovy: „Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás“(Jan 20,21)

Z evangelií je zřejmé, že Ježíš odevzdal apoštolu Petrovi zvláštní moc mezi všemi apoštoly, přední místo, primát a plnou moc: „Pas moje ovce, pas moje beránky“ (Jan 21,17). „A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry“(Lk 22,32).

Toto prvenství však náleží jedině *římským biskupům*, nástupcům sv. Petra, protože Petr byl biskupem římským. Petrův stolec - *katedra sv. Petra* připomíná jeho postavení v Církvi. Je symbolem jeho učitelského, kněžského a pastýřského poslání.

a/ **Důkaz z Písma:** První list Petrův je datován z "Babylona". Babylonem zde může být míněn pouze Řím jako sídlo nepravosti v té době. Babylon nad Eufratem byl totiž tehdy v troskách. A jiný Babylon, jenž byl tehdy v Egyptě, nepřichází v úvahu jako sídlo Petrovo, protože byl jen malou vojenskou pevností.

b/ **Důkaz z tradice:** Klement Římský, který žil ještě v I. století a byl jedním z prvních římských biskupů, vypravuje o smrti apoštola Petra a jmenuje Řím jako místo jeho smrti. Ignác Antiošský nazývá Petra a Pavla apoštoly Říma. Papias, Irenej, Tertulián, Origenes, Eusebius a jiní shodně vydávají svědectví o tom, že apoštol Petr byl biskupem v Římě. Tak se shodují svědectví celého křesťanského světa z prvních staletí.

A konečně totéž dosvědčují také četné památky zachované v Římě: hrob, kde bylo uloženo tělo apoštola Petra, místo v katakombách, kam byly jeho ostatky přechodně přeneseny ve 3. století (vykopávky badatelů A. de Waala a Pavla Stygera v letech 1915-1917), dále pak četné nápisy a malby, které se zachovaly u jeho hrobu a které dosvědčují zvláštní úctu k apoštolu Petrovi. (Viz kniha M. Guardincci: Petrus sein Tod, sein grab. Regensburg 1975.)

c/ **Důkaz právní:** Žádné jiné biskupské sídlo, ani v Jeruzalémě, ani v Antiochii, se nehonosí, že je dědicem apoštola Petra, ačkoli Petr byl biskupem i v těchto městech. A jestliže později (v 8. stol.) chtěl biskup cařihradský strhnout na sebe prvenská práva římského biskupa, i v tom spočívá uznání římského primátu.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že jedině katolická církev je apoštolská svou naukou, svou bohopoctou i svým vedením.

Starobylý Stolec Petrův, který býval dříve v baptisteriu u svatého Petra, uchovává se nyní v apsidě vatikánské basiliky.

Význam svátku Stolce svatého apoštola Petra (22. února) velkolepě komentuje sv. Lev Veliký:

"Který národ neměl tehdy zástupce v Římě? Který kmen nepoznal toho, čemu se Řím naučil? Do Říma soustředila neúnavná pověrčivost nejrůznější výplody marných bludů. Avšak přesto tam měly být zahanbeny pomýlené systémy filosofů, tam se měla rozplynout marná moudrost světa a měl být zdeptán kult démonů, tam čekal hrob na bezbožníka i svatokrádežníka. A do takového města se nebojíš přijít ty, svatý Petře apoštole! Spolu s Pavlem, druhem své slávy a dělníkem na díle spásy jiných četných obcí, vstupuješ sem, do onoho pralesa řvoucích šelem, do oceánu bouřlivých hlubin, a vstupuješ sem krokem pevnějším než tehdy, když jsi kráčel po vlnách mořských!"

Bazilika Svatého Petra v Římě

P. Lohelius

Další pohledy na víru

Boží iniciativa

Kromě toho, co můžeme o Bohu vědět přirozeně, On zjevil sebe sama v osobě a poslání Ježíše Krista.

Článek 1: ZJEVENÍ

I. Boží plán se zjevil

29. *Proč Bůh zjevil sebe sama?*

On zjevil sebe a tajemství své vůle, aby nás přitáhl blíže k sobě a uschopnil nás, abychom jej poznávali a milovali jako adoptované děti jeho milosti.(51-52)

30. *Jaký byl Boží plán zjevení?*

Bylo to postupné odkrývání sebe během staletí, až se konečně zjevil v osobě a poslání Ježíše Krista. (53)

II. Stupně zjevení

31. *Jak se Bůh zjevil na začátku lidstva?*

Zjevil se našim prarodičům a nestáhl své sebezjevení dokonce ani poté co zhřešili.(54-55)

32. *Jaká byla Boží smlouva s Noem?*

Po potopě Bůh učinil smlouvu s Noem, kterou byla zajištěna stálost vývoje přírody proti katastrofě. Byly zjeveny též základní předpisy zákona. (56)

33. *Co je to pohanství?*

Pohanství je stálá hrozba zmařit Boží plán s lidstvem. Je to kombinace modloslužby a mnohobozství, které pokračují po potopě i smlouvě s Noem. Je činné až dodnes. (57)

34. *Jak dlouho pokračovala smlouva s Noem?*

Připravovala cestu pro smlouvu s Abrahamem a zůstává v platnosti až do příchodu Krista. (58)

35. *Jak Bůh vyvolil Abrahama?*

Bůh vyvolil Abrama, aby opustil svůj vlastní lid a stal se Abrahamem, "otcem mnoha národů." On je také otcem všech věřících. Jeho potomci byli správci příslibu, učiněnému patriarchům a prorokům Starého Zákona. Když přišel Kristus, pohané , kteří uvěřili v Ježíše, byli vstřípeni do vyvoleného národa. (59-60)

36. *Má Starý Zákon postavy uctívané Církví jako svatí?*

Ano, osobnosti jako Adam a Eva, Abraham a David, Ester a Judit, Debora a Anna jsou uctívány jako svatí a jsou křesťany věrně vzýváni. (61)

37. *Kdo jsou lid Izraele?*

Jsou to potomci Abraháma, jehož Bůh vyvolil za velmi sobě blízkého. Prostřednictvím Mojžíše jim dal Zákon, aby poznávali a uctívali pravého Boha a očekávali Mesiáše, který spasí svůj lid od hříchu. (62)

38. *Jak Bůh utvářel svůj lid Izrael?*

Vytvořil z nich kněžský národ, který se měl stát kanálem zjevené pravdy pro celý svět. Tato pravda byla uvedena do života proroky poslanými od Boha a svatými ženami Izraele, z nichž byla největší Blahoslavená Panna Maria. (63-64).

(pokračování příště)

Křesťanská dokonalost

II. Všední hřích.

18. Kdo se dopouští všedního hřichu?

1. kdo přestupuje boží přikázání ve věci méně důležité;
2. kdo je přestupuje sice ve věci důležité, ale ne zcela vědomě a dobrovolně.

19. Proč se máme pečlivě chránit i všedního hřichu?

1. protože i všední hřích uráží Boha a přivádí na nás Boží tresty;
2. protože způsobuje, že dostáváme méně milostí;
3. protože všední hřích vede pozvolna ke smrtelnému.

Nejúčinněji chrání před smrtelným hřichem vážné předsevzetí, varovat se i sebemenšího dobrovolného všedního hřichu. Zvláště povážlivé a škodlivé pro duchovní pokrok jsou tyto druhy všedních hřichů:

a/ podezřívát či posuzovat bližního a pohrdat jím;

b/ delší dobu chovat a žít v mysli hněv a nevoli;

c/ mluvit o chybách bližních nebo donášením rušit lásku a svornost;

d/ zanedbávat z pohodlnosti duchovní úkony nebo při nich být dobrovolně roztržitý;

e/ mít v srdci nezřízenou náklonnost, dávat vědomě příležitost nečistým myšlenkám nebo je jen nedbale zapuzovat;

f/ vyvyšovat se, pohrdat druhými a mít sám v sobě nezřízené zalíbení;

g/ přijímat sv. svátosti bez přípravy, bez pravého úmyslu a s rozptýlenými myšlenkami nebo jinak neuctivě;

h/ přijímat protivenství netrpělivě a bez zřetele na Boží řízení a tak na sobě mařit cesty Boží a řízení jeho prozřetelnosti;

i/ úmyslně zatajovat stav své duše, své zlé náklonnosti, slabosti, chyby, ba i umrtvování před těmi, kteří je mají znát - a tak chtít usilovat o ctnost nikoli podle poslušnosti, nýbrž podle své hlavy.

Nemůžeš-li se odhodlat, vyvarovat se těchto lehkých hřichů, nebudeš mít z duchovních úkonů sebemenší užitek, nikdy se nedostaneš ani na nejnižší stupeň křesťanské dokonalosti, nedospěješ ani ke spojení s Bohem, ani k vnitřnímu klidu srdce a nedojdeš ani takového stavu mysli, abys mohl bez bázně očekávat hodinku smrti. (Pergmayer)

20. Které prostředky máme užívat, abychom se vyvarovali všedního hřichu?

1. užívat všech prostředků, které se doporučují jako ochrana před smrtelným hřichem;
2. bedlivě bdít nad smysly a fantasií;
3. umrtvovat se i v nepatrných věcech;
4. poslouchat hlas svědomí.

(pokračování příště)

Odešli od nás...

V prosinci 2004 odešly na věčnost dvě naše farnice, **Markéta Nekulová a Irina Maléřová**. Obě byly věrnými křesťankami, často jsme je vídali při bohoslužbách v obou našich kostelech. Věříme, že tak jak vzpomínáme my na ně, tak také ony nás budou provázet svými přímlovami u našeho nebeského Otce.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

Březen

VELIKONOCE V ROCE EUCHARISTIE

Letošní největší svátky církevního roku jsou poznamenány zvláštním zřetelem, který zdůraznil papež Jan Pavel II. vyhlášením Roku eucharistie. Máme možnost si naléhavěji připomenout a prožít skutečnost, že bez Velikonoc by nebyla mše svatá, nebyla by Eucharistie - svátost Nejsvětější.

Kristova Církev, o které jsme měli možnost uvažovat na stránkách našeho farního listu v předchozích číslech, je dostupná a poznatelná především v bohoslužbě, kterou sám Pán ustanovil a svou přítomností zaručuje až do skonání světa.

Proto svatý Otec píše ve své encyklice Ecclesia de Eucharistia v 3. a 4. článku: „Z velikonočního tajemství se rodí církev. Právě proto se eucharistie, jež je **par excellence** svátostí velikonočního tajemství, **stává ohniskem života církve**. Je to vidět z prvních obrazů církve, které nám předkládají Skutky apoštolů: „Setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“(2,42). „Lámání chleba“ odkazuje na eucharistii. Po dvou tisících letech i nadále uskutečňujeme onen prvotní obraz církve. A zatímco tak konáme při eucharistické oběti, oči duše se vracejí k velikonočnímu triduu: k tomu, co se odehrálo večer na Zelený čtvrtek během Poslední večeře a po ní. Ustanovení eucharistie totiž svátostně předjímalo události, k nimž došlo krátce nato, počínajíc smrtelnou úzkostí v Getsemanech. Znovu vidíme Ježíše, jak vychází z Večeřadla a odchází s učedníky, aby překročil potok Cedron a vstoupil do Olivové zahrady. V této zahradě je dodnes několik prastarých olivovníků. snad byly svědky toho, co se odehrálo v jejich stínu onoho večera, když Kristus v modlitbě zakoušel smrtelnou úzkost a „jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve“ (Lk 22,44). Krev, kterou krátce předtím předal církvi jako nápoj spásy v eucharistické svátosti, **začínala být prolévána; její**

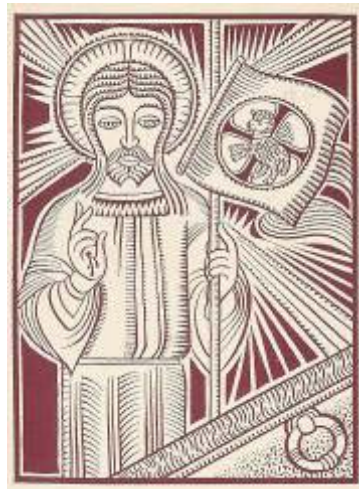
Jedna z osmi nejstarších oliv v Getsemanské zahradě na úpatí Olivové hory

prolití se pak dokonalo na Golgotě a stalo se nástrojem našeho vykoupení: „Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; (...) vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupení“ (Žid 9,11-12).

Hodina našeho vykoupení. Ježíš neprchá před svou „hodinou“, i když byl nesmírně těžce zkoušen: „Co mám říci? Otče, vysvobď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel“ (Jan 12,27). Touží po tom, aby učedníci zůstali s ním, a musí naopak zakoušet osamocení a opuštěnost: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete

se, abyste nepřišli do pokušení" (Mt 26,40-41). Pod křížem po boku Marie a zbožných žen zůstane pouze Jan. Agónie v Getsemanech byla jen úvodem k agónii kříže na Velký pátek. **Svatá hodina**, hodina vykoupení světa. Když se slaví eucharistie u Ježíšova hrobu v Jeruzalémě, člověk se vrací téměř hmatatelně do jeho „hodiny“, do hodiny kříže a oslavení. Na toto místo a do této hodiny se duchovně přenáší každý kněz, který slouží mši svatou, spolu s církevním společenstvím, které se jí účastní.

„Byl ukřižován, umřel a byl pohřben; sestoupil do pekel; třetího dne vstal z mrtvých“. Slovy vyznání víry odpovídají slova kontemplanční a hlásání: „**Ecce lignum crucis, in quo salus mundi pependit. Venite, adoremus**“ (Hle kříž, na kterém zemřel Spasitel světa. Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste - liturgický překlad). S touto výzvou se církev obrací na všechny v odpoledních hodinách Velkého pátku. Během velikonoční doby se pak znovu vrátí ke svému zpěvu, aby hlásala: **Surrexit Dominus de sepulchro, qui pro nobis pependit in ligno. Alleluia.** (Z hrobu vstal Pán, který byl pro nás přibit na dřevo. Alleluia).

HLUBOKÉ A MILOSTIPLNÉ PROŽITÍ VELIKONOČNÍCH SVÁTKŮ - ZVLÁŠTĚ SLAVENÍM EUCHARISTIE - VÁM PŘEJE A HOJNOST BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ VÁM VYPROŠUJE

P. Lohel

Liturgický kalendář

Březen 2005

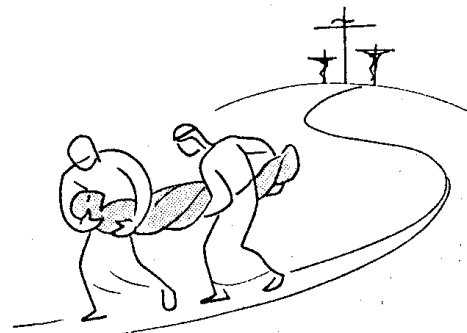
6. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
13. neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ
19. sobota	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
20. neděle	KVĚTNÁ NEDĚLE
21. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
22. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
23. středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
24. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
25. pátek	VELKÝ PÁTEK
26. sobota	BÍLÁ SOBOTA
	Velikonoční vigilie
27. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
28. pondělí	PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
29. úterý	ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
30. středa	STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
31. čtvrtek	ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM

Kristus na hoře Olivetské – detail (Karel Škréta, Pašijový cyklus 1672-74)

Duben 2005

1. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
2. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
3. neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)

Bohoslužby:

- Zelený čtvrtek - 24.3.** kostel sv. Jana Nep. 17,30 hod.
Večerní mše na památku Večeře Páně s obřadem mytí nohou
- Velký pátek - 25.3.** kostel Nejsv. Trojice 15,00 hod. křížová cesta
kostel sv. Jana Nep. 17,30 hod. památka Umučení Páně
- Velikonoční vigilie - 26.3.** kostel sv. Jana Nep. 20,00 hod.
- Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ - 27.3.** kostel sv. Jana Nep. 9,00 hod.
kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.
- PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 28.3.** kostel sv. Jana Nep. 9,00 hod.
kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.
- ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 29.3.** kostel Nanebevzetí P.M. 7,30 hod.

Oznámení

- **Biblické katecheze budou v sobotu 5. a 18. března.**
- **Promítání videofilmu bude v sobotu 12. března.**
- **Farní poutní zájezd do Poličky se bude konat 21. května.**

Zápis ze schůzí výboru Společnosti přátel košířských kostelů konaných 14.1.05 a 18.2.05

Na obou schůzích byli přítomni tito členové výboru: P. Lohelius, MUDr. E. Horáková, V. Bobysud (omluven 14.1.05), V. Funda, S. Hojek, S. Dobeš.

Projednávaná témata:

- *Oprava varhan u sv. Jana.* Konstatováno úspěšné dokončení opravy na níž kromě košířských farníků přispěla i Rada MČ Praha 5
- *Uspořádání varhanního koncertu.* O provedení varhanních skladeb bude požádán koncertní mistr Václav Roubal. Jako nevhodnější se jeví květnový termín v rámci svatojánských poutních slavností. Pozvánka na koncert bude předána Městskému zastupitelstvu Prahy 5, zejména p. starostovi JUDr. M. Jančíkovi.
- *Oprava střechy kostela sv. Jana.* Byla podána žádost o grant na MK.
- *Oficiální název farnosti.* ŘK farnost u kostela Nejsvětější . Trojice v Praze-Košířích. Sídlo a adresa farnosti: Strahovské nádvoří 1/132, 118 00 Praha 1-Hradčany
- *Podvojný účetnictví farnosti.* Podle příslušného předpisu přejde vedení farnosti na podvojný účetnictví. Pomůže člen ER farnosti J. Fridrich a účetní strahovského kláštera.
- *Jarní farní poutní zájezd.* Byl přijat návrh na zájezd do Poličky , termín 21.5.05. Bližší informace budou podány po dokončení organizačních prací.
- *Pamětní desky v předsíni kostela sv. Jana.* V souvislosti s instalací pamětní desky P. Františka Vernera bude provedena renovace nápisu na pamětní desce P. Václava Chlumského. Před instalací obou desek u příležitosti svátku sv. Jana Nepomuckého bude chrámová předsíň vymalována.
- *Poutní bohoslužby u sv. Jana.* Účast přislíbil Otec biskup Karel Herbst.
- *Rekonstrukce sakristie u sv. Jana.* Byla dokončena celková rekonstrukce sakristie včetně sociálního zázemí.
- *Další plánované akce.* Schodiště k farnímu sálu, elektroinstalace ke zvonům nad vchodem do farní auly, její vymalování, realizace přípravky pro pohoštění v prostoru nad sakristií.

Další schůze výboru bude v obvyklém termínu, tj. 11. března 2005 u Nejsv. Trojice.

Zapsali: S. Dobeš a V. Funda

Zpráva Farní charity

Přehled sbírek za rok 2004

45. Sbírka – Leden		
Na opravu farní budovy při kostele sv. Ondřeje v Olomouci	600 Kč	
46. Sbírka – Únor		
Na nemocnici v Ugandě – Projekt Arcidiecézní charity	1500 Kč	
47. Sbírka – Březen		
Na dopravu do těžko přístupných oblastí v Ugandě – Projekt Arcidiecézní charity	650 Kč	
48. Sbírka – Duben-Květen		
Na klášter Trapistů – Nový Dvůr	4 000 Kč	
49. Sbíрка – Červen-Srpen		
Projekt Charity Hlučín	1 700 Kč	
50. Sbíрка – Září – Říjen		
Na Azylový dům pro bezdomovce (vybavení prádelny)	2 500 Kč	
51. Sbíрка – Listopad		
Sbíрка na léčení těžce nemocné šestileté holčičky	5 000 Kč	
52. Sbíрка - Prosinec		
Na opravu varhan v kostele sv. Jana Nepomuckého v Košířích	5 800 Kč	

Azylový dům ACDCH Praha děkuje všem farníkům, kteří přispěli finančně a k ošacení těch nejobožejších v naší zemi.

Je možné se aktivně účastnit záslužného díla přípravy mladých kněží – misionářů.

Misionáři Společnosti Božího Slova (Verbisti) pracují na Slovensku a v Čechách od r. 1923. Jejich hlavním posláním je ohlašovat evangelium tam, kde ještě nebylo hlásané a nebo, kde bylo hlásané nedostatečně. Jsou misionářskou řeholí.

Na Slovensku jsou v Nitře, Bratislavě a Lučenci. Na Moravě pracují ve Velkých Karlovicích, Vsetíně a Valašské Polance. V Čechách jsou v Brtníkách a českobudějovické diecézi.

V současnosti pracuje 26 mladých misionářů z Čech a Slovenska v 15 ti krajinách světa – v Bolívii, Mexiku, Kolumbii, Uruguai, Keni, na Madagaskaru na Ukrajině, Filipínách, Taivaně, Číně, Irsku a v Brazílii.

V současné době je v postulátě, noviciátě a teologátě 33 mladých kandidátů.

Je možné se přímo zapojit do procesu jejich přípravy modlitbou a materiální pomocí. Když by jste měli zájem pravidelně pomáhat určitým finančním obnosem, můžete ho zasílat pravidelně měsíčně a nebo dvakrát do roka na účet Společnosti Božího Slova v Nitře č. 0805945001, kód banky 5600. Finanční obnos je libovolný.

Při prvním poukázání finančního daru Vám bude přidělený bohoslovec, jehož sponzorem se stanete. Jeho jméno Vám bude zveřejněno po pěti letech jeho studia, když bude skládat věčné sliby. Takto budete přímo účastni též Vy záslužného díla, přípravy nového misionáře, který ponese radostnou zvěst tam, kde je třeba.

Vaše rozhodnutí můžete oznámit dopisem na adresu:

Společnost Božího Slova
Kalvária 3
949 01 Nitra Slovensko

MUDr. E. a M. Horákovy

Tříkrálové koledování

Tak jako před rokem, zúčastnila se mládež i letos celonárodní Tříkrálové sbírky, jejímž účelem je pomoci chudým či postiženým finančním

Oproti předchozím rokům už byla organizace ze strany Katolické charity velmi dobrá a bylo vidět, že někteří lidé už vědí, o co jde buď z televize nebo z předešlých let. Jediné, co mi trochu vadilo, bylo to, že sbírka byla naplánovaná na celý týden a tak na konci týdne už chodilo spoustu lidí s tím, že už darovali a že potkali jiné koledníky. Zahajovalo se 2.1.05 mší svatou a požehnáním s následným pohoštěním v Arcibiskupském paláci. Poté už mohli první koledníci vyjít do ulic a koledovat. Na Slavnost Zjevení Páně 6.1. mělo být hlavní těžiště sbírky, ale tento den vycházel na čtvrtek a tak myslím, že stejně většina koledníků vybírala jako my až na konec sbírky o víkendu (7.- 9.1). Sbírka se začala řešit s velkým předstihem už v říjnu, kdy skoro nikdo ještě nevěděl, jak bude mít čas. Na vánočním setkání se ukázalo, že nás bude zase o něco míň. Zpočátku jsem se bál, že budeme jen jedna trojice, ale zdravé jádro vydrželo. Navíc jsem s Boží pomocí získal ještě pomoc koledníků odjinud.

Nejvíc mi udělala radost Markéta K., která vede oddíl děcek na Břevnově a organizovala tam sbírku. Začínali až v sobotu a tak mi půjčila na pátek dva malé koledničky, Cecilku a Kajetána, kterým jsem ukázal náš kostel (moc se jim líbil) a vyšli jsme zahájit sbírku k Andělu. Úplně jsem byl překvapen, ak je to bavilo a soutěžili mezi sebou kdo víc vybere. Některým lidem dělá problémy stydlivost, nebo se cítí trapně, ale tihle dva jako by nevěděli, co to je.

V sobotu jsme vyjeli na náš revír – zločinské obchodní centrum, o který soutěžíme se Stodůlkovskými. Tentokrát oni vybírali dopoledne a my odpoledne, tak nedošlo k žádnému střetu.

Vybrali jsme celkem dost, i když bylo znát, že lidé už předtím dávali dost na Asii, tak nemohli být tolik štedří.

Vybírání jsme dokončili ještě v neděli, abychom doplnili všech 9 kasiček, které jsem si převzal z Charity.

Letos nás neobtěžovali žádní opilci, ani urážky jsem tentokrát žádné neslyšel. Až na to, že nás jednou vyhodili ze soukromého pozemku před Intersparem, byli celkově lidé milí nebo neteční.

Na to, jak málo se nás sešlo, jsem byl opět mile překvapen, kolik jsme vybrali.

Celkem **18.171 Kč**.

Děkuji tedy všem, kdo se zúčastnili. Starým pardálům: Vítkovi Bobysudovi, Pavlu Křížovskému, Václavu Plíškovi. I premiantům, kteří nás zachraňovali: Jardovi Drábovi, Ondrovi Vaněčkovi, Marušce Fundové.

Nakonec mé díky patří příznivcům, kteří naše řady doplnili: Cecilce, Kajetánovi a skautům Vlastici a Slávkovi.

Václav D.

Další pohledy na víru

III. Ježíš Kristus: Prostředník a Plnost veškerého zjevení

39. *Jak je Kristus definitivním zjevením?*

Jako Syn Boží, který se stal člověkem, je Ježíš Kristus dovršením Božího zjevení. V Ježíši Bůh zjevil vše, co svět potřebuje znát pro svou spásu a posvěcení. To se nazývá "veřejné zjevení." (65)

40. *Bude ještě nějaké další zjevení?*

Nikoliv, objektivní obsah Božího zjevení byl dovršen v Ježíši Kristu. My však rosteme v našem subjektivním chápání a prožívání tohoto zjevení během života a vlastně do skonání světa. (66).

41. Co jsou potom soukromá zjevení?

Soukromá zjevení jsou nadpřirozená sdělení, která Bůh dává určitým vybraným osobám. Tato zjevení musí být ověřena církví. Jejich smyslem je pomoci lidem pochopit a prožívat veřejné zjevení, které je pro lidstvo nezbytné. (67).

Křesťanská dokonalost

21. Co je pokušení?

Pokušení je vnitřní lákání ke hříchu

Pouhá myšlenka na něco zakázaného, pohled na něco takového nebo něco takové slyšet není ještě pokušením, neláká-li to vůli ke hříchu.

22. Od kudy přicházejí pokušení?

1. z našich zlých náklonností,
2. ze světa,
3. od zlého ducha.

Bůh dopouští pokušení, aby nás udržoval v pokoře a rozmnožil naše zásluhy.

23. Kdy se stává pokušení hříchem?

Pokušení se stává hříchem teprve tehdy, když k němu svolíme.

Nejprve přijde myšlenka na něco zlého, pak se rozhodujeme, až dáme konečný souhlas.

24. Co musíme udělat, abychom pokušení přemohli?

Musíme se modlit a hned v zárodku mu čelit.

Často se doporučuje vzbudit úkon ctnosti opačné pokušení: na příklad úkon pokory při pokušení k pýše. Pokušení proti víře se nejlépe přemáhá tím, že ho prostě ignorujeme. Prudká a déle trávající pokušení svěřme zpovědníkovi.

25. Co zvláště musíme dělat, abychom přemohli pokušení proti sv. čistotě?

1. pečlivě se vyhýbat zahálce,
2. vyhýbat se nebezpečí a příležitosti ke hříchu,
3. hned od počátku pokušení rychle a rozhodně odpírat.

26. Co si má počít ten, kdo podlehne pokušení?

1. Nepodléhat přílišnému zármutku a malomyslnosti,
2. hned vzbudit upřímnou lítost a opravdové předsevzetí, že se napraví;
3. horlivě pokračovat ve svých obvyklých zbožných úkonech.

Pokud byl někdo svědkem našeho provinění, musíme také - je-li třeba - napravit dané pohoršení. Jestliže jsme v pokušení zvítězili, poděkujeme za to Bohu.

P. Lohelius

Karel Škréta: Pašijový cyklus

Karel Škréta (1610-1674), jeden z našich nejvýznamnějších barokních malířů, se narodil v nekatolické úřednické rodině, pro kterou začátek třicetileté války znamenal vnitřní rozvrat a ztrátu majetku. Nakonec i sám umělec, který se malířství vyučil u dvorských mistrů císaře Rudolfa II., musil asi v r. 1627 jako nekatolík (patrně český bratr) opustit Prahu. Emigroval nejprve do Německa a později se přes Vídeň se dostal do Benátek. Zde se pohyboval v okruhu nejvýznamnějších malířů té doby a posléze i konvertoval ke katolictví. Do Prahy se vrátil již jako katolík v r. 1638. Konverse mu umožnila založit si malířskou dílnu a také získat zpět zkonfiskovaný rodinný majetek.

Škréta se na rozdíl od malířů tehdejší doby, vesměs zaměřených na mytologické výjevy, věnoval tématům religiozním. Svými malbami (někdy společně se svými žáky) vyzdobil celou

řadu pražských i mimopražských kostelů. Byl také vynikajícím portrétistou, který velmi dokonale vystihoval osobnost portrétovaných.

Chtěli bychom v této postní době upozornit na Škrétův **Pašijový cyklus**, umístěný v chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně, který byl v tehdejší době součástí jezuitského profesního domu. Cyklus tvoří 10 obrazů, které na objednávku malostranských jezuitů vytvořil umělec na sklonku svého života a není docela jisté, zda byl vůbec dokončen. Dílo, soustředěné výhradně na utrpení Krista, bylo určeno do chodeb jezuitské rezidence a mělo sloužit ke zbožné kontemplaci členů Tovaryšstva podle Duchovních cvičení zakladatele řádu, sv. Ignáce. Meditativní vážnost, rembrandtovský tragismus, dramatická temnosvitná kompozice s prudkými protiklady světla a stínu jsou nejvlastnějším výrazem Škrétova posledního životního období. Názvy jednotlivých obrazů – Kristus na hoře Olivetské, Kristus před Kaifášem, Kristus před Herodem, Kristus před Pilátem, Bičování, Korunování trním, Ecce Homo, Ukřižování, Panna Maria Bolestná a

Oplakávání - sledují utrpení Kristovo na křížové cestě a bolest jeho Matky, která jej na této cestě doprovází.

Pašijový cyklus je i v současné době umístěn v malostranském chrámu sv. Mikuláše a jeho shlédnutí doporučujeme jako inspirující doplněk pro postní meditace.

Literatura a ilustrace: S. Dobalová: Pašijový cyklus Karla Škréty. Nakladatelství Lidové noviny, 2003

Oprava chórových varhan v kostele sv. Jana Nepomuckého

Opravu chórových varhan nad presbytářem velmi odborně provedl varhanář Jan Otcovský, kterému asistovala jeho manželka a náš pan varhaník J. Plíšek (rovněž s manželkou, která pro celý tým obětavě vařila). Oprava, podle pana Otcovského pěkně řemeslně provedených varhan z druhé poloviny 19. století, byla rozdělena do dvou etap. Zatím byla provedena první, pro zprovoznění nástroje nejdůležitější, v ceně 60-65 000 Kč. Práce v druhé etapě jsou kalkulovány na přibližně 45 000 Kč. Pan varhanář se vyjádřil, že při pravidelné

údržbě a ladění má nástroj šanci, že bude bez větších investic sloužit nejméně jedno století. Doufáme, že se podaří splnit i druhou pracovní etapu tak, aby i naši potomci mohli slyšet doprovod těchto varhan při liturgii.

Poděkování patří všem, kdo se opravy zúčastnili (i mládežníkům, kteří nástroj rozebrali a k opravě tak připravili), našemu panu varhaníkovi, všem dárcům – farníkům, panu starostovi Městské části Praha 5 za finanční dar a v neposlední řadě našemu duchovnímu otci P. Lohelovi, který celou akci zaštilil.

Poznáváme naše farníky

Řady našich farníků se opět rozmnožily! **Manželům Kristině a Markovi Horákovým se 11.2.05 narodil syn Vojtíšek**, první pravnuček v rodině Nekulových. Kromě svého patrona má v nebi jistě velkou přímluvkyni, nedávno zesnulou babičku Markétku. Vojtíškově přejeme do života Boží lásku a požehnání, ostatní mu bude jistě přidáno.

Úroveň vzdělání našich mladých farníků stoupá, **máme ve svých řadách dalšího inženýra, jak nám oznámil Václav Dráb**. I jemu přejeme hojnost Boží pomoci v životě profesním a děkujeme za vše, co dělá pro život farní (a není toho málo). Jen tak dál, inženýre Václave!

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

Duben

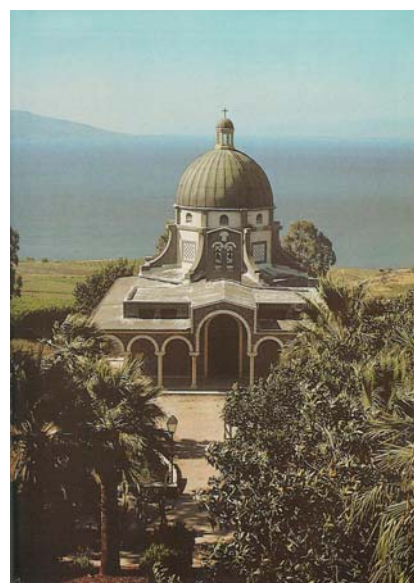

EUCHARISTICKÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

Bratři a sestry!

Tento rok prožíváme jako rok Eucharistie. Je zasvěcen tomu **největšímu tajemství**, na němž můžeme mít zde na zemi účast. V 5. kapitole evangelia sv. Matouše je osmero blahoslavenství, která Kristus vyhlásil jako základní směr, jímž se má ubírat život křesťanů. My máme ještě jedno, deváté. Říká ho kněz při mši sv. vždy před sv. přijímáním: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově!“ Ano. **To je naše blahoslavenství!** Vzácnějšího pokrmu než je Nejsvětější Svátost se nám nemůže dostat a těsnějšího spojení s Kristem rovněž ne.

Pravý život Církve spočívá vždy ve víře a lásce, v jejich ožívování a rozvíjení prostřednictvím osobního vztahu ke Kristu. Skrze něho, s ním a v něm lze řešit všechno, s čím se v životě setkáváme. Proto je třeba se v hluboké úctě vrátet k evangeliu, k Božím myšlenkám vyjádřeným slovy a k nejživější přítomnosti Kristově v Eucharistii – jako oběti i hostině. Ústřední bod a srdce křesťanství je tam, kde je **živý Kristus**, přítomný s celým svým posláním a dílem, s celým svým učením a činy, životem a smrtí, slávou a svatostí. Obnovit víru a podle ní i život nelze pouhým rozumem, nýbrž jedině spojením s Kristem. K tomu nejlépe dochází v Eucharistii, která je **zpřítomněním** jeho oběti na kříži. Mše sv. je **středem**, kolem něhož se od počátku Církve rozvíjel veškerý křesťanský život. Křesťané se scházeli po domech, s radostí se dělili o jídlo a jiné potřeby, a nejméně jednou v týdnu, v neděli se scházeli k „lámání chleba“. Po staletí se Církev shromažďovala k eucharistickému stolu a takto plnic Kristův odkaz, neustále prožívala své společenství s ním. I my musíme toto ústřední postavení mše sv. znovu promyslet, promodlit, a vztah k ním oživit, aby naše přijímání svátostného Ježíše bylo **pravdivé**, z celého srdce a pravidelné, s úmyslem ve spojení s ním oslavovat Boha Otce a vykonat co nejvíce dobra mezi lidmi. Je třeba při mši sv. věnovat pozornost i **bohoslužbě slova**, která nás uvádí do Ježíšova života – i toho eucharistického. Je to např. i osmero blahoslavenství, o nichž jsme slyšeli ve 4. neděli v mezidobí:

Kostel Blahoslavenství
s Genezaretským jezerem

1. Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské. Zde nám vychází vstříc Ježíš svou přítomností pod způsobou prostého chleba a učí nás pokoře a skromnosti.
2. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Kolik útěchy a posily nám dává ve sv. přijímání, kolik starostí a bolu mu můžeme svěřit před svatostánkem!

3. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Pán přebývá v Eucharistii v největší tichosti a přitom je nejvyšším Vladařem země i vesmíru. My máme pro své spojení s ním na tomto panství účast a ve vnitřním ztišení to můžeme prožívat.
4. Blahoslavení, kdo lační a žizní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Lačnět po spravedlnosti je víc než lačnět po pokrmu. Ježíš nás svou obětí, zpřítomňovanou v Eucharistii, ospravedlnil a sytí nás sám sebou.
5. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Milosrdenství svátostného Ježíše je nekonečné a my se mu můžeme učit, neboť ho máme stále před sebou a po sv. přijímání i v sobě.
6. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha. Z nejčistší lásky k nám ustanovil Spasitel Eucharistii. V ní je zde s námi, abychom mohli jednou patřit na Boha i my.
7. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Tvůrci pokoje se staneme přijímáním Beránka, dárce pokoje.
8. Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Pronásledování pro spravedlnost vede do nebeského království, neboť je svědectvím naší věrnosti. Posilou na této cestě je Eucharistie.

A když se vrátím k tomu poslednímu blahoslavenství, k pozvání do Kristova večěradla, ono je nabídkou milosti k získání všech předchozích blahoslavenství.

Proto je Eucharistie pro náš život tak důležitá. Snažme se ji přijímat jako **vrcholný okamžik** našeho pozemského života a vedme k tomu i ostatní, zvl. děti, aby měly **touhu** po účasti na Eucharistii a po přijímání Těla Kristova. Papež Pius X. se zasloužil o sv. přijímání dětí v časném věku – jakmile jsou schopny rozeznat obyčejný chléb od svátostného a uvěřit v Kristovu přítomnost v Eucharistii. Heslem jeho pontifikátu bylo „Všechno obnovit v Kristu“. Kéž je to i **naším úsilím** na základě života z Eucharistie.

Když Ježíš posílal své apoštoly k obyvatelům izraelských měst a vesnic hlásat Boží království, uzdravovat nemocné a vymítat zlé duchy, poslal je **zcela bez prostředků**, ale **vybavil je svou božskou mocí**. Oni tomu uvěřili a proto jejich misie byla úspěšná. Také **my** jsme posláni vydávat svědectví o něm a o Božím království, které přišel založit na svět, hlásat radostnou zvěst spásy, slovem i příkladem svého života. K tomu jsme obdařeni Boží milostí, dary Ducha svatého a síleni skutečností, že jsme dětmi Božími. K tomu jsme dostali ještě mnoho přirozených darů, jichž máme jako svěřených hřiven rovněž používat ke spolupráci s milostí Boží. Jednat jako apoštolové, kteří pracovali, namáhali se s nasazením všech sil až k oběti života. Být solí země a světlem světa není snadná věc. Vlastními silami toho nejsme vůbec schopni, lze to dokázat jen skrze setkávání se s Ježíšem, v jeho přijímání. A k tomu nejintimnějšímu setkání a přijetí dochází ve **slavení Eucharistie**. Když se Ježíš setkal s učedníky po svém zmrtevýchvstání na břehu Genezaretského jezera, zeptal se třikrát Šimona Petra, zda ho miluje. Na jeho tři odpovědi ho vyzval „pas mé beránky“ a dvakrát „pas mé ovce“. Tím chtěl říci: „Nezůstávej sám, služ jiným, dej se do služby životu! I nám říká po sv. přijímání: „Miluješ mě? Jdi tedy do ulic, do rodiny, do práce, do školy, a starej se o druhé! Vydávej svědectví lásce, kterou jsi přijal!“ Eucharistii přijímáme jako **chléb poutníků**. Přijímáme ji často ve stoje, při krátkém zastavení, jako pokrm na cestu, připraveni kráčet dál, do nového dne nebo noci. Eucharistie nás vyzbrojuje, dává nám sílu k zápasům a světlo do tmy. Přetváří nás a připodobňuje Kristu. Odkud máme čerpat sílu k tak dobrým skutkům, pro které by lidé chválili našeho nebeského Otce než od Ježíše při eucharistii, v níž on **zpřítomňuje** svou oběť za všechny, oběť do krajnosti? Kdykoli jsme účastni mše sv., děje se spolu s proměnou chleba a vína v Kristovo Tělo a krev také **naše proměna** v živé a výkonné údy tajemného Těla Kristova, tj. Církve. Proto každý, kdo se vrací ze mše sv. by měl přicházet **jiný než byl**, s oživenou duší, obnoveným srdcem, s čistějším pohledem, zkrátka **proměněný** uvnitř i navenek. V tomto objetí eucharistickým Kristem můžeme proměňovat své prostředí, všechno, čeho se dotkneme. Na hoře Tábor se ukázal Pán Ježíš třem apoštolům ve slávě. My ho takového zde nespátíme – až na věčnosti. Ale mnohem blíž než skrze vnímání smysly je nám svým působením v Eucharistii. To slovo znamená „díkůvzdání“. Vzdávejme mu tedy za to neustále díky! Amen.

P. Klement Růžička O. Praem.

Liturgický kalendář

Duben 2005

1. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
2. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
3. neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
4. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
7. čtvrtek	Památka Sv. Jana Křtitele de la Salle, kněze
10. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
11. pondělí	Památka sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
17. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
23. sobota	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24. neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
25. pondělí	Svátek sv. Marka, evangelisty
29. pátek	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. sobota	Sv. Zikmunda, mučedníka; Sv. Pia V., papeže

Sv. Kateřina
Sienská

Oznámení

- Biblické katecheze pro dospělé budou pokračovat **v sobotu 2. a 16. dubna** na téma **Prorocké knihy Starého zákona**. Začátek je hned po bohoslužbách v 18,15 hod. ve farním sále.
- Další schůze **farní rady** se koná v pátek **8. dubna** v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v 18,30 hod.
- **Přednášku** na téma „**Věda a náboženství**“ přednese **ing. J. Šuráň, CSc.** ve farním sále u sv. Jana Nep. **v sobotu 9. dubna v 18,15 hod.**
- **Farní výprava do klášterního kostela Panny Marie pod řetězem**, který patří Rytířskému a špitálnímu řádu sv. Jana Jeruzalémského na Rhodu a Maltě, se uskuteční **v neděli 24. dubna v 15. hodin. Sraz účastníků je na Velkopřevorském nám. č. 4, v Praze 1 – Malá Strana.**
- **Znovu připomínáme!** Jarní farní putování se bude konat **v sobotu 28.5.05.** Cílem cesty je **Polička a Litomyšl**. V Poličce bude v jednom z místních kostelů mše sv., prohlídka města a oběd v ceně 55 Kč. Odpoledne návštěva Litomyšle s prohlídkou města a zámku. **Přihlášky k účasti v sakristii obou kostelů.**

Něco na cestu....

Suverénní vojenský a špitální řád sv. Jana Jeruzalémského z Rhodu a Malty (SMOM) je nejstarším rytířským řádem celého křesťanstva. Jeho počátky sahají do první poloviny 11. století, kdy snad v roce 1048 vzniklo v Jeruzalémě špitální bratrstvo, pečující o nemocné křesťany. Zakladatel řádu bl. fra Geparď (zemřel roku 1120) shromáždil k dílu milosrdenství značné množství šlechticů, kteří svůj majetek předávali nově vznikajícímu řádu. Péče o nemocné, trpící a opuštěné byla postupně doplňována povinností ozbrojené ochrany špitálů a poutníků na cestě do Svaté země. Status církevního řádu získalo rytířské bratrstvo roku 1153, kdy přijali řeholi sv. Augustina. Právo meče jim bylo přiznáno již v roce 1137 za účast na válečných operacích k obraně křesťanství.

Během krátké doby řád vybudoval vlastní hrady, vytvořil početné jezdecké oddíly a ve spolupráci s ostatními křesťanskými rytířskými řády zřídil první a tehdy jedinou západní stálou armádu. Řád pak rychle pronikl i do Evropy, kde budoval síť útulků a řádových komend.

Příchod maltézských rytířů do Čech je spojován se jménem krále Vladislava, který se osobně zúčastnil druhé křížové výpravy. Záhy po jeho návratu vzniká v Praze na Malé Straně první a nejstarší Komenda řádu v Čechách a na Moravě. Řádoví kněží zde vybudovali nejprve útulek a později v těchto místech založili a vedli školu. V letech 1158 – 1169 je v Praze vybudován opevněný řádový chrám Matky boží, který byl situován jako předsunutá obranná bašta před hradbami města na levém břehu Vltavy u Juditina mostu. Stal se společně s útulkem, školou a klášterem jádrem pozdější jurisdikce maltézského řádu na Malé Straně. Roku 1172 zřizují johanité další školu na svém panství v Manětíně, kde zbudovali významnou opevněnou komendu. Postupně získávají četné majetky po celých Čechách, mezi nimi hrad Strakonice, který se stal po určité době i sídlem velkopřevora a konventu. Proslulé komendy zakládají johanité u sv. Jana v Brně a v Královicích. Další dvě vznikají v Opavě a ve Vratislavi. Tím byl položen základ Českého velkopřevorství, které zahrnovalo Čechy, Moravu, Slezsko, Polsko, Uhersko a země Rakouské.

Charakteristika. Suverénní řád maltézských rytířů

je řeholním řádem, zároveň však požívá plné státní suverenity ve smyslu mezinárodního práva. Řád uznává jako svého patrona sv. Jana Křtitele. Nese však název sv. Jana Jeruzalémského podle původní kaple maltézského hospice zasvěcené sv. Janu Eleymonovi neboli almužníku. „Z Rhodu a Malty“ proto, že zde řád působil (na Rhodu v letech 1309 – 1523 a na Maltě v letech 1530 – 1798). Spiritualita řádu je zaměřena především na pomoc nemocným a tělesně postiženým. Tato vychází z řádové řehole: „Služte ubohým a nemocným jako služebníci svého Pána.“ V intencích svého poslání se řád zaměřuje na organizaci a provoz zdravotnických a sociálních zařízení (nemocnice, kliniky, lékárny, starobince). Řád má i několik center pro výzkum v oblasti rakoviny, hematologie a plastické chirurgie, dále centra pro léčbu lepry a také světoznámé centrum pro sociální rehabilitaci malomocných v Argentině. V duchu řádových tradic spoluorganizuje poutě do Svaté země a na jiná poutní místa. Zajišťuje přitom zdravotnickou péči o nemocné, staré a tělesně postižené poutníky.

Řád rozlišuje tři třídy svých členů, kterým přisuzuje rozdílná práva a povinnosti. Profesionální rytíři a profesní kaplani skládají po absolvování ročního noviciátu slib čistoty, poslušnosti a chudoby. Jsou to ve smyslu církevního práva řeholní osoby, kterým jsou vyhrazeny nejvyšší řádové funkce. Druhou třídu tvoří obediční rytíři, kteří se zavazují slibem poslušnosti řádu, ke vzornému křesťanskému způsobu života a činnosti v řádovém díle. Mohou být ženatí a vykonávat světské povolání. Pokud profesní rytíři chtějí, mohou obediční rytíři převzít i určité funkce. Třetí třída zahrnuje všechny ostatní členy. Patří k nim rytíři, dámy a kněží – čestní rytíři, graciální rytíři, magistrální rytíři a donáti a čestní konventuální kaplani a magistrální kaplani.

Informace jsou čerpány z knihy: Řeholní život v českých zemích, Kostelní Vydří 1997.

P. Lohelius

Kostel Panny Marie pod řetězem

Naši světci

Sv. MAREK - evangelista

Skutky apoštolů ve 12. kapitole velmi živě popisují nečekaný návrat apoštola Petra z vězení, odkud se zázračně vysvobodil. Petr bez ohledu na noční tmu snadno našel dům, který dobře znal a ve kterém dobře znali jeho. Když zabušil na bránu, služka Rodé podle hlasu hned věděla, kdo to je, a s radostí to oznámila věřícím, kteří byli shromážděni v domě a modlili se za Petra. Byl to velký dům a patřil bohaté vdově Marii, která měla syna Jana, nazývaného také Marek.

Bibličtí odborníci předpokládají, že v témže domě slavil Ježíš s učedníky poslední večeři a že tam očekávali seslání Ducha svatého. Vdově Marii s velkou pravděpodobností patřila getsemanská zahrada, do níž se uchýlil Ježíš s apoštoly po poslední večeři a kde byl i zajat.

Tak se dá snadno pochopit i zvláštní epizoda, kterou uvádí pouze evangelista Marek. Vzpomíná, že po Ježíšově zajetí v zahradě šel za ním jakýsi mladík, oděný plátnem na holém těle. Když mu hrozilo zajetí, snažil se zachránit, jak jen mohl. Protože znal dobře zahradu a okolí, podařilo se mu uniknout před zbrojnoši. Bibliští vidí v mládenci syna zbožné vdovy Marie, Jana-Marka, který později napsal po něm nazvané evangelium. Podrobnost o mládenci v zahradě je tak určitým podpisem evangelisty a zároveň skromným náznakem jeho účasti na dramatické historii Kristova utrpení.

Marek pocházel z pokolení Levi a byl mladším příbuzným, snad bratrancem apoštola Barnabáše (Kol 4,10), který pocházel z ostrova Cypru. Po seslání Ducha svatého patřil zřejmě mezi první, které pokřtil Petr. Proto jej může nazývat svým synem (1 Petr 5,13), kterého tak duchovně zplodil pro Krista. Dalším důvodem pro tento název mohla být skutečnost, že Marek byl delší dobu Petrovým pomocníkem.

Do apoštolské služby se Jan-Marek zapojil někdy roku 44, když ho Pavel a Barnabáš přivedli z Jeruzaléma do Antiochie (Sk 12, 25). Podle nejstarší křesťanské tradice Marek nedoprovázel pouze Pavla a Barnabáše, ale byl především důležitým společníkem apoštola Petra. V prvním apoštolském listě Petr připojuje de svému pozdravu církvím i Markův pozdrav: „Pozdravuje vás z Babylonu (t. j. Říma) vaše spoluvyvolená (t. j. církevní obec) a můj syn Marek“ (1 Petr 5,13). Starokřesťanští spisovatelé označují Marka nejen za Petrova žáka a pomocníka, ale i za jeho „tlumočníka“, který napsal podle Petrova kázání evangelium.

Markovo evangelium je pravděpodobně nejstarší ze všech čtyř kanonických (církví uznaných) evangelií. Bylo napsáno někdy kolem roku 60. Je nejkratší, ale bibličtí odborníci si ho zvláště váží proto, že je bez větších stylistických a redakčních úprav, a tak nejvěrněji tlumočí původní apoštolskou katechezi. V Římě vzniklo a pro římskou církev bylo psáno.

Sv. Marek vystupuje tedy v dějinách prvotní církve jako apoštolský pomocník a evangelista. Avšak starokřesťanská tradice připomíná i Markovu samostatnou apoštolskou činnost (snad po smrti apoštolů Petra a Pavla) a označuje ho za zakladatele významné alexandrijské církve v Egyptě. Zde také zemřel mučednickou smrtí za vlády římského císaře Trajána, který vládl v letech 98-117. Nad jeho hrobem byl vybudován chrám. Roku 828 pravděpodobně převezli benátskí kupci evangelistovy ostatky do Benátek.

V symbolickém zobrazení evangelistů má sv. Marek atribut lva, neboť jeho evangelium začíná zprávou o působení sv. Jana Křtitele na poušti.

P. Lohelius

DALŠÍ OKÉNKO KATOLICKÉ VÍRY:

KOMUNIKOVANÉ ZJEVENÍ (jeho sdělení – zpřístupnění)

Jestliže chce Bůh každého spasit, chce svou zjevenou pravdu oznámit všem národům a v každé generaci.

I. Apoštolská tradice

42. *Komu Kristus svěřil hlásání evangelia?*

Apoštolům. Oni měli zvěstovat plnost jeho spasitelné pravdy a mravní zákon všem lidem. (75)

43. *Jak apoštolové naplnili toto poslání?*

Činili tak „ústně“, tím, co říkali, a psanou formou, oni sami i ti, kteří s nimi byli ve spojení. (76)

44. *Co je to tradice?*

Tradici rozumíme dvě odlišné cesty, které však vnitřně navzájem souvisí:

° *Posvátná tradice* je ústní a osobní komunikace Božího zjevení, která začala hluboko v dějinách lidstva a pokračuje v apoštolské době. V tomto smyslu je odlišná od Písma svatého.

° *Tradice* je předávání Božího zjevení zachyceného v Písmu svatém a v posvátné tradici a uchovávaného, vykládaného a šířeného biskupy jako nástupci apoštolů. (77-79)

PRAXE

O svátosti smíření

I. *Obyčejná zpověď.*

Co se děje při svátosti smíření?

Kněz nám odpouští jménem Božím hříchy, kterých jsme se dopustili po křtu a ze kterých jsme se mu zkroutěně vyznali.

Kdo se musí zpovídat?

Naprostě nutně ten, kdo se dopustil po křtu smrtelného hříchu.

Takový člověk nemůže přijít do nebe, jestliže se nevyzpovídá nebo nemá aspoň opravdovou vůli se vyzpovídat. Těžký hřích se nám odpouští též dokonalou lítostí. V pravé dokonalé lítosti jsou zahrnuty úmysl a vůle se vyzpovídat, proto není třeba je ještě zvlášť vzbuzovat.

Pokračování příště...

Poznáváme naše farníky.

Na svátek sv. Josefa 19.3.2005 oslavila **85. narozeniny paní Ludmila Klofáčová**, která mnoho let vykonávala kostelnickou službu v kostele sv. Jana Nepomuckého. Za tuto službu jí děkujeme a u Pána vyprošujeme hodně zdraví a síly do dalších let.

Josef Čapek - Zpovědnice

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Technická redakce:

J. Brůček

Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

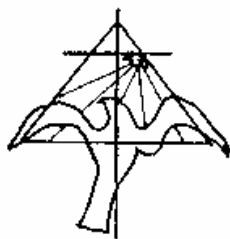
170 výtisků

Neprodejné

5

květen
2005

Košířský farní list

Květen

FATIMA A PAPEŽ

Bratři a sestry,

mnozí z nás prožívali na začátku minulého měsíce dubna 2005 rozloučení se zesnulým papežem Janem Pavlem II jako rozloučení s blízkým přítelem, bratrem nebo vlastním otcem. Jak málo však chybělo k tomuto přechodu papeže do věčného života právě před 24 lety – 13.května 1981. Spolu se zesnulým papežem jsme přesvědčeni o souvislosti s výročním dnem fatimského zjevení Panny Marie v roce 1917. Proto papež projevil později nesmírnou vděčnost Matce Boží za záchranu, kterou mu prokázala právě v tento den největšího životního ohrožení.

Svatý Otec Jan Pavel II. ve vatikánských zahradách 13.5.1983 po slavnostním odhalení sochy Panny Marie fatimské

Velmi živě si na tu dobu vzpomínám, protože právě tato událost zasáhla do rozhodujícího úseku mého života, kdy jsem prožíval povolání ke kněžskému a řeholnímu životu. S pohnutím jsem sledoval, co se dělo s papežem, jak statečně a trpělivě si v kritických momentech počínal a jaký příklad kněžského zasvěcení Bohorodičce se na něm projevil. Slova „Totus tuus“ (celý tvůj) nebyla pouhou frází. Mé rozhodnutí jít za Kristem ve spojení s Pannou Marií v té době dostalo nový silný impuls. Prožíval jsem obdarování vnitřní silou bez váhání a obav vykročit k přípravě na kněžskou službu.

Později bylo možno zachytit hlubší souvislost atentátu na papeže s Fatimou. Sám papež rok po té ve své homilii ve

Fatimě zdůraznil tuto tajuplnou souvislost: „Přijel jsem dnes sem, protože právě před rokem byl na Svatopetrském náměstí v Římě spáchaný atentát na papeže. Událost, která se tajuplným způsobem váže

k výročí prvního zjevení ve Fatimě 13. května 1917. Toto dvě data spolu natolik souvisí, že jsem v tom viděl zvláštní znamení, abych sem dnes přijel. Přijel jsem poděkovat Boží Prozřetelnosti na místě, které si přímo pozoruhodným způsobem vybrala Matka Boží.“

V roce 1987 vyšla ve slovenském překladu v Římě kniha pod titulem „Zabijem pastiera“ jezuita P. Šebastiána Labo, kterou bylo možno číst již v roce 1982 v německém znění s původním názvem „Das Attentat auf dem Papst im Lichte Fatimas und im Schatten der Oktober-Revolution 1917“. Do tohoto pojednání byla zahrnuta bohatá dokumentace o zdroji, jenž se skrýval za tímto zločinem. Nitky vedly ke KGB a jejich spojencům.

Další vysvětlení se otevřelo zveřejněním tzv. třetího fatimského tajemství, které formulovala nedávno zemřelá sestra Lucie ve své vzpomínce 31. 8. 1941, která patřila mezi tři děti-vizionáře z roku 1917. K tomuto kroku došlo až na konci 20. století v Jubilejním roce 2000.

Tehdy se také k tomu pověření kardinálové Sodano a Ratzinger vyjádřili k obsahu tajemství a podali jeho teologický výklad v dokumentu kongregace pro nauku víry: Fatimské poselství. Tam je uvedeno, že výklad kardinála Sodana byl předložen k přečtení sestře Lucii. Ta k tomu především poznamenala, že jí bylo dáno vidění, ne však jeho výklad. Výklad, říkala, není záležitostí vizionáře, ale církve. Po přečtení textu však řekla, že tento výklad odpovídá tomu, co prožila, a že ze své strany uznává tento výklad za správný. Kardinál Ratzinger pak předkládá pokus o hlubší odůvodnění tohoto výkladu.

„Tak, jako je nalezeným klíčovým výrazem v první i druhé části 'tajemství' výraz „zachránit duše“, v tomto 'tajemství' je jím trojí volání: „Pokání! Pokání! Pokání!“ Připomíná nám začátek evangelia: „*Obrátte se a věřte evangelium!*“ (Mk 1,15). Chápat znamení času znamená chápat naléhavost pokání, obrácení, víry. To je správná odpověď na historickou chvíli, která je charakterizována velkými hrozbami zachycenými následujícími obrazy. Dovolím si zařadit jednu osobní vzpomínku; v osobním rozhovoru mi sestra Lucie řekla, jak stále jasněji chápe, že cílem všech těchto zjevení je stále větší růst ve víře, naději a lásce – vše ostatní je jen prostředek, který k tomu vede.

Podívejme se teď podrobněji na jednotlivé obrazy. Anděl s ohnivým mečem po levici Matky Boží připomíná analogické obrazy z Apokalypsy. Představuje hrozbu soudu, která doléhá na svět. Výhled, že by se svět mohl v moři plamenů přeměnit v popel, se dnes už nejeví jako čirá fantazie: sám člověk připravil svými vynálezy ohnivý meč. Vidění pak ukazuje sílu, která se staví ničivé moci – je to zář Matky Boží a v určitém smyslu z ní vycházející výzva k pokání. Tím způsobem je zdůrazněna důležitost svobody člověka: o budoucnosti není navždy rozhodnuto a obraz, který děti viděly není film budoucnosti, na němž by se nic nemohlo změnit. Ve skutečnosti k veškerému vidění dochází jen proto, aby svoboda vystoupila do popředí a byla pozitivně využita. Smysl vidění tedy není ukázat film o nenapravitelně stanovené budoucnosti. Smysl je právě opačný; totiž uvést do pohybu sílu pro změnu k dobrému. Proto jsou zcela scestná ona fatalistická vysvětlení 'tajemství', jež například říkají, že atentátník z 13. května 1981 byl vlastně nástrojem Božího plánu řízeného Prozřetelností, a nemohl tedy jednat svobodně, nebo jiné podobné názory, které kolují ve veřejnosti. Vidění mluví spíše o nebezpečích a o cestě, jak se před nimi zachránit.

Následující věty textu znovu velmi jasně ukazují symbolický charakter vidění: Bůh zůstává nesmírný a je světlem, jež překonává každé naše vidění. Lidé se jeví jako v nějakém zrcadle. Musíme mít neustále na paměti toto vnitřní omezení vidění, jehož hranice jsou tu viditelně naznačeny. Budoucnost se ukazuje pouze „jako v zrcadle, nejasně“ (srov. 1 Kor 13,12). Všimněme si nyní jednotlivých obrazů, které následují v textu 'tajemství'. Místo dějiště je popsáno třemi symboly: strmá hora, velké polorozbořené město a konečně velký kříž z hrubých kamenů. Hora a město symbolizují místo lidských dějin: dějiny jako namáhavý výstup vzhůru, dějiny jako místo lidské tvořivosti a lidského soužití, ale zároveň jako místo zkázy, již člověk ničí dílo své vlastní práce. Město může být místem společenství a pokroku, ale také místem nebezpečí a krajních hrozeb. Na hoře stojí kříž – cíl a orientační bod dějin. Na kříži se zkáza mění ve spásu; tyčí se v dějinách jako znamení bídy a jako jejich příslib.

Pak se tu objevují osoby: bíle oblečený biskup („tušili jsme, že by to mohl být Svatý otec“) další biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice a konečně mužové a ženy všech tříd a sociálních vrstev. Zdá se jako by papež šel přede všemi, chvějící se a trpící všemi těmi hrůzami, jež ho obklopují. Nejen domy toho města jsou polorozbořené – papež kráčí mezi mrtvolami zabitých. Cesta církve je popisována jako *Via Crucis*, jako putování údobím násilí, ničení a pronásledování. V tomto obraze lze objevit znázorněné dějiny celého století. Jako jsou místa země shrnuta ve dvou obrazech – hora a město orientující se na kříž – tak i časy jsou

*Svatý Otec Jan Pavel II. při návštěvě
atentátníka ve vězení*

prezentovány sevřeným způsobem: ve vidění můžeme rozpoznat uplynulé století jako století mučedníků, jako století utrpení a pronásledování církve, jako století světových válek a mnoha místních válek, které naplnily celou jeho druhou půli a přinesly s sebou nové formy krutosti. V 'zrcadle' tohoto vidění můžeme vidět svědky víry celých desetiletí. V této souvislosti se zdá vhodné uvést větu sestry Lucie, kterou napsala v dopise Svatému otci 12. května 1982: „Třetí část 'tajemství' se vztahuje na slova Naší Paní: 'Jestli ne, (Rusko) rozšíří své bludy po světě a bude podněcovat války a pronásledování církve. Dobří lidé budou mučeni, Svatý otec bude muset hodně trpět, mnohé národy budou zničeny.'“

Postava papeže má na *Via Crucis* v jednom ze století zvláštní úlohu. V jeho namáhavém výstupu na horu můžeme bezpochyby najít zobrazení různých papežů, kteří, Piem X. počínaje až po nynějšího papeže, sdíleli utrpení tohoto století a snažili se uprostřed nich jít po cestě, která vede ke kříži. Ve vidění je i papež zabit na cestě mučedníků. Což v tom neměl Svatý otec poznat svůj osud, když si po atentátu 13. května 1981 dal přinést text třetí části 'tajemství'? Stál velmi blízko hranici smrti a sám vysvětlil své zachránění následujícími slovy: „Byla to mateřská ruka, která vedla dráhu kulky a papež se ve smrtelném zápase zastavil na prahu smrti“ (13. 5. 1994). Skutečnost, že „mateřská ruka“ vychýlila smrtelnou kulku, znovu ukazuje, že neexistuje neměnný osud, že víra a modlitba jsou moci, které mohou ovlivnit dějiny a že nakonec modlitba je silnější než střely, víra je mocnější než rozdělení.

Nakonec bych se chtěl ještě jednou zmínit o dalším klíčovém slovu 'tajemství', jež se stalo právem proslulé: „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí“. Co to znamená? Srdce otevřené Bohu, očištěné kontemplací Boha, je silnější než pušky a jakékoliv zbraně. Mariino 'fiat', slovo jejího srdce, změnilo dějiny světa, protože na tento svět přivedlo Spasitele a díky tomuto „Ano“ se Bůh mohl stát člověkem v našem prostoru, a zůstává tak navždy. Vidíme a zakoušíme stále, že zlo má v tomto světě moc. Má moc, protože naše svoboda se stále odvrací od Boha. Avšak od doby, kdy sám Bůh má lidské srdce, a obrátil tak svobodu člověka k dobru, k Bohu, nemá svoboda v konání zla poslední slovo. Od té doby platí slova:

„Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16.33). Fatimské poselství nás vybízí, abychom důvěřovali tomuto příslibu.“

Drazí bratři a sestry,

v době, kdy bylo utvářeno toto číslo farního listu, jsme mohli prožít radostnou událost v životě církve. Na uprázdněný svatopetrský stolec usedl **nový papež Benedikt XVI.** Tak se z kardinála Josefa Ratzingera stal další přímý nástupce apoštola Petra, viditelná hlava církve a náměstek Ježíše Krista na zemi. I výše uvedené řádky s komentářem k fatimskému poselství dokazují, že jde o zbožného, nesmírně vzdělaného muže se srdcem oddaným Kristu a církvi, který se dlouhou dobu osvědčil jako pravá ruka předchozího papeže Jana Pavla II.

Těm, kteří by chtěli církev přetvářet podle svých podivných představ, se určitě líbit nebude. Věrný strážce božích tajemství nemůže opustit identitu církve a zpronevřit se svému poslání. To nedělal nikdo z jeho předchůdců, ani by to nedělal nikdo jiný na jeho místě. Označení „konzervativec“, které se objevuje v těchto dnech často ve spojení s jeho jménem je problematické. Je chápáno často negativně jako nedostatek v podobě zastaralosti a zpátečnictví. Tento pokřivený obraz však pochází z předsudků a omylů postmoderního myšlení, které je často pod diktátem pokřivenosti a relativismu. Svoboda je často chápána jako naprostá mravní neomezenost, bez rozlišování dobra a zla nebo pravdy a omylu. Nový papež odvedl již velký kus práce v pohybu církve k očištění a zdokonalení, aby dokázala čelit duchovnímu, intelektuálnímu a mravnímu zmatku postmoderní doby a pozitivním způsobem se zastávala lidských hodnot garantovaných božím zákonem. Papež Benedikt XVI. bude jistě jako dobrý pastýř dále ukazovat cestu z nevědomosti a omylu k pravdě, z mravního marasmu ke svatosti, ze zloby a nenávisti k lásce podle záměru Toho, který je Cesta, Pravda a Život. Máme papeže! Radujme se!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Květen 2005

1. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
2. pondělí	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. úterý	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
5. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
6. pátek	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
První pátek v měsíci
8. neděle	7. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
12. čtvrtek	Svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Víta, Vojtěcha a Václava
14. sobota	Svátek sv. Matěje, apoštola
15. neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
16. pondělí	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA NEPOMUCKÉHO, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
20. pátek	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
22. neděle	POUTNÍ SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
26. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
29. neděle	9. neděle v mezidobí
30. pondělí	Památka sv. Zdislavy
31. úterý	Svátek Navštívení Panny Marie

Svatý Marek

Svatý Jan Nepomucký

Oznámení

- **Další biblické katecheze o starozákonních prorocích** budou pokračovat **v sobotu 7. a 21. května** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Po celý měsíc květen se konají májové pobožnosti vždy přede mší sv.**
- **Promítání videofilmu „Fatima“ se uskuteční v sobotu 14. května v 18,15 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Na poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého k nám zavítá světicí biskup pražský Mons. Karel Herbst SDB.** Mše svatá bude slavena v pondělí 16. května v 17,30 hod. , po té budou uctěny ostatky sv. Jana pobožností s litaniami k patronu našeho kostela. Další program s malým občerstvením před kostelem na louce bude ještě upřesněn.
- **Poutní slavnost ve farním kostele Nejsvětější Trojice bude v neděli 22. května v 11,00 hod.** se zpěvem sboru: Amici Musicae Antiquae. Po mši sv. bude možnost zůstat na krátké agapé na dvorku mezi kostelem a domečkem.
- **Farní zájezd do Poličky a Litomyšle se uskuteční v sobotu 28. května.** Žádáme všechny kdo se chtějí zájezdu zúčastnit, aby se co nejdříve přihlásili v sakristiích obou kostelů.

Zápis ze schůzí výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konaných 11.3.2005 a 8.4.2005

Přítomní 11.3.: P. Lohelius, MUDr. Horáková, S. Dobeš, V. Funda, J. Nekula

Přítomní 8.4.: P. Lohelius, MUDr. Horáková, S. Dobeš, V. Dráb, J. Havel, S. Hojek, J. Nekula

Hlavní projednávaná témata:

- Zhotovení a instalace pamětních desek P. Václava Chlumského a P. Františka Vernerera v chrámové předsní u sv. Jana Nepomuckého. Poděkování všem, kdo se zúčastnili.

- Technicko-stavební úpravy v obou kostelech budou pokračovat v dohodnutém pořadí a termínech.
- Poutní slavnost u sv. Jana bude za účasti pana biskupa Herbsta v pondělí 16. května, koncelebrovaná večerní mše svatá, po ní tradiční setkání všech přítomných v prostoru „Na trávníku“ před kostelem, při nepříznivém počasí ve farní aule. Ranní mše svatá v kapli na Klamovce beze změny.
- Dohodnuta přednáška Ing. Šuráně na téma věda a víra.
- V neděli 24. května plánována výprava k maltézským rytířům.
- Na podzimní měsíce plánována přednáška jáhna Karla Mráčka.
- Termín tábora na závěr školního roku stanoven na 23.6.
- Využití prázdné niky v rohu kostela sv. Jana, kde dříve býval velký kříž, který je nyní deponovaný ve věži. P. Lohelius projedná možnost řešení se známým sochařem.
- Jarní úklid naplánován na sobotu 17.5. dopoledne.
- Uspořádání prostoru nad sakristií kostela sv. Jana - domluveny technické detaily. Uspořádání prostor bude konzultovat P. Lohelius s architektem Smolíkem.

Příští schůze bude v pátek 13. května u Nejsvětější Trojice.

Zapsali: S. Dobeš, V. Dráb, V. Funda

Jan Pavel II. – papež mladých

Svatý Otec Jan Pavel II. zanechal církvi i světu velké duchovní dědictví. I nadále zůstane v srdcích lidí všech věkových kategorií. Zvláštní blízkost měl však papež Jan Pavel II. k mladým lidem. On sám dal za svého pontifikátu podnět ke zrodu nové tradice v církvi – Světových dnů mládeže. Zde začala každoroční setkávání mládeže s biskupy v diecézích na Květnou neděli a letních Světových dnů mládeže s papežem, konajících se v různých částech světa jednou za 2-3 roky.

Mladí lidé při těchto setkáváních prožívají zkušenost, že jsou milováni církví a celé společenství církve poznává, že mladí jsou jeho pevnou součástí. Jan Pavel II. o těchto dnech napsal: „Tyto Světové dny se staly velkým a úžasným svědectvím, které o sobě podává sama mládež, a mocným prostředkem evangelizace. V mladých lidech je totiž nesmírný potenciál dobra a tvořivých schopností. Všude, kde se s nimi ve světě setkávám, především čekám, co mi budou chtít říci o sobě, o své společnosti a církvi. Pokaždé se snažím, aby si uvědomili, že „není důležitější to, co vám řeknu já; důležité je to, co mi povíte vy. Nemusíte to nutně sdílet slovy, můžete to vyjádřit svou přítomností, zpěvem, třeba i tancem, představeními a nakonec i svým nadšením.“

Jsem vděčný za to, že jsem se těchto Světových dnů mohl třikrát zúčastnit a osobně tak poznat mimořádný vztah Jana Pavla II. k mladým. Papeže, který vyhledával mladé lidi a za kterým mladí rádi přicházeli.

První mé setkání se událo krátce po změně režimů v polské Čenstochové roku 1991 a přineslo mi změnu mých tehdejších obzorů mladého člověka, který dosavadní život prožil v socialistickém zřízení. Kdy komunisté potlačovali náboženskou svobodu, církev, náboženské projevy, učitelé říkali, že víra je nemoderní záležitost pro staré lidi, náboženství v Košířích chodil P.Verner vyučovat do školy jen pro 3 sourozence a lidé chodící do našeho kostela sv. Jana Nepomuckého vůbec netušili, že kostel má nějaký farní sál, který byl původně architektem navržen jako setkávací prostor pro život farnosti a nikoliv jako skladiště všeho druhu. A tehdy po tomto útlaku jsem se dostal v srpnu 1991 do polské Čenstochové mezi třičtvrtě milionu mladých lidí z celého světa, kteří ještě v této moderní době věří, chodí do kostela, žijí z evangelia a jedou se setkat s papežem, který už je v letech. To pro mne znamenalo velké povzbuzení.

Podobné to bylo i při dalších Světových dnech v Paříži 1997 a v Římě v jubilejním roce 2000, stejně jako v České republice, kde se chtěl setkat s naší mládeží v Hradci Králové v r. 1997 a na Svatém Kopečku r.1995 kde zavládla mimořádně krásná atmosféra mezi mladými lidmi a radostným, směřujícím se Janem Pavlem II.

Na všech těchto setkáních jsem viděl jak papež uprostřed mladých lidí omládl a kolik jim toho má co říci. Odjížděl jsem pak s nadšením , povzbuzením ve víře a radostí patřit k církvi. Z toho pramenila i touha něco pro ni udělat a to třeba v místě kde žiji, ve farnosti.

Pro toto velké povzbuzení řady dalších účastníků bych chtěl každému mladému člověku vřele doporučit účast na letošním Světovém dnu mládeže, který se bude konat 15.-22.srpna v Kolíně nad Rýnem. Přihlásit se lze i jednotlivě nejlépe do 20. května (výjimečně i později) v Diecézním centru mládeže v Praze 4- Kunraticích (tel. 224 910 469). Letos se nemusí cestovat moc daleko, je pěkná možnost prožít již týden předem v německých farnostech a rodinách.

Tento Světový den mládeže bude krásnou příležitostí poznat nového papeže Benedikta XVI., který již oznámil, že chce v tomto pokračovat v linii Jana Pavla II. a osobně zve mladé lidi na setkání ve své rodné vlasti načerpat sílu, radost a povzbuzení od našeho nebeského Otce.

Václav Plíšek

Naši světci

Sv. Atanáš, biskup a církevní učitel (295? – 373), 2. května

Svatý Atanáš žil v období, kdy křesťané prožívali vnější svobodu, ale překonávalo velké vnitřní boje. Rozpory vycházely z rozdílného teologického výkladu některých křesťanských tajemství víry. V období Atanášova života se teologický boj soustředil na božství Ježíše Krista. Popíráčem Kristova božství byl alexandrijský kněz Arius, který měl na Východě četné stoupence. Jedním z jeho hlavních odpůrců byl právě svatý Atanáš, který v obraně pravověrné nauky velmi mnoho trpěl.

Narodil se kolem roku 295 pravděpodobně v egyptském velkoměstě Alexandrii. Křesťanství se ujalo v této egyptské metropoli snad již v apoštolské době. Zakladatelem alexandrijské církevní obce byl pravděpodobně sv. Marek Evangelista. Už někdy koncem 2. století zde vznikla stálá katechetická škola a u ní později teologická akademie (didaskalion). V obou školách účinkovali významní starověcí teologové, jako sv. Klement Alexandrijský a Origenes.

Alexandrie byla i sídlem patriarchátu, kterému bylo podřízeno kolem sto biskupů v Egyptě a Líbyi.

V tomto významném městě získal Atanáš to nejlepší vzdělání, jaké mu mohl starověký svět nabídnout. Jako dorůstající chlapec byl v letech 304-311 svědkem Diokleciánova a Galeriova krvavého pronásledování křesťanů. Odpadávání slabých a hrdinská smrt mnohých statečných vyznavačů křesťanské víry jistě silně zapůsobily na vnímavého chlapce.

Jako mladík odešel Atanáš do pouště, kde byl určitou dobu žákem sv. Antonína Poustevníka, kterého pak celý život velmi ctil, což později dokázal také vytvořením asketického spisu: „*Život svatého Antonína*“, který je pravou perlou starokřesťanské duchovní literatury. Právě během tohoto pobytu o samotě napsal mladý Atanáš své první dva spisy, a to polemickou *Řeč proti pohanům* a teologický spis *O vtělení Slova*, ve kterém pojednal o možnosti a potřebě Kristova vtělení a smrti.

Když začal v letech 315-17 alexandrijský kněz Árius hlásat nauku, která popírala božství Ježíše Krista, Atanáš byl jáhnem a tajemníkem alexandrijského biskupa Alexandra. Někteří historici předpokládají, že právě Atanáš sestavil list, ve kterém biskup Alexandros upozornil papeže sv. Silvestra a východní biskupy na Áriovy bludy.

Když se spor kolem Áriova učení velmi rozrostl a ohrožoval jednotu Církve, císař Konstantin Veliký svolal roku 325 do Niceje (v severozápadní Malé Árii nedaleko Cařihradu) první všeobecný církevní sněm. Sněmu se zúčastnil i Atanáš jako průvodce biskupa Alexandra a patřil mezi nejhorlivější obránce pravověrného křesťanského učení. Koncil odsoudil Áriovu nauku a v slavnostním vyznání víry vyhlásil, že Ježíš Kristus je jednorozený Boží Syn, zrozený z Otce přede všemi věky , pravý Bůh a jedné podstaty s Otcem.

Po koncilu dal Atanáš všechny své síly do boje proti arianismu. Není třeba zdůrazňovat, že si tím znepřátelil otevřené i skryté Áriovy stoupence, kteří připravili horlivému obránci pravé víry nejednu trpkou chvíli.

Na jaře roku 328 zemřel biskup Alexandros a Atanáš byl zvolen za jeho nástupce. Dále pak musel čelit velkému náporu ariánů. Protivníci si dokonce zvolili vzdorobiskupa Řehoře z Kapadocie, což

vyvolalo další dramatické konflikty. Později byl tento neprávoplatný Atanášův protivník exkomunikován.

Dalších 10 let se mohl Atanáš věnovat pastorační práci ve svém biskupství. Horlivý duchovní pastýř tuto dobu dobře využil, takže alexandrijská církev zaznamenala v tomto období velký rozvoj. Útoky protivníků však neskončily. Život v úkrytu nebo ve vyhnanství se střídal s návraty na biskupský stolec.

Atanáš zemřel 2. května 373 ve věku 78 let. Alexandrijským biskupem a patriarchou byl 45 let, z čehož více než 17 let strávil ve vyhnanství.

Sv. Atanáš se uctívá jak ve východní tak i v západní Církvi jako horlivý duchovní pastýř a velký obránce pravé víry.

Přes pohnutý život, ve kterém dlouhá léta neměl stálé místo a musel se skrývat, sv. Atanáš napsal mnoho různých spisů. Kromě již uvedených je možné uvést asketické spisy o mnišském životě a o panenství, dále velké trojdílné dogmatické dílo (*Orationes contra Arianos* (Řeči proti ariánům), tři nebo čtyři teologické listy o božství Ducha Svatého a komentáře k žalmům, které napsal v posledních letech života. Atanáš složil i mnohé okružní listy (encykliky) o životně důležitých otázkách tehdejší Církve.

P. Lohelius

Použitá literatura: Rajmund Ondru S.J., *Blízki Bohu i ľud'om, Spolok svätého Vojtěcha, Trnava Tatran, Bratislava 1991.*
František Cinek, *Mše svatá, svátky svatých, Olomouc 1935.*

Další pohledy na víru

II. Spojení mezi Tradicí a Písmem

45. *V jakém vzájemném vztahu je Písmo svaté a Svatá tradice?*

Obojí má stejný Boží zdroj. Navzájem se doplňují a společně zachycují jedinou skutečnost se stejným cílem, učinit Kristovo tajemství přítomným a plodným až do konce času.. (80-82)

46. *Čím jsou církevní tradice?*

Církevní tradice jsou různé teologické, liturgické a disciplinární projevy Tradice, které pronikají staletími. Církevní tradice jsou proto měnlivé ba dokonce odstranitelné podle církevní autority – jako např. eucharistický půst. (83). (Podle dřívějších předpisů se zachovával eucharistický půst od půlnoci až do svatého přijímání. Došlo ke změně tohoto církevního předpisu - eucharistický půst nebyl zrušen, ale zkrácen, takže před každým přijímáním svátosti oltární je eucharistický půst alespoň 1 hodinu.)

Duchovní praxe: pokračování o svátosti pokání

29. Které milosti působí svátost pokání?

1. odstraňuje hříchy a vlévá do duše nadpřirozený život;
2. působí odpuštění věčných trestů a alespoň části trestů časných;
3. posiluje proti zpětnému pádu do hříchu.

Pokáním získáváme znovu milost posvěcující, kterou jsme ztratili smrtelným hříchem; je-li duše v posvěcující milosti, pak se pokáním tato milost rozmnožuje.

Při svátosti pokání zároveň vzbuzujeme i jiné ctnosti a cvičíme se v nich: ve víře, naději, lásce, v kajícnosti, pokoře, poslušnosti, trpělivosti aj. Dobrá svatá zpověď též přináší vnitřní mír a útěchu.

Dobré účinky zpovědi jsou tím větší, čím lepší je příprava a vůle kajícíka.

Zpověď ustanovil Pán Ježíš první večer po velikonočích z lásky k nám a pro pokoj našich duší: *je to velikonoční dar Zmrtvýchvstalého lidem*. Nemá nám tedy být svatá zpověď břemenem a postrachem, ale zdrojem posvátné radosti a pokoje.

Příště si připomeneme, co je třeba dělat pro hodné (náležité) přijetí svátosti pokání.

P. Lohelius

Něco na cestu...

Jarní farní zájezd, který se uskuteční **v sobotu 28. května 2005**, bude směřovat do východočeské **Poličky - královského věnného města.**

První písemné prameny se více než před 800 lety zmiňují o území nazývaném Na políčkách. Právě zde nechal český král Přemysl Otakar II. v roce 1265 založit město, které mělo sloužit jako jeden z opěrných bodů jeho království. Město dostalo název **Polička**. Mezi výsady královského věnného města patřilo právo milové, várečné a hrdelní. Tato práva, stvrzená panovníkem, dokládala tehdejší význam Poličky v Českém království.

V polovině 14.století bylo město vydlážděno a začalo se s budováním městského opevnění, které chránilo město před vpádem cizích vojsk. Prstenec městského opevnění je zesílen devatenácti půlválcovými baštami, dosahuje délky 1220 m a patří k nejjachovalejším ve střední Evropě. Původní dřevěné či hrázdné domy kolem čtvercového náměstí byly postupně přestavovány na kamenné, uprostřed náměstí byla vystavěna gotická radnice..

Ve 2.pololetí 16.století probíhala renesanční přestavba celého města. Z této doby se však dochoval pouze kostelík sv. Michala.

V 17.století poznamenal město velký požár v r. 1613, trest za odboj města proti Habsburkům v letech 1618-1620 i útrapy třicetileté války. Polička se téměř vylidnila a v r. 1654 zde napočítal královský rychtář pouze devadesát usedlých.

Zlatým věkem poličského měšťanstva bývá nazýváno 18.století, kdy Polička patřila mezi nejvýstavnější česká města. V tomto období byl vytvořen 22m vysoký morový sloup na náměstí (1727-1731) jako dík za uchránění města před morem r.1713. Sloup zdobí sochy, které vytesal Jiří Pacák, rovněž autor soch na městských kašnách. V tomto období (1739—44) byla také postavena barokní radnice na místě původní zbořené radnice gotické.

Jednou z největších dominant města je **kostel sv. Jakuba** vystavěný v novogotickém stylu 1853-65. Obrovský požár v r. 1845 zničil kostel původní a v celém městě zůstaly nepoškozeny pouze 4 ze 237 kamenných domů. Proto byla při stavbě kostela v jeho věži vybudována světnička pro „strážce proti ohni“. Právě v ní se v r. 1890 narodil později světově proslulý hudební skladatel **Bohuslav Martinů**. Jeho inspirací byla atmosféra města i poutavá krajina, kterou pozoroval z výšky své rodné světničky po celé dětství.

Městu Poličce patří nedaleký **raně gotický hrad Svojanov**, kdysi romantické sídlo královny Kunhuty a rytíře Závíše z Falkenštejna.

Litomyšl je dalším východočeským městem, ve kterém se zastavíme na zpáteční cestě našeho jarního putování. Litomyšl je zmiňována již v r. 981 jako hradiště na tzv. Trstenické cestě z Čech na Moravu. V polovině 12. století sem olomoucký biskup přivedl řád premonstrátů a jejich klášter se stal důležitým střediskem kraje. V r. 1259 dostala Litomyšl od krále Přemysla Otakara II. městská privilegia a stala se poddanským městem. V letech 1344-1425 zde bylo druhé biskupství v Čechách (založené císařem Karlem IV).. Střed Litomyšle je městskou památkovou rezervací. Významnou památkou je **renesanční zámek** s arkádami a sgrafity, postavený v letech 1568-81 na návrší, nazývaném Olivetská hora. Od r. 1999 je zámek součástí světového kulturního dědictví UNESCO. **Zámecké divadlo** pochází z r. 1795. Do české historie se město Litomyšl zapsalo především jako **rodiště hudebního skladatele Bedřicha Smetany**. V městě se každoročně pořádají hudební festivaly Smetanova Litomyšl, s odnoží pro mladé hudebníky s názvem Mladá Smetanova Litomyšl .

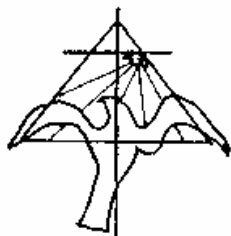
Sakrální stavby: Kostel Nalezení sv. Kříže s piaristickou kolejí a gymnáziem – dnes Městským muzeem (život studentů je popisován v knize A.Jiráska Filosofská historie), kostel Povýšení sv. Kříže se sousedním proboštstvím, poutní a hřbitovní kaple sv. Anny, kaple sv. Antonína z Padovy v Nedošínském háji (asi 3 km západně od Litomyšle).

Podrobnosti z historie těchto staveb si můžeme probrat při cestě v autobusu.

Podle různých pramenů (včetně internetu)

M.B.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

Červen

Rok Eucharistie aneb Pozvánka na Hostinu Beránkovu

Je dobře, že je rok eucharistie. Jak prorocký čin zesnulého Jana Pavla II. bylo jeho vyhlášení - je to součást jeho odkazu. A dar nám na rozloučenou při jeho odchodu z pozemského pobývání, při jeho přejití ze společenství církve putující do společenství církve vítězné. Dar z jeho rukou, pocházející od Ducha svatého. Nynější náměstek sv. Petra, který přijal jméno *Benedikt XVI.* se k tomuto odkazu přihlásil a převzal a pozdvihl tuto korouhev ihned po svém zvolení. Mocně význam roku eucharistie zdůraznil těmito slovy ve svém poselství na konci mše sv. k ukončení konkláve v Sixtinské kapli 20. dubna 2005:

„Můj pontifikát začíná zvláště příznačným způsobem, v době, kdy církev prožívá Rok zasvěcený Eucharistii. Jak nezahlednout v této prozřetelnostní shodě prvek, který musí charakterizovat službu, k níž jsem byl povolán? Eucharistie, srdce křesťanského života a pramen evangelizačního poslání církve, musí vytvářet trvalý střed a pramen Petrovy služby, která mi byla svěřena.“

Eucharistie stále zpřítomňuje vzkříšeného Krista, který se nám i nadále dává a volá nás, abychom měli účast na stole jeho Těla a jeho Krve. Z plného společenství s Ním vyvěrá každý jiný prvek života církve, na prvním

místě společenství všech věřících, nasazení hlásat evangelium a vydávat mu svědectví, horlivost lásky ke všem, zvláště k chudým a maličkým.

V tomto roce tedy bude muset být slavena zvláště významně slavnost Těla a krve Páně. Eucharistie pak bude v srpnu středem Světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem a v říjnu Řádného shromáždění biskupského synodu, který se bude konat na téma „*Eucharistie pramen a vyvrcholení života a poslání církve*“. Všechny žádám, aby zintenzivněli v následujících měsících lásku a úctu k eucharistickému Ježíšovi a aby vyjádřili odvážně a jasně víru ve skutečnou přítomnost Pána, především prostřednictvím slavení a správného konání obřadů.

Zvláště to žádám po kněžích, na které v této chvíli myslím s velkou láskou. Služebné kněžství se zrodilo ve Večeřadle spolu s eucharistií, jak tolikrát zdůraznil můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. „Kněžská existence musí mít ze zvláštního titulu „eucharistickou formu“, napsal ve svém posledním listu k Zelenému čtvrtku (č 1.). K tomuto cíli přispívá především zbožné slavení denní mše svaté, jádra života a poslání každého kněze.“

Vzpomínám si, jak jsem před pěti šesti lety po svém obrácení ještě jako novopečený katechumen u Otce Lohela nepovažoval za možné uvěřit takové bláhovosti, za jakou jsem považoval víru katolíků ve skutečnou přítomnost těla a krve Ježíše Krista pod způsobem chleba a vína. Nezřídka mne to pohoršovalo, jak skrze úctu věřících při mši u proměňování a

při přijímání, tak ale zejména mimo mši svatou. Déle než rok jsem navštěvoval bohoslužby a mohl jsem být přítomen těm nejtajemnějším okamžikům, jakým je eucharistická slavnost. Dnes velebím Hospodina a „můj duch jáás v Bohu, mém Spasiteli“, neboť shlédl na svého nepatrného a nehodného služebníka, protože mi dal v katolické církvi kromě jiných dober i to, které považuji za své bohatství a gejzír duchovního blaha - víru, že Pán je přítomen i tělesně, že akt nové smlouvy z Večeřadla a obět z Golgoty se zpřítomňují, ne opakují nebo napodobují, protože při mši se spojujeme s věčnou nebeskou bohoslužbou, ano, Kristova smlouva a obět se zpřítomňují před našima očima, v rukou našeho bratra kněze - právoplatně posvěceného služebníka Boha.

Jako konvertita, který uvěřil ve svých 33 letech si totiž velmi dobře a živě uvědomuji, že skutečnost, že v toto věřím, je darem. Víím a jsem si jist, že jsem nepřijal tuto víru sám od sebe a že mi ji také nikdo nevnutil. Když jsem klečel co nekřtěnec s ostatními a hleděl na kalich, patenu a eucharistii nebo svatostánek či monstranci s Tělem, kolikrát jsem musel bojovat proti hlasu zlého nebo svých naučených špatných sklonů, které mne ve vzteklém výsměchu ponoukaly ke vzpouře (nedá se to ani citovat) nebo i naopak k primitivnímu modlářskému postoji vůči eucharistii. Byly to tvrdé chvíle plné proher, zahanbení, ale také přímo hmatatelné milosti. Dalo to práci zůstat otevřený, zjednat uvnitř sebe ticho, aby mohl mluvit Duch. Ale když jsem se propadal do hlubin pochybnostmi zmítaného nitra jako Petr neschopen udržet krok na zmítané hladině své víry, zachytil mne Pán svou pevnou rukou. Když jsem volal v lod'ce zmítané vichrem, Pán vstal z podušky na zádi a pohrozil moři i povětří. Až lod'ka přirazila ke břehu. Kousíček chleba jako ostrůvek jistoty - jak to vypadá bláhově! To nemůže vymyslet člověk. Bůh se snížil se a stal se člověkem. Nakonec se stal pokrmem. Co je bezbrannějšího než tělo zabitě k pokrmu? Jakou si taková věc zaslouží úctu? Ne, to nemůže vymyslet lidský rozum ani srdce: Mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. To může vymyslet jen Láska sama - nelze se už víc obětovat. Není možné už důrazněji a výstižněji ukázat, že bez Boha nemůžeme mít skutečný život, že jsme méně než prach na poušti zmítaný větrem.

Někdy chodím do zástupu přijímajících trochu později. Dívám se, jak kněz ukazuje Hostii a říká Tělo Kristovo a krmí Boží děti. Je jich hrstka ze všech sousedů, kteří žijí v okolí příslušejícímu k chrámu, který je tu přece postaven pro všechny. Emanuel - Bůh s námi. Dívám se, jak přijímají, a myslím na skutečnost, že tohle se děje na různých místech ve všech koutech světa, každou hodinu, každou minutu někde, ve dne v noci. Neustále je přinášena obět. Tělo Kristovo. Tělo a Krev Kristova. Amen.

Jak myslím to "Amen", ono "Staň se", které vyslovuji? Souhlasím s tím, že je to tělo Ješuy z Nazareta, toho ukřižovaného? Jsem si toho vědom, že je to doopravdy a ne jenom jako, nebo tak nějak? Věřím, že je to jeho Krev? Krev z jeho rukou, které tvoří všechno nové, krev z jeho nohou, které kráčely po ostří bouřících vln lidské nevole, krev z hlavy Ženicha ověčené trnovou korunou naší zloby, krev vytrysklá ze samotného srdce Lásky, jež jsem i já bolestivě probodl? Amen tváří v tvář! Eucharistický chléb je tvář Kristova, zahalená závojem. Stojí přede mnou. Těsně přede mnou. Takový vzácný host, jakpak to u mne vypadá? Odejdi ode mne, Pane, vždyť jsem člověk hříšný, nemám uklizeno. Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel... Tluče! Moje srdce tluče, nebo Někdo mi tluče na srdce? Když se bojím otevřít, vstoupí i zavřenými dveřmi. A bude se mnou večeřet. A já s Ním. Aleluja! Pane, zůstaň s námi!

Odešel k Otci, ale je s námi po všechny časy - v Eucharistii. Jako když spočívá na té podušce na zádi naší rozkymácené bárky - Církve bičované bouřemi časů a pak na naše volání řekne slovo a pohrozí mocnostem a naše duše je uzdravena.

Protestantské církve staví na Slovu. A Pán i jeho Duch jsou skutečně s nimi také, vždyť se scházejí v jeho jménu a podle toho, jak je jim dáno a jak mohou, dodržují jeho

slovo. Ale svědectví katolické církve a příbuzných ortodoxií a zvláště pak život těchto společenství stojí a padají s vírou v Tělo a Krev Ježíše Krista jako pokrmu a nápoji při svátosti oltářní. A o tom je "Amen" každého z nás, vždy, když ho vyslovujeme. Jaký je moje Amen při přijímání? O hodnotu tohoto svého Amen je potřeba pečovat. Udržovat jeho platnost. Je to vyznání víry. Stručné, ale hutné, stejně jako tajemství Eucharistie. Toto Amen tváří v tvář Kristu vtělenému, umučenému, pohřbenému a zmrtvýchvstalému není ničím menším než stvrzením smlouvy. Nové smlouvy s Bohem. Její text máme v Knize. Máme její slova také vyryta prstem živého Boha na deskách svého srdce. A Slovo, které se stalo tělem, říká: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?" (Jan 11,25n). Řekněme s Martou: Ano, Pane, věřím... Prosme Ducha sv., abychom si mohli v tu chvíli před přijetím Pána v Hostii plně stát za svým Amen. A jsme-li zrovna v duchovní slabosti, abychom to slovo přinejmenším říkali s důvěrou v Pána a jeho moc.

Když jsem pročítal řeč právě zvoleného Benedikta XVI., v níž je silný důraz a hluboké a obohacující pochopení Eucharistie, zasáhla mne zvláště následující věta:

"A před Něho, svrchovaného Soudce každé živé bytosti, se každý z nás musí postavit s vědomím, že jednoho dne Jemu bude muset skládat účty z toho, co vykonal nebo nevykonal pro velké dobro plné a viditelné jednoty všech jeho učedníků." Ano, je to o ekumeně, ale na mne v ní zapůsobilo i to obecné, a to v následující souvislosti. Ihned se mi totiž při těchto slovech vybavilo, jak stojím před Hostií, kterou drží přede mnou kněz, a říká: Tělo Kristovo! A co jsem vykonal? Co jsem nevykonal? Jednou ten závoj chleba a vína bude pryč a já budu stát před Ježíšem, tváří v tvář. Docela mi přitom zatrnulo. V jakém stavu budou všechny ty dary, které mi dal? Jak moc budou rozbité, poničené, ušpiněné...? Jak jsem zachoval jeho slovo? Nakolik jsem rozmnožil svěšené hřivny? Nebo jsem je zakopal? Které rány jsem ti, Pane udělal? Proč neupadnu do děsu a zoufalství nad sebou samým? Jen proto, že paschu křtu mám za sebou a urážel bych Boha, který mě chtěl vysvobodit a udělal to. A tak mne přepadá stud, od studu jdu k pokoře, od pokory k důvěře, od důvěry k pokoji, od pokoje k radosti. Děkuji za obraz Božího milosrdenství z vidění sv. Faustyny Kowalské: "Ježíši, důvěřuji Ti!" Pán nás nazval svými přáteli - ano, jen On, Všemohoucí, je schopen nás nehodné jimi učinit! Jako by z toho obrazu vycházela slova, která tak často zněla z úst Božích poslů i z úst Ježíšových a která nám tak často připomínal s kuráží sobě vlastní i Jan Pavel II.: Nebojte se! I to je Boží přikázání. Když půjdu k přijímání, nebudu se bát. Nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi Ty! (Ž 23)

Rok věnovaný tajemství Eucharistie. Je to příležitost pro každého věřícího. To tajemství je tak hluboké, že není člověka, který by ho mohl dostatečně prohloubit, a je to poklad tak bohatý, že i když si z něho někdo bude nabírat opravdu hodně a bez ustání, nic z toho bohatství neubude. Rok kontemplace nad tajemstvím chleba věčného života a kalichu věčné spásy je příležitostí pro celou církev. Jak pro církev současnou, tak i pro církev budoucí. Jeden rok z několika tisíců let. Ale ten rok může být významným okamžikem v dlouhých dějinách Církve, v dlouhé pouti Božího lidu od počátku světa. Když mu dáme šanci každý u sebe. Když se každá buňka mystického Kristova těla - totiž církve - bude sytit manou Eucharistie. Když si to tak uvědomíte, máme každý zvláště i všichni dohromady docela dobrou šanci "vykonat nebo nevykonat" něco podstatně dobrého. A máme ovšem také dost velkou zodpovědnost. Dívají se na nás všichni, kdo jsou u Pána a sdílejí ve společenství s ním Jeho naději, kterou v nás vkládá. Je s nimi i sv. Norbert, další velcí ctitelé Eucharistie i Jan Pavel II., který rok jí věnovaný vyhlásil. Je to tedy svým způsobem také odkaz zesnulého papeže, jeho poslední vůle. Je to i vůle jeho nástupce Benedikta XVI., který se této slavné korouhve s nadšením chopil a hned ji také pozdvihl.

"Amen, amen, pravím vám: nebudete-li jíst mé tělo a pít mou krev, nebude ve vás život!" naléhá Beránek a prostírá nám stůl uprostřed nepřátelského světa. Pohár Božího milosrdenství oplývá. Ještě že se smíme vracet do Hospodinova domu a přebývat v něm na dlouhé, předlouhé časy. Ne my jsme si vyvolili Jeho, ale On si vyvolil nás a říká nám: "Vezměte a jezte z toho všichni..." Je to smlouva, nová a věčná.

Amen!

Ondřej Prokop Vaněček

Liturgický kalendář

Červen 2005

1. středa	Památka sv. Justina, mučedníka
3. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
4. sobota	Památka neposkvrněného Srdce Panny Marie
5. neděle	10. neděle v mezidobí
6. pondělí	Sv. Norberta, biskupa, zakladatele premonstrátů
11. sobota	Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. neděle	11. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. středa	Sv. Víta, mučedníka
19. neděle	12. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
24. pátek	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
26. neděle	13. neděle v mezidobí
28. úterý	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. středa	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
30. čtvrtek	Sv. prvomučedníků římských

Sv. Alois Gonzaga

Oznámení

- **V sobotu 4. června v 18,30 hod. se koná varhanní koncert v kostele sv. Jana Nepomuckého.** Na koncertě zazní kůrové varhany, které byly letos rekonstruovány. Srdečně zveme nejen všechny farníky, ale také další hosty z okruhu našich příbuzných a přátel.
- **Promítání videofilmu ve farním sále bude v sobotu 11. června v 18,15 hod.**
- **Biblická katecheze o prorockých knihách Starého zákona se koná v sobotu 18. června v 18,15 hod.** ve farním sále.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltární bude v kostele sv. Jana Nepomuckého od středy 22. do soboty 25. června vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude v těchto dnech středeční a páteční mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.
- **Farní táborák na závěr školního roku se koná před kostelem sv. Jana Nepomuckého ve čtvrtek 23. června** po děkovné večerní mši sv., která začíná v 17,30 hod. Jako obvykle jsou zváni všichni košířští farníci a další přátelé a známí.

Farní táborák 2004

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 13. května 2005 při kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, MUDr. Horáková, V. Havel, V. Funda, J. Nekula, S. Hojek a S. Dobeš

Program:

- Příprava poutní slavnosti u sv. Jana probíhá podle plánů, vč. účasti pana biskupa Karla Herbsty.
- Plánovaná podzimní přednáška jáhna Karla Mráčka – téma dohodne P. Lohelius.

- Využití prázdné niky při vchodu do areálu kostela sv. Jana není ještě definitivně rozhodnuto.
- Návrh uspořádání přípravný pro aulu (v prostoru nad sakristií) nebyl dosud vypracován a bude předložen k projednání na některém příštím setkání výboru SPKK.
- Je třeba zaktualizovat internetové stránky farnosti (<http://kosirskafarnost.unas.cz/>)
- Generální oprava střechy kostela sv. Jana – P. Lohel pokračuje v jednáních se zástupci konsistoře.
- Příští schůze výboru je stanovena na pátek 10. června 2005 v obvyklou dobu v domečku Nejsvětější Trojice.

Zaznamenal: S. Dobeš

Naši světci

Sv. Justin, mučedník (asi 100 - 165), památka 1. června

Tento světec, nazývaný též Justin mučedník nebo Justin filozof, je řazen mezi raně křesťanské apologety. To byli vzdělaní lidé, kteří přijali křesťanství a hledali dialog s pohany, aby objasnili svůj přestup ke křesťanství a aby vyvrátili předsudky a pomluvy proti křesťanům. Do značné míry používali vyjadřovacích prostředků své doby.

Sv. Justin se narodil okolo roku 100 v pohanské rodině v římském městě Flavia Neapolis (nyní Nábulus) v Samařsku poblíže starozákonního Sichemu. Získal velmi dobré vzdělání v řecké filozofii, zejména ve stoické a platónské. Asi ve 30 letech se stal křesťanem. Ovlivnila jej četba Písma sv. a víra a hrdinství křesťanů.

Byl velmi plodným spisovatelem. Zachovala se (v opisech a s mezerami) tři jeho díla: První apologie sv. Justina, Druhá apologie sv. Justina a Dialog s Tryphonem. Sám se zmiňuje o dalších svých spisech, které se nedochovaly. Jeho autorství jiných dochovaných spisů je sporné.

V dialogu s pohany používal ideu Logu, Božského Slova, která měla protějšek ve stoické filozofii. Rozváděl myšlenku, že všichni lidé mají ve svém rozumu zárodky věčného Logu a směřují svou přirozeností, tj. od svého Stvořitele, k božské pravdě. Tato božská pravda se plně a svrchovaně ukázala ve zjevení Krista jako Logu. Křesťanství je pravá filozofie a moudrost, je to naplnění lidské touhy po poznání nejhlubších souvislostí.

Ve svých spisech cituje hojně Písmo sv., zejména Mojžíšovy knihy, Žalmy a Proroky, zvláště Izaiáše.

Z poznámek v jeho spisech můžeme poměrně podrobně poznat jeho život. Jeho Dialog, rozprava s židovským učencem Tryphonem, se odehrál v Efesu. Sv. Justin navštívil alespoň dvakrát Řím, kde založil školu, v které se vedly disputace. Pravděpodobně na udání kynického filozofa Crescense tam byl pronásledován, za vlády císaře Marka Aurelia odsouzen prefektem Říma Rustikem k smrti a popraven.

O jeho smrti, kterou podstoupil s šesti svými žáky (jejich jména jsou: Chariton, Charito, Evelposto, Paeon, Hierax, Liberianus), máme velmi dobrou zprávu uchovanou v Acta Martyrum.

To byly zprávy o utrpení a smrti mučedníků, které křesťanské obce sbíraly k uctění jejich památky a předávaly je dalším křesťanským obcím. Jsou to velmi cenné dokumenty, které jsou v některých případech, jako je zpráva o soudu a smrti sv. Justina a druhů, přímo soudní zápisy, doplněné krátkým úvodem a závěrem. Uvedme z nich část:

Prefekt Rusticus řekl: *Myslíš si, že se přijdeš do nebe a dostaneš přiměřenou odměnu?* Justin řekl: *Já si to nemyslím; to je něco, co dobře vím a co považuji za naprosto jisté.*

Prefekt Rusticus řekl: *Přistupte a všichni obětujte bohům.* Justin říká: *Nikdo, kdo má pravé smýšlení, nevymění pravou zbožnost za falešnou.*

Prefekt Rusticus říká: *Jestliže neuposlechnete, budete mučeni bez milosti.* Justin odpověděl: *To je naše přání být umučen pro našeho Pána Ježíše Krista a tak být spasen. A všichni mučedníci řekli: *Konej, jak si přeješ. My křesťané neobětujeme modlám.**

Pak Rusticus přečetl rozsudek: *Ti, kteří nechtějí obětovat bohům a poslouchat císaře, budou zbičováni a s'tati podle zákona.*

Svatí mučedníci pak odešli na obvyklé místo a při tom chválili Boha. Tam byli s'tati a tak dovršili své mučednictví. Vyznávali při tom svého Spasitele.

Sv. Justin je patronem apologetů, lektorů, řečníků a filozofů.

A.Franzen. Malé dějiny církve.

Internet – Catholic Encyklopaedia, Catholic forum.

M.P.

Další pohledy na víru

III. Výklad pokladu víry

47. Komu svěřili apoštolové poklad víry?

Apoštolové svěřili poklad víry (depositum fidei), obsažený v Písmu svatém a v Tradici, celé církvi. (84)

48. Kdo má v církvi autoritu vykládat poklad víry?

Pouze Magisterium, neboli učitelská autorita církve, má božské právo vykládat poklad víry. Magisterium zastupují biskupové ve spojení s nástupcem Petra, biskupa Říma. (85)

49. Jaká je role Magisteria?

Magisterium je služebníkem Božího slova. Jeho role je slyšet toto slovo, uchovávat ho a učit věřící.(86)

DUCHOVNÍ PRAXE

30. Co máme dělat, abychom h o d n ě (náležitě) přijali svátost pokání?

1. zpytovat svědomí
2. vzbudit lítost
3. pojmout opravdové předsevzetí,
4. vyznat se knězi z hříchů,
5. vykonat uložené pokání.

Před zpovědí zbožně vzývejme ducha svatého, abychom to vše dobře a řádně vykonali.

(příště podrobněji k jednotlivým bodům)

Výlet na Milešovku

Jarní výlet mládeže naplánoval Vítek Bobysud (tzv. Bobeš, Bobík) a naším cílem určil výstup na nejvyšší horu Českého Středoohoří – Milešovku. Šestnáctého dubna ráno se nás sešlo na zdolání hory celkem devět odvážných. Ono už jenom to, že výlet plánuje zcestovalý Vítek znamená pro mnohé netréované psychickou přípravu a pro ostatní ujištění, že budou mít po túře důkladně zahřáté svalstvo.

Na Holešovickém nádraží jsme si kupovali hromadnou jízdenku tam i zpátky, a tak nás cesta vyšla lacino. Nasedli jsme do vlaku a po třech minutách (naštěstí ještě před odjezdem) jsme zjistili, že je nás pouze 8. Všichni jsme se z čekárny odebrali do kupé hned za lokomotivu, ale jak se ukázalo, tak si Bobeš dal na

posilněnou ještě kávu a ocitl se v kupé na konci. Naštěstí nás rychle našel díky mobilnímu spojení.

Během jízdy nás kontaktoval jeden farník I. S., který se rozhodl, že s námi náročnou cestu absolvuje alespoň duševně. Zavolal Václavovi Plíškovi a ten celý rozhovor pustil reproduktorem, abychom i my ostatní slyšeli. No jo, ale slyšeli to i lidé v kupé a protože se skoro vždy s Ivem zasmějete, zasmáli se i oni a postarali jsme se jim tak o krátké pobavení.

Vystoupili jsme v Lovosicích, a o pár kilometrů dál jsme spatřili náhle z roviny vystupující vrchol. Zpočátku to byla pěkná podívaná, protože si mnozí mysleli, že takhle vysoká může být jen Milešovka. Navíc za tímto vrcholem nebylo vidět vyšší. Bylo to jen nějak moc blízko. Pak jsme zjistili, že je to kopec Lovoš. Stál tam a naše cesta vedla přes něj. Musel být tedy zdolán. Zprvu se šlo dobře po rovině - na konci byl o to horší výšlap. Vzpomínám si na odpočinek na lesní pěšině, kde na Vítka Plíška sedala neustále moucha a my jsme debatovali o přednášce ing. Šuráně. Na vrcholu v nadmořské výšce 570m jsme se díky krásnému počasí potěšili pěkným rozhledem a vychlazeným pivem. Horší byl výhled směrem k Milešovce, která se tyčila ještě výše, než jsme byli a turistická trasa vedla nejdříve do údolí.

Z kopce se šlo příjemně. Chvilka lesem, chvíli cestou podél potoka. Za obcí Oparno jsme navštívili zříceninu stejného jména ze 14. století. Po krátké přestávce jsme vyrazili směrem k městu Velemín - hurá na oběd. Asi po dvou kilometrech se od naší skupiny náhle odpojil Otec Lohel, protože zjistil, že mu jede za deset minut vlak ze zastávky Chotiměř, vzdálené asi 800m. Skoro jsme si nestihli říct ani s Pánem Bohem, jen nám zamával a pádil do kopce přes sad a pak k železnici. Běh to musel být velmi rychlý, neboť následky pocítila i kapsa Otcovi bundy, kterou si roztrhnul. Nicméně vlak stihl akorát a tím pádem i večerní sobotní mši. Na Milešovku nedorazil, zato jel pendolínem – novým rychlostním vlakem.

Ve Velemíně jsme se uvelebili v příjemně vypadající restauraci. Zdrželi jsme se tam déle, protože si nás zpočátku obsluha nějak nechtěla všimnout. Jídlo bylo ale výborné. Zde nás opustili další dva členové výpravy Lucka se svým přítelem Slavem. Ti se rozhodli pro návrat po rovince do Malých Žernosek na vlak. Zbylo nás tak šest – sami chlapi.

Vyrazili jsme svižným krokem k Milešovce. Nutno zde podotknouti, že Vítka Plíšek celou cestu nesl zvláštní turistické zavazadlo. Byla to taška nebo spíše kufřík a celou cestu to nesl v jedné ruce.

Před očekávaným výstupem jsme zahlédli kousek od nás na cestě zajocho a pak jsme začali lézt po úzké pěšině do strmého kopce. Nejrychlejší byl Viktor – náš nový ministrant ze Slovenska. Rychle nám zmizel z očí a počkal na nás až nahoře. My jsme udělali ještě jednu přestávku a počkali jsme na ženáče Václava, který se před výstupem obtěžkal dobrou vodou. Nahoře jsme se rozhlíželi po Viktorovi, kde čeká, když v tom na nás promluvil. Rozhlídli jsme se ještě jednou i mezi sebe, jestli jsme ho nepřehlédli, ale on nikde. Pak zavržaly větve a spatřili jsme ho nad námi, jak sedí "na konári a je mu dobre".

Nemohli jsme si nechat ujít rozhled z věže meteorologické stanice, která právě letos oslavila stoleté výročí pozorování počasí. Dovnitř nás pustili milí lidé. Jen když uviděli Vítka s tím jeho nezvyklým zavazadlem, na chvíli zaváhali a ptali se, jestli tam nenese bombu, nebo jestli ten kufřík nechce nechat dole. Nahoře bylo větrno, ale stálo to za to, i když byl malý opar, viděli jsme Říp.

Ještě mě a Honzu Vrkoče upoutala křišťálová koule na ochozu, která ukazovala čas a měřili podle ní i počet slunečních dnů v roce. Dole jsme se dali do krátkého rozhovoru s místními obyvateli a čekali jsme na Václava. Oni se ptali: „Jestlipak tam váš kamarád nezůstal, aby si mohl zavěštit budoucnost z té koule?“ A Bobeš jim říkal: „On se chce dozvědět, narodí-li se

mu chlapec nebo děvče." A Václav mezitím zůstal nahoře, aby nás mohl odtamtud vyfotit. Nebudeme ho proto podezírat z kouzel černé magie.

Už z vršku věže se na nás smála hospůdka, kde jsme se brzy občerstvili postřižinským pivem a polévkou. Zvláště mně a Bobíkovi pivo chutnalo – měli jsme jej grátis, neboť jsme vyhráli sázku nad Vítkem P. o to, že na Milešovce už nebude žádný sníh. Zato Vítkovi P. moc postřižinské nejelo. Bylo to tím, jak sám řekl, že pije jedno, ale finančně už pije třetí.

Při sestupu jsme prošli kolem nákladní lanovky a místní zvláštnosti. Byly to kamenné židle, postavené podél cesty. Ve vesnici pod Milešovkou měli pěknou kapličku zasvěcenou sv. Václavu. Odbočili jsme za ní směrem k Bořislavi na vlak do Lovosic. Vlakem jsme jeli přes zastávku Chotiměř, kde nasedal Otec Lohel, a koukali se, jestli nezahlédneme jeho ohnivou stopu po tak rychlém běhu.

Vlakem nám cesta ubíhala rychle. Vyzpovídali jsme tři děvčata kam jedou. Měli jsme zpáteční jízdenku pro devět osob, ale jelo nás jen šest. Mohli jsme tedy přibrat ještě tři cestující. Dvě děvčata jela ale jen do místního městečka, třetí jela jinam na randíčko. Neuspěli jsme a tak jsme na cestě do Prahy řekli panu průvodčímu, který se nemohl nějak dopočítat devíti, že jsme byli na výletě a utrpěli jsme ztráty (30%). A tak končí naše výlety.

Sepsal Václav D.

Poznáváme naše farníky...

Měsíc květen byl obzvlášť bohatý na události v naší farní rodině. Zaznamenali jsme několik významných životních jubileí našich farníkům a byli svědky dvou nově uzavřených manželských svazků.

2.5.05 oslavila **osmdesáté narozeniny** paní **Libuše Mužíková**. Pravidelná účastnice bohoslužeb v kostele sv. Jana Nep., k jehož výzdobě dodává výpěstky ze své zahrádky. Co na ni dále prozradíme – je to neúnavná až vášnivá turistka, která nejméně dvakrát týdně organizovaně pochoduje po vlastech českých a zřejmě i proto je v tak výborné fyzické kondici. *Naše přání - „Bůh ji ved’ a provázej i nadále při všech jejích cestách!*

Ve stejném dni oslavil **45 let života** náš věrný ministrant a humorný účastník („bavič“) všech farních zájezdů pan **Ivo Suchý**. Přejeme, aby mu jeho pracovní zatížení dovolilo přicházet častěji do našeho společenství a aby i nadále oživoval farní zájezdy svými humornými glosami. *At’ mu Bůh dá hodně radosti, spokojenosti a zdraví do dalších let.*

A teď ty májové mariánské svatby:

14.5.05 si před tváří Boží s požehnáním P. Lohela a za přítomnosti farního společenství vyměnili manželský slib **Kateřina Nekulová a Pavel Křížovský**. Nevěsta byla krásná, stejně tak ženich, slunce přispělo k všeobecné radosti a tak nezbyvá než jim přát, aby jim ta slunečná pohoda vydržela celý život a aby ji dovedli předat spolu s pevnou vírou v Boha i svým potomkům (ať jich je hodně!)

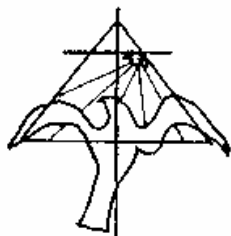
21.5.05 zažil kostel sv. Jana Nep. další svatbu. Manželský svazek uzavřeli a slib věrnosti si vyměnili **Maruška Fundová a Michal Hronek**. Zase jsme obdivovali krásnou nevěstu a milého ženicha a spolu s rodiči se dojíмали nad krásným začátkem jejich nového, společného života. A věříme a u Boha vyprošujeme, aby i ten jejich život byl tak příkladný a ve víře pevný jako život jejich rodičů. A aby byl požehnaný nejméně stejným počtem potomků!

(fotografickou dokumentaci této svatby uvidíte v příštím čísle)

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2005

Košířský farní list

Červenec Srpen

Zůstaň s námi... (Lk 24,29)

Mnozí z nás už mají jasný program na letní měsíce, které poskytují očekávaný a blahodárny odpočinek od celoročních námah a starostí. Konečně si člověk může najít více času na sebe i na svou rodinu a přátele, s nimiž prožije společné chvíle radosti a pohody.

Máme zároveň krásnou příležitost prožívat spojení s Pánem Ježíšem, který je s námi v tolika kostelech naší malebné vlasti i v zahraničí. V tomto Roce eucharistie k nám mohou promlouvat některé podněty k prohloubení života v tomto směru. Na našich prázdninových cestách se můžeme podobat učedníkům, kteří putovali do Emauz, jak o tom čteme v závěru Lukášova evangelia. Cestou mluvili s Ježíšem. I my můžeme mluvit s Ježíšem na našich cestách přírodou. Mluvme s ním i o něm s těmi, kteří budou s námi.

U stolu pak učedníci poznali Pána při lámání chleba. Poznávejme důvěrněji Pána Ježíše také ve svatém přijímání.

Boží muka rozesetá po české krajině dávají příležitost k zamyšlení...

Abychom mohli přijmout bohaté milosti svatého přijímání, je nutné se k němu dobře připravit. Tělesně i duchovně. První stránka spočívá v eucharistickém půstu (jedna hodina) a vhodném oblečení (nepřicházejme tak jako na pláž nebo na hřiště, i v létě je možné vzít na sebe lehké delší oblečení). Druhá je mnohem důležitější a týká se čistého svědomí a zbožnosti srdce. Mít čisté svědomí znamená být alespoň bez všech těžkých hříchů neboli ve stavu posvěcující milosti. Zbožnost srdce spočívá ve vzbuzování:

1. víry, naděje a lásky;
2. pokory a lítosti;
3. nejhlubší úcty ke Kristu a vroucí touhy po spojení s ním

Po sv. přijímání máme:

1. Pánu Ježíši se pokorně klanět a jemu děkovat, že k nám přišel;
2. jemu se dávat do služeb a obnovit dobrá předsevzetí;
3. prosit ho, aby svou milostí stále s námi zůstal;
4. jemu s důvěrou sdělovat záležitosti duše i těla (např. zdokonalení v určitém směru, uzdravení v nemoci, atd.).

Co nejvíce soustředění máme svými slovy vroucně promlouvat k Pánu Ježíši, nyní v nás přítomnému: děkujeme mu, klaníme se mu, obnovujeme svůj úmysl zcela mu náležet a upřímně ho milovat, hříchů se varovat, plnit jeho vůli.

Také ho prosíme, abychom takto posílněni se nikdy od něho neodloučili dobrovolným hříchem a zůstali v jeho přátelství na věky.

Ať nás v těchto měsících oblaží nejen hojnost slunečního světla a příznivé počasí, ale také jas Kristovy lásky, která naplní naše srdce cestou modlitby a eucharistického spojení.

Svatý Norberte, ty jsi byl přijat do nebeské slávy po kajícím a Bohu zasvěceném životě. Bohatě jsi čerpal z eucharistického pramene díky hlubokému a intenzivnímu prožívání tohoto tajemství. Uč nás svým příkladem a provázej nás svou přímluvou, abychom zde na zemi co nejlépe žili ve spojení s Trojjediným Bohem a v bratrské lásce a jednou prožívali s tebou blaženost věčného života. Amen.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec

3. neděle	14. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Prokopa, opata
5. úterý	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
9. sobota	Památka sv. Adriana a Jakuba a druhů mučedníků
10. neděle	15. neděle v mezidobí
13. středa	Sv. Jindřicha
14. čtvrtek	Památka bl. Hroznaty, mučedníka
15. pátek	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. sobota	Panny Marie Karmelské
17. neděle	16. neděle v mezidobí
21. čtvrtek	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. pátek	Památka sv. Marie Magdalény
23. sobota	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. neděle	17. neděle v mezidobí
25. pondělí	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. úterý	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů P. Marie
27. středa	Sv. Gorazda a druhů
29. čtvrtek	Památka sv. Marty
31. neděle	18. neděle v mezidobí

Blahoslavený Hroznata – zakladatel premonstrátských klášterů v Teplé a Chotěšově

Srpen

1. pondělí	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
4. čtvrtek	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. sobota	Svátek Proměnění Páně
7. neděle	19. neděle v mezidobí
8. pondělí	Památka sv. Dominika, kněze
9. úterý	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. středa	Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. čtvrtek	Památka sv. Kláry, panny
12. pátek	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. sobota	Památka sv. Gertrudy, panny
14. neděle	20. neděle v mezidobí
15. pondělí	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
POUTNÍ SLAVNOST NA KLAMOVCÉ
20. sobota	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. neděle	21. neděle v mezidobí
22. pondělí	Památka Panny Marie Královny
23. úterý	Sv. Růženy z Limy, panny
24. středa	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola

- 25. čtvrtek Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiána, mučedníků**
27. sobota Památka sv. Moniky
28. neděle 22. neděle v mezidobí
29. pondělí Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

- **Během měsíce července a srpna nebudou pravidelné bohoslužby v pondělí a v úterý Na Klamovce s výjimkou poutní slavnosti v pondělí 15. srpna, kdy bude mše sv. v 17,30 hod.**
- **Všechny farní katecheze dětí, mládeže a dospělých budou pokračovat v září.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 10. června 2005 při kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, MUDr E.Horáková, S.Hojek, J.Havel, V.Bobysud, J.Nekula a S.Dobeš

Program:

- **přednáška jáhna K. Mráčka** v podzimním čase: téma a datum upřesní P. Lohel v dostatečném předstihu
- **úprava kostelů a dořešení jejich okolí:** využití prázdné niky u vstupu do areálu kostela sv Jana. Je navrhováno umístit tam sochu některého z našich světců (sv Václav, sv Ludmila, sv Jan), nebo i možnost vrátit tam původní kříž, uložený nyní již řadu let provizorně ve věži. Ing Funda již na minulé schůzi slíbil prozkoumat původní dokumentaci, zda v ní není o využití niky nějaká zmínka, které by bylo možno event. také využít.
K event. umístění vhodné sochy ve volné nico u sv Jana projednáno, že Vítek Bobysud pozve tvůrce pamětní desky P. Verneru – sochaře pana Štěrbu, aby uvažovaný prostor prohlédl, případně navrhl možnost využití, možno-li, též s předběžným odhadem nákladů, které by si navrhované řešení vyžádalo. Podle sdělení Ing Bobysuda by dodání vhodné skulptury pro atelier sochaře pana Štěrbu nebylo velkým problémem. Je tedy třeba znát jeho návrh a podle našich možností se pro nějaké řešení rozhodnout.
- **řešení přípravy pro farní aulu** dosud není navrženo, P. Lohelius v té věci osloví pana arch Smolíka, který však v poslední době nebyl k dostižení (nemoc).
- **Způsob generální opravy střechy u sv Jana** k zamezení dlouhodobě se vyskytujícího zatékání je stále ještě nedořešen. S příslušnými pracovníky konsistoře průběžně jedná P. Lohel ve spolupráci se stav. Havlem.
- **oživení event. znovuvytvoření webových stránek naší farnosti** projedná předseda s ing V.Drábem a J. Brůčkem a požádá je, aby navrhli řešení během prázdninových měsíců

Vzhledem k nastávajícím prázdninám bylo rozhodnuto příští schůzku výboru svolat na pátek 09.09.tr na obvyklém místě a čase.

Průběh jednání zaznamenal:

Stanislav Dobeš

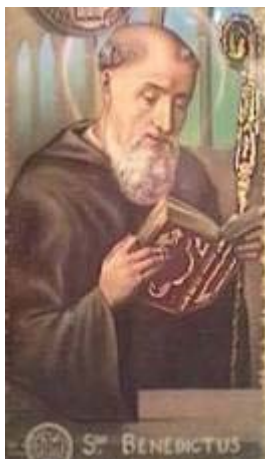
Naši světci

Sv. Benedikt (asi 480 – asi 547), svátek 11. července

U příležitosti obnovení válkou zničeného kláštera na Montecassinu v r. 1964 prohlásil papež Pavel VI. sv. Benedikta patronem celé Evropy.

Náš dnešní papež Benedikt XVI. při generální audienci dne 27.4. t.r. vysvětlil volbu svého jména také tím, že jméno Benedikt připomíná mimořádnou osobnost západního mnišství, sv. Benedikta z Nursie, spolupatrona Evropy spolu se sv. Cyrilem a Metodějem a se svatými ženami Brigitou Švédskou, Kateřinou Sienskou a Edith Steinovou. Řád jím založený měl podstatný vliv na rozšíření křesťanství na celý evropský kontinent. Osoba sv. Benedikta

je symbolem jednoty Evropy a neoddiskutovatelných křesťanských kořenů její kultury a civilizace.

Svatý Benedikt není tak znám jako sv. František nebo sv. Ignác. Žil také podstatně dříve, ve velmi neklidné době stěhování národů. V době jeho života do našich zemí přicházeli první Slované.

Hlavní životopisné údaje jsou čerpány z druhé knihy Dialogů papeže Řehoře Velikého. Tyto Dialogy jsou věnovány životu světců a základům duchovního života. Mají čtyři knihy a celá druhá z nich je věnována sv. Benediktovi. Jsou psány asi 50 let (možná méně) od smrti světce, v době života jeho žáků, a obsahují tedy spolehlivé historické jádro.

Sv. Benedikt se narodil v městě Nursii (dnešní Norcia) severovýchodně od Říma. Jako mladý byl na studiích v Římě. Ale život ve velkém městě a nedobré chování jeho spolužáků ho znechutili. Odešel do hor u Subiaca východně od Říma a tam ztrávil tři roky poustevnickým životem v jeskyni. Byl znám svými ctnostmi a proto ho mniši z blízkého kláštera požádali, aby je vedl. Ale mniši byli nepořádní a nechtěli se podřídit Benediktovým požadavkům a rozhodli se, že ho otráví. Podali mu k jídlu pohár otráveného vína. Benedikt jídlo požehnal, kalich praskl a víno vyteklo. Poznal, co se stalo a vrátil se do samoty. Podle sv. Řehoře měl Benedikt dar čist v myslích lidí, dar prorocství a rozpoznávání ďáblových útoků. V té době k němu začali přicházet lidé, aby je duchovně vedl. Přibývalo jich, a tak založil v okolí dvanáct klášterů se dvanácti mnichy v každém. V těch místech v jeskyních nahoře ve skalách je dnes klášter, vede k němu silnička. Je to velmi působivé místo.

Kolem roku 530 odchází na Montecassino, asi 100 km jihovýchodně od Říma. Na vrcholu hory stály pohanské svatyně, které rozbořil nebo přizpůsobil a vybudoval tam svůj první klášter. Montecassino už nikdy neopustil a také tam zemřel. Tam také napsal svou Řeholi, pravidla mnišského života. Řehole má prolog a 72 krátkých kapitol, celkem 40 stránek formátu A4. Sv. Benedikt nebyl původcem mnišství. To pocházelo z východu, z egyptské pouště, z Palestiny a z Malé Asie. Ale vybral z existující tradice to podstatné a k tomu přidal své zkušenosti pro ty, kteří chtějí hledat Boha ve společenství. Brzy po smrti světce byl klášter na Montecassinu r. 577 vypálen při vpádu Langobardů do Itálie a mniši uprchli do Říma.

Sv. Benedikt měl rodnou sestru, snad dvojče, Sv. Scholastiku. Velmi se podporovali v duchovním životě. Sv. Scholastika založila ženské kláštery. Jsou, podle tradice, pochováni ve stejném hrobě.

Heslem benediktinského řádu je "Ora et labora" - "Modli se a pracuj". K tomu malý příběh: Jel mnich na loďce přes rybník. Na jednom vesle bylo napsáno "Ora", na druhém "Labora". Ze břehu na mnicha volá muž: "Proč se máme modlit, vždyť přece práce stačí k obživě i k oslavě Boha." Mnich neodpověděl nic, jen veslo s nápisem "Ora" pustil a vesloval jen jedním veslem. Loďka se začala točit v kruhu. Muž na břehu na mnicha volá: "Co děláš, vždyť nikam nedojedeš." A mnich odpovídá: "A tak se to stane každému, kdo opustí modlitbu."

Svatý Benedikte, oroduj za nás !

A. Grün: Svatý Benedikt z Nursie.

Svatý Benedikt, sborník v redakci českých benediktinů v emigraci. Druhé vydání 1992.

Prameny z internetu.

M.P.

Farní zájezd do Poličky a Litomyšle

V sobotu 28.května v 7 hodin ráno jsme naplnili autobus až do posledního místa, ale nikdo nepřebyl a doplňková doprava nebyla nutná. Za svitu sluníčka, které slibovalo až příliš teplý den jsme se vydali na cestu přes Kolín, Čáslav, Hlinsko do Poličky. Den jsme za jízdy zahájili poutní písní a ranní modlitbou církve - chválami.

Paní Ludmila Češková z farní komunity v Řepích, která zájezd zorganizovala, nás seznámila s programem. V **Poličce** jsme zhruba obhlédli část hradeb a zastavili na náměstí s morovým sloupem a barokní radnicí. Morový sloup je z let 1727–31 se sochami J.Pacáka a byl postaven jako dík za ochranu před morem v r. 1713. Pak jsme již spěchali na 11 hodin ke kostelu navštívit rodnou světličku hudebního skladatele Bohuslava

Martinů nahore v kostelní věži. Chtělo to vyšlapat 192 schodů, ale stálo to za to. Polička je krásné město se zachovalým původním půdorysem ověčená velmi dobře zachovalými hradbami.

Ve městě se sice nezachovalo mnoho domů gotických nebo barokních, protože město utrpělo řadou požárů, ale do historického jádra nevnikla žádná moderní stavba, která by rušila. Zástavba je nízká a celá historická část města působí velmi útulně. Z věže bylo krásně vidět mělkou kotlinu, v které město leží. A vítr na Vysočině příjemně foukal a horko bylo snesitelné.

Po 12. hodině jsme v kostele sv. Jakuba z r. 1865 (původní kostel podlehl požáru v r.1845) slavili mši sv., tentokrát bez varhan. Protože místní pan děkan je nemocný, s kostelem nás stručně seznámila paní Ludmila. Pak následoval důležitý bod programu – oběd. Měli jsme výběr z několika jídel a rádi jsme po dobrém a vydatném jídle poseděli a popovídali. Pak prohlídka města pokračovala prohlídkou muzea a hřbitova s některými zajímavými náhrobkami. Hřbitovní kostel sv. Michala z poloviny 16. století jsme prohlédli jen z vnějšku. Několik z nás zaujal švabachový nápis na hřbitovní kostnici. Pro zájemce bych nabídl toto čtení: "Pomni o poczestni na popel nass genž wnitř odpočiwa."

Pak jsme se pomalu shromažďovali k odjezdu o půl páté a při tom začalo nabízení a rozdávání pečených dobrot. Myslím, že jich tentokrát bylo více než obvykle. Po krátké jízdě jsme se octli v **Litomyšli**. Město je skutečně pěkně upraveno. Prohlídka byla jen zvenku, ale stála za to. Obhlédli jsme náměstí s mariánským sloupem a mnoha pamětními deskami známých i méně známých českých osobností. Pak jsme vystoupali k piaristickému kostelu s původním gymnáziem,

dnes muzeem a k zámku. Tam ještě probíhají stavební úpravy. Naproti je dům s deskou připomínající narození Bedřicha Smetany. Přes klášterní zahrady jsme prošli k proboštskému kostelu a zpět k autobusu. A před nástupem i po něm stále dobré duše nabízely pečivo.

Odjížděli jsme ve čtvrt na sedm směrem k Pardubicím. Tam jsme u nádraží vysadili našeho hosta z Hlinska, pana Josefa Plíška. Navíc k plánovanému

programu jsme se zastavili v **Libici nad Cidlinou** u vykopávek slavníkovského hradiště – domova sv. Vojtěcha. Připomněli jsme si dávnou historii našeho národa i jeho znamenité syny, sv. Vojtěcha a Radima, kteří odtud vyšli zvěstovat křesťanství. Místo je pěkně upraveno a působí klidně a důstojně. Zpěv chorálu „Hospodine pomiluj nás“ byl při západu slunce pěkným ukončením dne.

Ale ještě ne tak docela. Z Libice je to po dálnici do Prahy jen skok, ale byl čas den opravdu uzavřít večerní modlitbou nešpor. Po deváté hodině jsme se pod sv. Janem rozcházeli.

Zájezd proběhl v milé atmosféře našeho společenství, jako konečně vždycky, a za jeho organizaci i za milé provádění paní Ludmile srdečně děkujeme.

M.P.

Foto: V. Funda, M. Prager

Malé doplnění k minulé farní výpravě PREMONSTRÁTI A BISKUPSTVÍ V LITOMYŠLI

Při návštěvě krásného historii bohatého města Litomyšle se otevřely některé otázky kolem přítomnosti premonstrátů a existence biskupství na tomto místě. Těmito několika řádky bych rád doplnil to, co i pro mne bylo neznámé a co nám buď neuměla nebo z časových důvodů nemohla vysvětlit sličná dlouhovlasá průvodkyně ze zámku.

Ohlédneme-li se do starší doby, zjistíme, že za Břetislava II. snad 1090 byl v Litomyšli benediktinský klášter, patrně filiálka Opatovic, biskup Jindřich Zdík měl patrně hlavní účast na předání Litomyšle premonstrátům, kteří přišli 1145-50 asi ze Strahova. Zdík dal klášteru jméno „Mons Oliveti“. První opat Hory olivetské se jmenoval *Jan* (1145-57). Je velmi pravděpodobné, že mocný klášter, kterým se Litomyšl brzy stal, nezůstal bez ženského konventu.

Litomyšlských opatů se počítá celkem 13. Z Litomyšle bylo založeno Hradisko (klášter u Olomouce). Roku 1294 přijalo jeho paternitu sedm uherských kanonií.

S novým arcibiskupstvím v Praze bylo založeno v Litomyšli sufragánní biskupství (menší biskupství začleněné v oblasti rozlehlé provincie). Bulla Klimenta VI. z 30. dubna 1344 „Ex supernace providentia majestatis“, jíž povyšuje Prahu na arcibiskupství, je zároveň zakládací listinou nového biskupství v Litomyšli. Nové biskupství nebylo nově dotováno, nýbrž mělo mít své příjmy z premonstrátského kláštera. Prvním biskupem byl jmenován oblíbenec markraběte Karla, loucký opat *Jan*. Dosavadní opat Jindřich byl přeložen do Louky. Je možné, že Jindřich nejevil žádnou ochotu odevzdat novému biskupství řádový majetek. Ten byl roku 1347 rozdělen na část biskupskou a kapitulní. Počet katedrálních kanovníků byl stanoven na 28, z převora se stal probošt, kapitula zůstala premonstrátskou. Nadpočetní kanovníci snad zůstali jako menší, kapitule podřízený konvent, z kterého se kapitula doplňovala, nebo byli rozesláni na fary a do nového konventu ve Svitavách. Podobně i bratři laici. Z biskupů někteří byli premonstráti. První byl *Jan* (1344-53), poslední *Jan Železný*. (1388-1430).

Roku 1425 byly město i kapitula obleženy a zničeny, kanovníci utekli do Svitav. Klášterní budovy a katedrální kostel Panny Marie byly časem zcela zničeny. Jejich trosky se nacházejí zasypány nánosem štěrku, na kterém jsme stáli na rozlehlé ploše podél zámku. Zbytkem je kaple sv. Markéty v proboštském domě, která ušla zničení a při které byl v 17. století založen klášter piaristů. Ti si pak postavili kostel Nalezení sv. Kříže, kolem kterého jsme procházeli na cestě k zámku. Biskupství nebylo potom obsazováno, až zaniklo. Probošti (převoři) litomyšlského konventu ve Svitavách (podobně ve stejné době žili želivští v exilu v Jihlavě) se jmenují administrátory litomyšlské diecése. Jejich moc nad diecésí byly zpočátku nepatrná a pak žádná. Území se časem zcela vrátilo pod poslušnost biskupů, z jejichž oblastí byla litomyšlská diecése utvořena, to je pražského a olomouckého.

Pokus obnovit litomyšlskou kanonii roku 1621 se nezdařil. Biskupství bylo obnoveno 1664 v Hradci Králové.

Připravil P. Lohel s použitím knihy Svatý Norbert od P. Tadeáše Řeháka O.Praem.

Další pohledy na víru

DUCHOVNÍ PRAXE

31. Jak zpytujeme svědomí?

Svědomí zpytujeme tak, že projdeme Boží a církevní příkázání, sedmero hlavních hříchů, svaté sliby (u řeholníků – sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a řeholní pravidla) a stavovské povinnosti a při tom hledáme, jak jsme se proti nim prohřešili myšlenkami, slovy a skutky nebo opominutím.

Lze se také zpytovat podle povinností a poměru k Bohu, k bližním a k sobě. U těžkých hříchů se rozpomeňme i na počet a na důležité okolnosti, které činí hřích těžším. (Na příklad: okrást chudého nebo těžce urazit rodiče, duchovní osobu je větším hřichem než pouhá krádež nebo urážka.)

Při zpytování nebudme ani lehkomyšní ani příliš úzkostliví. Pro pravidelnou měsíční zpověď stačí zpravidla zpytovat se asi 15 minut, pro pravidelnou týdenní zpověď např. u řeholníků stačí 5 až 7 minut.

Povšimněme si hlavně těch chyb, které nám jsou *pramenem jiných chyb*. Dále takových, k nimž cítíme silnější náklonnost, které ztlačně porušují domácí svornost a mír, a konečně těch, z nichž nám přichází zvláště zatěžko se vyznat. Zpytování před zpovědí si usnadníme, zpytujeme-li se pravidelně a přesně každý den večer.

Poznáváme naše farníky...

V oznámení o květnové svatbě **Marušky Fundové a Michala Hronka** jsme slíbili doprovodit toto oznámení několika dokumentárními obrázky, které nyní uvádíme z produkce otce a tchána ing. V. Fundy.

K prázdninovému přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Starejme se pouze o plnění vůle Boží: o všechno další, co bude k našemu prospěchu se postará již Bůh“

Větší péče o časné věci než je zapotřebí je důkazem buďto nedůvěry v Boha nebo chtivosti. Ten, který živí nebeské ptactvo nezapomene na svoje děti. Znepokojujeme se zbytečně. Kdybychom se více potěšovali vnitřními věcmi, mysleli bychom méně na věci časné; jestliže se jimi duch zabývá, nemůže se bez boje pozvedat k nebeským. Je to velmi špatný obchod: za ztrátu nebeských si kupovat pozemské.

Proč se necháváš honit prací? Marně seješ, marně zaléváš, nedá-li Bůh vzrůst. V jeho ruku se rozmnožují chleby, že stačí tisícům. Ti, kteří jsou štedrými k Bohu, nemusí se obávat nedostatku.

Kdo hledá nadbytek, ať jej hledá v duchovních věcech. Hojnost uděluje jen ten, od něhož všechno pochází. Jestliže je nedostatek ve věcech časných, hled', nepředcházel-li mu nedostatek ve věcech duchovních.

Všechno, co potřebuji vědět o životě, jsem se naučil z Noemovy archy...

Za první: nezemškat loď.

Za druhé: pamatovat si, že jsme všichni na jedné lodi.

Za třetí: plánovat dopředu. Když Noe stavěl archu, nepršelo.

Za čtvrté: udržet se fit. Když vám bude 600 let, někdo vás může požádat, abyste udělali něco opravdu velkého.

Za páté: neposlouchejte kritiky, prostě pokračujte v práci, která se musí udělat.

Za šesté: postavte svou budoucnost na vysokém základu.

Za sedmé: z bezpečnostních důvodů cestujte v párech.

Za osmé: rychlost není vždy výhodou. Šneci byli na palubě s gepardy.

Za deváté: když jste ve stresu, chvíli se plavte.

Za desáté: pamatujte, archu stavěli amatéři, Titanic profesionálové.

Za jedenácté: bouřka nevádí, když jste s Bohem, vždy na vás čeká duha.

Hezké a úsměvné prázdniny pod ochranou Boží!

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Technická redakce:

J. Brůček

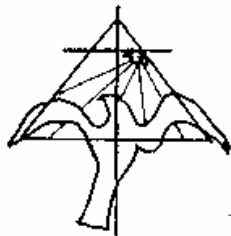
Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

170 výtisků

Neprodejné

ZÁŘÍ

EUCHARISTICKÉ POSTŘEHY Z POHLEDU

**DR. EDITH STEIN – SV. TEREZIE BENEDIKTY OD KŘÍŽE,
PANNY A MUČEDNICE, PATRONKY EVROPY**

Ohlédneme-li se do liturgického slavení letních měsíců, můžeme si připomenout srpnový svátek 9. 8., kdy k nám promlouvá vynikající svědectví křesťanského života vědecky nadané ženy, která konvertovala ke katolické víře a později nastoupila cestu karmelitánské řehole. Tam na ni dolehlo válečné běsnění zrůdné ideologie nacistů a pro svůj židovský původ byla z holandského kláštera v Echu odvečena do koncentračního tábora Osvětim. Svě poslední nedokončené mystické literární dílo „Věda kříže“ tam dokončila křížem vlastního utrpení a smrti. Zahynula v plynové komoře v době mezi 4. a 11. srpnem 1942. Za svatou byla prohlášena papežem Janem Pavlem II.

V závěrečných měsících Roku Eucharistie bych se s Vámi rád podělil o prázdninový objev jedné krásné eucharistické úvahy této světice. Když ve své stručné a hutné knížce „Vánoční tajemství“ (vydalo Kostelní Vydří 1991) rozjímá o různých prostředcích spásy, hodnotí mezi nimi Eucharistii těmito slovy:

„A Slovo se stalo tělem.“ To se uskutečnilo v betlémském chlévě. Naplnilo se to však ještě i v jiné podobě. „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný.“ Spasitel, který ví, že jsme a zůstáváme lidmi, kteří mají denně co bojovat se svými slabostmi, přichází našemu lidství na pomoc vpravdě božským způsobem. Jako potřebuje pozemské tělo každodenní chléb, tak vyžaduje i božský život v nás stálou výživu. „Toto je živý chléb, který sestoupil z nebe.“ Kdo jej skutečně učiní svým každodenním chlebem, v tom se denně naplňuje vánoční tajemství, vtělení Slova. A to je zřejmě ta nejjistější cesta, jak dosáhnout stálého spojení s Bohem, jak vrůstat každý den pevněji a hlouběji do mystického těla Kristova. Víme dobře, že se to mnohým bude jevit jako příliš radikální požadavek. Pro většinu lidí to prakticky znamená, pokud s tím začnou, přetvořit celý vnější i vnitřní život. Ale o to právě jde! V našem životě má být vytvořen prostor pro eucharistického Spasitele, aby mohl přetvořit naše bytí ve svůj život; žádá se tu snad příliš? Člověk má čas pro tolik neužitečných věcí: kolik jen nepotřebného balastu vyčte z knih, časopisů a novin, co prosedí času po kavárnách, (v současné době u televize a počítače), kolik čtvrt hodin a půl hodin propovídá na ulici: samá „rozptýlení“, v nichž se po kouskách rozplývávají síly i čas. Opravdu by nebylo možné vyšetřit hodinku, kdy se člověk nerozptýluje, nýbrž kdy se soustředí, kdy se nespotebovává, nýbrž získává sílu, aby byl dobře vyzbrojen na celý den?

Ale ovšem, je zapotřebí víc než tato jedna hodina. Je třeba z jedné takové hodiny žít ty ostatní tak, abychom směli zase přijít. Není už možné „prostě odejít“, třeba jen dočasně. S kým se člověk denně stýká, toho mínění mu není lhostejné. I když nepadne ani slovo, přece cítíme, jaký vztah k nám mají druzí. Člověk se snaží přizpůsobit se svému okolí, když to není možné, stává se soužití utrpením. Tak je tomu i při každodenním styku se Spasitelem.

Stáváme se stále vnímavějšími pro to, co se mu líbí a co se mu nelíbí. Jestliže jsme před tím byli sami se sebou docela spokojeni, dochází teď ke změně. Najdeme leccos, co je špatné, a změníme to, nakolik jen dokážeme. Objevíme leccos, co nemůžeme považovat za dobré a pěkné, a co je přece tak nesnadné změnit. Staneme se pomalu menšími a pokornějšími, trpělivějšími a shovívavějšími k třískám v oku druhého, protože máme dost co dělat s trámem ve vlastním oku; a konečně se naučíme v neúprosném světle Boží přítomnosti snášet sami sebe a svěřovat se Božimu milosrdenství, jež se dokáže vypořádat se vším tím, nač jsou naše síly krátké. Je to daleká cesta od spokojenosti „dobrého katolíka“, který „plní své povinnosti“, čte „dobré noviny“, „správně volí“ atd., jinak si ale dělá, co chce, až k životu s Bohem a z jeho ruky, v prostotě dítěte a v pokoře celníka. Kdo však jednou tu cestu prošel, už se po ní nevrátí.

Být Božím dítětem tedy znamená: stát se malým – a zároveň to znamená: stát se velkým. Žít eucharisticky, to je zcela vyjít ze sebe, z úzkého prostoru vlastního života, a vrůst do širě Kristova života. Kdo vyhledává Pána ve svém vlastním nitru, nebude jej chtít zaměstnávat stále jen sebou a svými záležitostmi. Začne se zajímat o záležitosti Páně. Účast na každodenní oběti nás mimoděk uvádí do liturgického života. Modlitby a zvyklosti spjaté se službou u oltáře představují naši duši v průběhu roku znovu a znovu události dějin spásy a umožňují nám pronikat stále hlouběji do jejich smyslu. A zpřítomňovaná oběť nám znovu a znovu připomíná ústřední tajemství naší víry, ústřední bod dějin světa: tajemství vtělení a vykoupení. Kdo by se mohl s vnímavým duchem a srdcem účastnit Nejsvětější oběti, aniž by byl sám uchvácen obětním smýšlením, aniž by se ho dotkla touha, aby on sám a jeho malý osobní život vplynul do velkého díla Spasitelova.“

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Září 2005

3. sobota	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4. neděle	23. neděle v mezidobí
8. čtvrtek	Svátek Narození Panny Marie
11. neděle	24. neděle v mezidobí
13. úterý	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitel církve
14. středa	Svátek Povýšení svatého kříže
15. čtvrtek	Památka Panny Marie Bolestné
16. pátek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. sobota	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků
18. neděle	25. neděle v mezidobí
20. úterý	Památka sv. Ondřeje Kim Taehona, kněze, Pavla Chiny Hasanga a druhů, mučedníků
21. středa	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. pátek	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
25. neděle	26. neděle v mezidobí
27. úterý	Památka sv. Vincence z Pauly, kněze
28. středa	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. čtvrtek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. pátek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

*Sv. Vincenc z Pauly
dobová miniatura*

Oznámení

- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní bude v kostele Nejsvětější Trojice ve dnech 14. – 17.září vždy od 16,30 do 17,30 hod. s následující mší sv. Z těchto důvodů nebude mše sv. ve čtvrtek 15. 9. a v sobotu 17.9. v kostele sv. Jana Nepomuckého.**

- **Táborák k zahájení školního roku se koná 17.9.05 v 18,30 hod před kostelem sv. Jana Nepomuckého.** (po mši sv. na závěr výstavu Nejsvětější svátosti oltární v kostele Nejsvětější Trojice)
- **Farní výprava autobusem do Litoměřic a Ústěku se uskuteční v sobotu 24. září.** Sraz účastníků k odjezdu bude v 8.00 hod. pod kostelem sv. Jana Nepomuckého. Je třeba se závazně přihlásit v sakristiích kostelů.
- **Během měsíce září budou s ohledem na školní rozvrh vyučování domluveny hodiny určené pro katecheze (náboženství) dětí a mládeže.** Zahájení těchto katechezí se předpokládá v týdnu od pondělí 19. září. Rodiče dětí nebo studenti se osobně mohou domluvit s P. Lohelem, který katecheze povede. Je stále zřejmější, že vzdělávání ve víře je v sekularizované době celoživotní nutností a že je zvláště potřebné v mladším věku.
Také starší farníci budou mít další možnost scházet se a vzdělávat se **na katechezích o mši sv.** v domečku u kostela Nejsvětější Trojice již během září vždy v pátek po mši sv. s výjimkou druhých pátků v měsíci, kdy budou pravidelná zasedání farní rady.
Biblické katecheze pro dospělé zahájíme v sobotu 1. října po mši sv. ve farním sále na téma malých proroků Starého zákona.
- *„Všechno živé roste. Ustrnutí znamená smrt. Víru, naději a lásku nazýváme třemi božskými ctnostmi, jsou semeno Božího života v nás. To tedy musí vzklíčit a růst do plnosti Kristovy. I víra má tedy své stupně. Začíná prostou důvěrou v Boha. Na počátku nevědí lidé, co všechno evangelium učí. Poznali však, že je Bůh vede a že se na něj mohou spolehnout. Takový byl Abrahám, „otec všech věřících“ (Řím 4,1). Jahve jej povolal a on šel. Bylo to do neznáma. Ale časem se učil, začínal chápat cesty Boží z příslibů, o kterých nepochyboval. Takoví byli i učedníci Kristovi. Šli za ním. Ale stal se jim Mistrem. Slyšeli jeho kázání. Víra začala mít obsah. Oni tedy přijali všechno, co jim řekl. Stali se i oni učiteli. Víra tedy roste v obsahu. „Včera rozuměls málo,“ píše sv. Augustin, „dnes rozumíš víc zítra porozumíš ještě lépe.“ Křesťan, který roste ve víře, se i dnes vzdělává, své náboženské vědomosti doplňuje. Ale nesmí to být na škodu původní prosté důvěře. Mohlo by se stát, že věříme víc vlastním vědomostem o Kristu než jemu samému. Pak by se ovšem stalo, že by měli začátečníci větší víru než ti, kteří už měli být na vyšších stupních. Proto je vždy aktuální povzdech sestry Faustiny: „Ježíši, tobě důvěřuji!“* **kardinál Tomáš Špidlík**
- **Promítání filmu „Čistá duše“ bude ve farním sále v sobotu 10. září v 18,15 hod.**
- **Domov sv. Karla Boromejského Vás zve na benefiční koncert skupin JABLKŇ a SPIRITUÁL KVINTET v neděli 18.září 2005 od 16:30 hodin v klášterní zahradě Domova.** Koncert pořádá Domov sv. Karla Boromejského pod záštitou Úřadu městské části Prahy 17. Výtěžek koncertu bude věnován na nákup polohovacích postelí pro pacienty a k zajištění provozu Domova.
Kontakt: Domov sv. K. Boromejského, K Šancím 50, 163 00 Praha 17-Řepy
Tel. 235 323 248
Spojení: bus 164 (zastávka Škola Řepy), tram 7, 9, 10 (konečná Sídliště Řepy)
Cena vstupného: dospělí 250,-Kč (v předprodeji 200Kč), děti nad 10 let, studenti, důhodci, držitelé ZTP 150 Kč (v předprodeji 100Kč), k stání 100Kč (k zakoupení pouze v den koncertu), děti do 10 let zdarma. Předprodej vstupenek bude zahájen 5.9.05 v pokladně Domova sv. K. Boromejského, recepci nemocnice Pod Petřínem, Lidové cestovní kanceláři Žalanského 57, Praha 17-Řepy, tel. 235 300 208-9.

BLAHOPŘÁNÍ

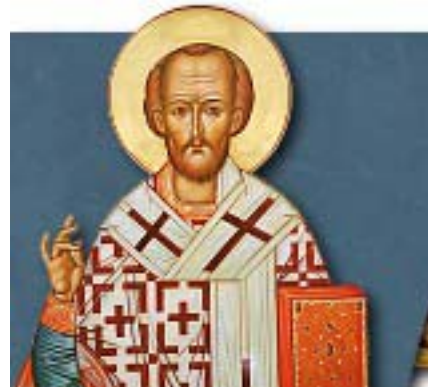
Všem Mariím, Maruškám, Mařenkám i Marienkám, které slaví svůj svátek v den Narození Panny Marie (kolik jich asi je v naší farnosti?), přejeme, aby je jejich nebeská patronka provázela „vlídnýma očima“ a byla jim celoživotní přímluvkyní a ochránkyní.

Naši světci

Sv. Jan Zlatoústý, (asi 347 – 407) – biskup, učitel Církve

památká 13. září

Tento světec uctíváný na Východě i na Západě se narodil kolem r. 347 v Antiochii. Byl zhruba současníkem západních světců Ambrože, Augustina a Jeronýma. Antiochie byla v té době spolu s Konstantinopolí a Alexandrií nejvýznamnějším městem východní části římské říše. A je to ta Antiochie, o níž se zmiňují Skutky apoštolů (Sk 11, 19 a násl). Dnes Antakya v Turecku poblíže syrských hranic. Antiochie Pisidská ze Skutků je jiné místo.

Janův otec byl důstojník, ale brzy zemřel a jeho matka jej dala na výchovu k slavnému pohanskému učiteli rétoriky Libaniovi. Jana nejdříve lákal svět soudů a divadel. Pak se ale začal vlivem své matky připravovat na křest. Věnoval se studiu Písma sv., vedl asketický život, přijal křest a nižší svěcení. Rozhodným okamžikem bylo setkání Jana s biskupem Meletiem asi r. 367. Za tři roky byl pokřtěn a pověřen službou lektora. Po jisté době se stal příslušníkem asketického společenství, v okolí Antiochie, které bylo pod vlivem Diodora z Tarsu. Po čtyřech letech odešel a žil jako poustevník. Za dva roky mu ale nemírné posty a bdění narušily zdraví natolik, že se vrátil do Antiochie i k službě lektora. Pravděpodobně kolem r. 381 Meletius ho povolal za jáhna. Asistoval při liturgii, staral se o chudé a nemocné. V r. 386 byl vysvěcen na kněze od Flaviana, nástupce Meletia. Náplní dalších dvanácti let jeho kněžského života byla kazatelská činnost. Jsou to zejména výklady Písma sv., které vykládal prostě, nikoli alegoricky, chápal je historicky a čerpal z něj rady pro každodenní život. Jeho věhlas se šířil po Východní římské říši až do Konstantinopole. Již v r. 392 ho sv. Jeroným zahrnuje do svého spisu o vynikajících mužích.

Velká změna v jeho životě nastala v r. 397, když zemřel Nectarius, biskup v Konstantinopoli. Po několika měsících dal císař Arcadius povolat sv. Jana, který pak byl 26. února 298 posvěcen na biskupa. Jeho nové postavení bylo nelehké. V hlavním městě bylo mnoho politických intrik i rozmařilosti. Jan Zlatoústý začal u sebe, úsporami biskupského domu. Skončil s častými hostinami a žil skoro tak přísně jako kněz a mnich. Kázal proti přepychu a musel zakročit i proti některým příslušníkům duchovního stavu. Ale staral se o chudé a ubohé a získal si oblibu u lidu.

Složitě politické poměry způsobily, že Jan byl obžalován a poslán do vyhnanství. Na krátkou dobu se vrátil, ale v r. 404 byl poslán do exilu podruhé. Byl dopraven do Kucusu, odlehlého a neklidného místa na východní hranici s Arménií (ta ovšem tehdy měla jinou rozlohu než dnes). Zůstal však v písemném styku se svými stoupenci. Papež a italsí biskupové se postavili na jeho stranu. Ale všechny naděje na návrat zklamaly. Naopak, v létě r. 407 mu bylo nařízeno odejít až na samou hranici říše do blízkosti Kavkazu. Už nemocný byl nucen dělat dlouhé pochody v horku i v dešti. Dne 14. září 407 byl v Komaně (u východní části Černého moře). Na cestě odtud Jan padl vyčerpáním a po návratu do Komany za několik hodin zemřel. Jeho poslední slova byla: „Bůh buď veleben za všechno.“

Jeho tělo bylo v r. 438 přeneseno do Konstantinopole s velkou slávou a byl pohřben v chrámě sv. Apoštolů.

Jan Zlatoústý byl velmi literárně činný a zachovalo se mnoho jeho spisů. Nejdůležitější jsou jeho homiletické spisy, 67 homilií „O Genesi“, 59 homilií „O žalmech“, 90 homilií k evangeliu sv. Matouše a 88 homilií k evangeliu sv. Jana a mnoho dalších.

Jeho jménem je nazvána nejvíce používaná liturgie (eucharistická bohoslužba) v církvích byzantského obřadu. Pravděpodobně je ale autorem jen úprav již existující liturgie.

Závěrem uvedme některé jeho myšlenky o modlitbě.

Modlitba, rozmluva s Bohem, je největší dobro. Znamená totiž společenství a jednotu s Bohem. A jako září tělesné oči, hledí-li do světla, tak i duše upřená na Boha září jeho nevýslovným

světlem. Nemluví ovšem o modlitbě vázané na vnějšek, ale o té, jež vychází ze srdce; jež se neomezuje na určitou dobu nebo hodinu, ale děje se bez ustání, ve dne v noci. . . .

Když se chceš takto začít modlit, vymaluj svůj domov mírností a pokorou, osvětli jej světlem spravedlnosti a dobrými skutky jej vyzdob jako ryzím zlatem. Namísto mramoru a mozaiky jej okrášli vírou a velkodušností. A když to všechno zastřešíš modlitbou, bude stavba domu hotová. Takže Pán bude mít přichystaný dokonalý příbytek a ty ho přijmeš jako ve skvostném královském paláci. Z jeho milosti jako bys již měl v chrámu své duše umístěný jeho věrný obraz.

Podle pramenů na internetu.

M.P.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

DUCHOVNÍ PRAXE

32. Kdy máme lítost nad hříchy?

Lítost nad hříchy máme, jestliže nás opravdu mrzí, že jsme se jich dopustili.

Odříkat vzbuzení lítosti jenom ústy není ještě lítost. Pravá lítost musí být v srdci. Tak bylo u Magdaleny, Petra a u celníka Zachea. Lítost je ve vůli. Není tedy vůbec nutné, abychom „cítili“ bolest nad hříchy. Kdo může poctivě říci: „Kéž bych se byl těch hříchů nedopustil, kéž bych si byl odepřel tu rozkoš, kéž bych si byl dal tenkrát více námahy“ apod., ten má pravou lítost. Zkrátka – kdo se chce opravdu dobře vyzpovídat, již tím ukazuje, že má lítost. Spolehlivým zkušebním kamenem dobré lítosti je pevné a náležité předsevzetí.

33. Kdy je naše lítost dostatečná pro hodnou svatou zpověď?

1. litujeme-li aspoň všech smrtelných hříchů – je však radno litovat všech hříchů vůbec;
2. litujeme-li jich proto, že jsme urazili Pána Boha nebo že jsme si zasloužili Boží tresty;
3. litujeme-li jich tak upřímně, že se jich již nechceme dopustit.

Lítost je při zpovědi **n e j p o t ř e b n ě j š í**. Bez lítosti není odpuštění. Lítost musíme vzbudit před zpovědí nebo alespoň před rozhřešením. Kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů, má vždy litovat větších hříchů z minulého života a zahrnout je do zpovědi. Tím je lítost jistější, snazší a účinnější.

Pro platnost zpovědi stačí i lítost z bázně před Božími tresty, máme se však vynasnažit, abychom hříchů litovali z lásky k Bohu, tedy proto, že jsme jimi urazili nejvyššího svatého Boha, svého největšího dobrodince a láskyplného Otce.

POUTNÍ SLAVNOST V KAPLI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE NA KLAMOVCE

V den svátku Nanebevzetí Panny Marie 15.8.05 se konala v kapli Na Klamovce poutní slavnost. Večerní koncelebrovanou mši sv. sloužil P. dr. Jiří SVOBODA. spolu s košířským panem farářem Lohelem. Mezi poutníky byli nejen košířští farníci, ale i řada dalších pražských mariánských ctitelů. Nikomu z nich nevadila nepřízeň počasí a v naší kapličky vládla soustředěná a procítěná atmosféra. Stálý tým košířských farníků ani letos nezklamal a tak Klamovka k údivu kolemjdoucích zažila pouť s pravými pouťovými koláči a dalšími

dobrotkami. Že opravdu chutnaly dokumentuje foto V. Fundy, které zachycuje konzumujícího Ondřeje V. Ten výtečně předvedl spojení blaha duchovního a kulinařského. Všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k oslavě naší Paní Nanebevzaté patří upřímný dík. Velké poděkování patří oběma celebrantům a věříme, že pan doktor Svoboda na Košíře nezapomene a ještě někdy naši farnost navštíví.

Vděční košířští farníci

Na cestu: Litoměřice

Prvním zastavením našeho zářijového výletu jsou Litoměřice. Krásné město prastaré historie, v krásné poloze nad soutokem Labe a Ohře na okraji Českého středohoří. Leží na dvou návrších oddělenými bývalým potokem (Jarošova ulice).

V jihozápadní části města je nad bývalým labským brodem Dómský vrch. Původně zde bylo hradiště, pak sídlo knížete Ljutomiců a od 9.-10. století správní hrad Přemyslovců. Zde založil Spytihněv II. v l. 1057-8 kapitolu s kostelem sv. Štěpána.

Na vedlejším návrší bylo okolo r. 1227 založeno královské město, v polovině 14. stol. podstatně rozšířené a postaven tam nový královský hrad. Město získalo četné výsady. Za husitských válek se přiklonilo k pražskému svazu měst, r. 1452 postavilo první dřevěný most přes Labe. Od 16. století se hospodářsky rozvíjelo a byla zde rušná renesanční výstavba. Za třicetileté války bylo však město zcela ochuzeno.

Roku 1655 zde bylo zřízeno biskupství a od 18. stol. nastal nový rozvoj a barokní výstavba. Hlavními staviteli byli otec Giulio a syn Ottavio Broggiové. Zároveň však zde probíhala germanizace. V r. 1799–1815 tu působil Josef Jungmann a v r. 1836 zde žil a zemřel K.H. Mácha (pamětní síň v domku, kde bydlel).

Ze stavebních památek zasluží pozornost především **katedrála sv. Štěpána**, původně románská bazilika byla zbořena 1662-4 a zároveň postavena 1663-70 a r. 1681 posvěcena nynější katedrála (B.Spineta, G. Broggio). Zvonice vedle katedrály je z let 1883-9.

V katedrále jsou cenné obrazy: Smrt Sv. Václava, archanděl Rafael s Tobiášem, Kamenování sv. Štěpána (vše od K. Škréty), deskový obraz sv. Antonína-poustevníka od L.Cranacha st. a mnoho dalších.

Biskupská residence východně od katedrály je barokní (G.Broggio).

Děkaný **kostel Věch svatých**, v jádře gotický, dnes barokní (barokizace 1717-24, O.Broggio). Při přestavbě byla do chrámu pojata i gotická věž z pol.14. stol. V kostele obraz Kristus na hoře Olivetské od Mistra Litoměřického.

Jezuitský **kostel Zvěstování Panny Marie**, barokní, se stálou výtvarnou výstavou (omezený přístup).

Dominikánský (pův. minoritský) **kostel sv. Jakuba** s konventem, připomínán 1233. Dnešní podoba je barokní 1730-40, O.Broggio.

Bývalý **dominikánský klášter** s kostelem sv. Michala zrušen Josefem II., dominikáni přestěhováni do minoritského kláštera. Kostel zbořen v 19. stol. Dnes je tu sídlo Státního oblastního archivu, kde jsou uloženy vzácné středověké rukopisy.

Kapucínský **kostel Sv. Ludmily**, raně barokní stavba z r. 1634-7, s konventem.

Kostel sv. Vojtěcha, barokní, 1703-8, **kostel sv. Václava**, v užívání pravoslavné církve, dnešní podoba barokní, 1714-6, oba O. Broggio, **kaple sv. Jana Křtitele**, na svahu Dómského vrchu, barokní.

Na náměstí morový sloup z r. 1681-5. **Stará radnice** na rohu náměstí, dnes muzeum, v jádře gotická, renesančně přestavěná. Je zde mnoho památných domů, zmiňme jen na náměstí: „U zlaté hvězdy“, „U bílého koně“, „Černý orel“, „Kalich“, s renesanční vyhlídkovou věží ve tvaru kalicha. Město má části zachovaných hradeb. Je zde diecézní muzeum, založené 1885 a obnovené 1995 a galerie výtvarného umění.

K návštěvě Litoměřic patří neodmyslitelně vzpomínka na zdejšího biskupa z doby útlaku, kardinála Štěpána Trochtu. Letos uplynulo 100 let od jeho narození. Zemřel v Litoměřicích po krutém jednání s církevním tajemníkem v r.1974. Je pohřben na zdejším hřbitově.

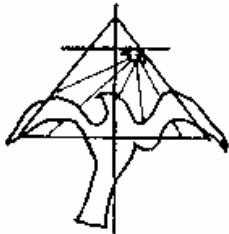
Je vidět, že jeden den na Litoměřice nestačí. Ale některý den musí být první a třeba to pro někoho bude právě na tomto výletě.

Druhé místo našeho výletu – **Ústěk** – přijde zde trochu zkrátka. Připomeneme jen, že jde o starobylé místo s pěkným náměstím, kostelem, farou a hradem.

Podle pramenů knižních i internetu.

M.P.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

Říjen

Panna Maria – „žena eucharistie“

Bratři a sestry,

naše putování Rokem Eucharistie končí. Jeho podněty však byly tak silné, že by neměly vymizet z našeho života. Snažili jsme si některé připomenout na stránkách našich farních listů. Vycházeli jsme z Písma svatého, z posvátné církevní Tradice i z různých zkušeností a postřehů Božích přátel – některých svatých, kteří nás tímto rokem provázeli. Na svatopetrském stolci došlo k předání „štafety“ nejvyššího „služebníka všech Božích služebníků“ právě během tohoto roku. Ten, který vyhlásoval Rok eucharistie ukázal mimo jiné ve své encyklice „Ecclesia de eucharistia“ na Pannu Marii ve vztahu k tomuto ústřednímu tajemství života církve. V růžencovém měsíci říjnu na závěr Roku eucharistie si nejen připomeňme a přečtěme, ale především porozjímejme bohaté eucharistické motivy v souvislosti se životem Matky Boží. Tím se nám také ukazuje vynikajícím způsobem souvislost základních a nejdůležitějších pilířů naší katolické víry: **eucharistie, Maria a papež.**

Jan Pavel II. nás vedl do školy Marie „ženy eucharistie“ těmito podněty:

„Chceme-li objevit důvěrný vztah, který poutá církev k eucharistii, v celém jeho bohatství, nesmíme zapomínat na Marii, Matku církve a její vzor. V apoštolském listu *Rosarium Virginis Mariae* jsem poukázal na nejsvětější Pannu jako na učitelku kontempace Kristovy tváře a mezi tajemství světla jsem vložil také *ustanovení eucharistie*. Vždyť Maria nás může k této svátosti vést, protože k ní má hluboký vztah.

Na první pohled evangelium o tomto tématu mlčí. Ve vyprávění o ustanovení, večer na Zelený čtvrtek, se o Marii nemluví. Naopak se ví, že byla přítomna mezi apoštoly, „kteří jednomyslně setrvali v modlitbách“ (Sk 1,14) v *první komunitě shromážděné po nanebevstoupení v očekávání Letnic*. Tato její přítomnost nemohla jistě chybět při slavení eucharistie mezi věřícími první křesťanské generace, vytrvalými „v lámání chleba“ (Sk 21,42).

Ale kromě její účasti na eucharistické hostině lze Mariin vztah k eucharistii nepřímo odvíjet od jejího vnitřního postoje. *Maria je „žena eucharistie“ celým svým životem*. Církev, která hledí na Marii jako na svůj vzor, je povolána napodobovat ji také v jejím vztahu k tomuto přesvatému tajemství.

Mysterium fidei! Je-li eucharistie tajemstvím víry, které natolik přesahuje náš rozum, že se musíme zcela svěřit Božímu slovu, nikdo nám nemůže být oporou a vůdcem v podobném postoji tak jako Maria. Když opakujeme Kristovo gesto při Poslední večeři, abychom splnili jeho příkaz: „To čiňte na mou památku!“, přijímáme zároveň Mariinu výzvu uposlechnout ho bez váhání: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). Svou mateřskou starostlivostí prokázanou na svatbě v Káně Galilejské jako by nám říkala: „Neváhejte a důvěřujte slovu mého Syna. On byl s to proměnit vodu ve víno, a stejně je také schopen

učinit z chleba a vína své tělo a svou krev, a odevzdat tak v tomto tajemství věřícím živou památku na svou Paschu a stát se „chlebem života“.

V jistém smyslu žila Maria svou eucharistickou vírou ještě dříve, než byla eucharistie ustanovena, už tím, že *poskytla své panenské lůno k vtělení Božího slova*. Eucharistie odkazuje na utrpení a vzkříšení, ale navazuje zároveň na vtělení. Maria počala při Zvěstování Božího Syna také ve fyzické podobě těla a krve a předjímalá tak v sobě to, co se v jisté míře svátostně uskutečňuje v každém věřícím, který přijímá tělo a krev Páně pod způsoby chleba a vína.

Existuje ostatně hluboká analogie mezi fiat, pronesené Marií v odpověď na andělova slova, a amen, které pronáší každý věřící, když přijímá tělo Páně. Od Marie se vyžadovalo, aby věřila, že ten, kterého počala „působením ducha Svatého“, je „Boží Syn“ (srov. Lk 1,30-35). V souvislosti s vírou Panny se po nás v eucharistickém tajemství chce, abychom věřili, že tyž Ježíš, Syn boží a Syn Mariin, se zpřítomňuje s celým svým boho-lidským bytím pod způsoby chleba a vína.

„Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45); Maria v tajemství Vtělení předjímalá také eucharistickou vírou církve. Když při navštívení nese v lůně Slovo, jež se stalo tělem, stává se jakoby „svatostánkem“ – prvním svatostánkem v dějinách - , kde Syn Boží, lidským očím ještě neviditelný, se nechává zdravit Alžbětou, jako by téměř „vyzařoval“ své světlo skrze Mariiny oči a hlas. A uchvácený Mariin pohled, když kontempluje tvář sotva narozeného Krista a když ho tiskne ve své náruči, není to snad nevyrovnatelný vzor lásky, jímž se má inspirovat každé naše přijímání eucharistie?

V eucharistii se církev plně spojuje s Kristem a jeho obětí a osvojuje si Mariina ducha. Je to pravda, kterou můžeme prohloubit, když si *znovu pročteme Magnificat* pod zorným úhlem eucharistie. Vždyť eucharistie je jako Mariin chvalozpěv především chválou a díkůvzdáním. Když Maria zvolá: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli“, nese v lůně Ježíše. Chválí Otce „za“ Ježíše, ale chválí ho také „v“ Ježíši a „s“ Ježíšem. A právě toto je „eucharistický postoj“.

Zároveň Maria připomíná veliké věci, které Bůh vykonal v dějinách spásy podle příslibu daného otcům (srov. Lk 1,55), a zvěstuje div, který je všechny překoná, výkupné Vtělení. V *Magnificat* je konečně přítomna i eschatologická povaha eucharistie. Pokaždé, když se nám Boží syn představuje v „chudobě“ svátostných znamení chleba a vína, je vložen do světa zárodek nových událostí, v nich jsou „mocní sesazeni z trůnu a poníženi povýšeni“ (srov. Lk 1,52). Maria opěvuje „nová nebesa a novou zemi“, které v eucharistii nacházejí své předjímaní a v jistém smyslu svůj program a plán. Vyjadřuje-li *Magnificat* Mariinu spiritualitu, pak nám nic nepomáhá žít eucharistické tajemství víc než tato spiritualita. Eucharistie je nám dána, aby náš život, stejně jako Mariin, byl jediným *Magnificat*!“

V tomto závěrečném měsíci Roku eucharistie se jistě objeví celá řada článků, úvah a podnětných myšlenek k hlouběji prožívanému eucharistickému tajemství. K naší osobní modlitbě posvátného růžence mohou posloužit předchozí myšlenky o Marii „ženě eucharistie“, když se během tohoto měsíce budeme modlit desátek o ustanovení eucharistie. Můžeme si na jeho začátku přečíst a chvílku prorozjímat některý úryvek uvedeného textu a potom jím prozářit jednotlivé zdrávky desátku, aby naše modlitba byla živější a vroucnější.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Říjen 2005

1. sobota	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. neděle	27. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Františka z Assisi
6. čtvrtek	Sv. Bruna, kněze
7. pátek	Památka Panny Marie Růžencové
9. neděle	28. neděle v mezidobí

Sv. František z Assisi

- 12. středa Sv. Radima, biskupa
- 15. sobota Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
- 16. neděle 29. neděle v mezidobí
- 17. pondělí Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
- 18. úterý Svátek sv. Lukáše, evangelisty
- 19. středa Sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese, kněze, a druhů, mučedníků
- 23. neděle 30. neděle v mezidobí
- 24. pondělí Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
- 26. středa Památka sv. Gilberta, opata
- 28. pátek Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
- 30. neděle 31. neděle v mezidobí

Oznámení

- **Biblické katecheze o starozákonních knihách „Malí proroci“ budou pokračovat v sobotu 1. a 15. října** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Po celý měsíc říjen se před večerní mší svatou a před nedělními bohoslužbami modlíme posvátný růženec.**
- **Přednáška z historie na téma „Inkvizice a čarodějnice“ se koná v sobotu 8. října po večerní mši sv. ve farním sále.** Přednášející bude stálý jáhen Ing. Pavel Karel Mráček O.P.
- **Promítání videofilmu o sv. Terezii z Avily bude v sobotu 22. října po večerní mši sv. ve farním sále.**
- **Úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a jeho okolí bude v sobotu 29. října od 8,30 hod.** Všichni, kdo si rádi protáhnou kostru, budou vítáni.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 09.09.2005 u Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, MUDr. Horáková, S. Hojek, J. Havel, J. Nekula a S. Dobeš

1. Kontrola činnosti za uplynulé období

Konstatováno, že akce předpokládané pro letní období byly vesměs úspěšně realizovány, kontakty věřících s duchovním správcem farnosti i se členy Výboru naší Společnosti se dobře rozvíjejí. Snaha o úklid a zkrášlení okolí i vnitřku všech našich svatyní je dobře znatelná.

2. Technické záležitosti provozu a údržby kostelů

Ing Vítek Bobysud má v práci jednání se sochařem panem Štěrbou ve věci vhodného využití prázdné niky u vchodu do areálu kostela sv. Jana. Předseda s ním věc opětovně projedná tak, aby Výboru mohla být podána zpráva o průběhu této akce. V úvahu přichází možnost vrátit do tohoto prostoru kříž, nyní dlouhodobě uložený v prostoru věže, nebo tam instalovat sochu některého z našich světců. Podle návrhů Ing Bobysuda a dalších bude rozhodnuto o konečném řešení. Ideální by snad bylo získat sochu novou, ovšem je zde nepřehlédnutelná obtíž s financováním,

- stav Havel upozornil na zatékání střechou nad farní aulou. Provede ještě s Mgr Hojkem podrobnou prohlídku této závady a s nálezem seznámí stavebního technika Konsistoře pana Vacha, který může zabezpečit opravu střechy,

- Mgr Hojek sdělil, že z opěrné stěny u sv. Jana směrem k Nepomucké ulici vypadávají některé kameny, které je třeba vyhledat a umístit na původní místo. Na příští schůzi bude dohodnuto, jak opěrnou stěnu opravit,

- řešení přípravný pro farní aulu je sice arch Smolíkem již zpracováno, ale realizace zatím odsunuta na pozdější dobu

3. Různé náměty a diskuse

Přednášku pana jáhna Karla Mráčka ohlásí P. Lohel v dostatečném předstihu ve všech kostelech, její téma bude Inkvizice a čarodějnické procesy,

- farní návštěvu u Maltézských rytířů rovněž P. Lohel včas oznámí,

- předseda projedná s Ing. Drábem obnovení farní webové stránky na Internetu

Příští schůze výboru SPKK bude v pátek 14.10.tr na obvyklém místě.

zaznamenal S. Dobeš

Naši světci

Sv. Terezie od Ježíše, panna a učitelka církve památka 15. října

těž sv. Terezie z Ávily, nebo sv. Terezie Veliká. Teresa Sanchez de Cepeda y Ahumada se narodila r. 1515 ve zbožné šlechtické kastilské rodině z druhého manželství svého otce. Ve čtrnácti letech jí zemřela matka. Byla na vychování u Augustiniánek, ale po jednom a půl roce se pro nemoc vrátila a žila u otce nebo u příbuzných. Její strýc ji seznámil s dopisy sv. Jeronýma.

V devatenácti letech vstoupila přes otcův odpor do konventu karmelitského řádu v Ávile, kde žilo 140 řeholnic. Ty se řídily umírněnou řeholí. Odloučení od rodiny jí trápilo, ale otec nakonec ustoupil.

Terezie brala všechno opravdově, a r. 1538 vážně onemocněla. Z nemoci se postupně uzdravila, ale celý život měla bylo její zdraví oslabeno. V těchto letech měla vidění, slyšela hlasy. Nejdříve z toho byla zmatená, vyčítala si svou nedokonalost. Někteří lidé ji považovali za posedlou. Pomohli jí sv. František Borgia a sv. Petr z Alcantary a jiní dominikáni a jezuité, kteří poznali Boží vliv a přivedli ji na správnou cestu. Později byla tato vidění prohlášena za pravá a ve shodě s katolickou vírou.

Po jedné takové extatické chvíli učinila slib, že bude jednat ještě dokonaleji a ještě věrněji dodržovat řádovou řeholi. V r. 1562 založila klášter bosých karmelitek. Jeho brána se otevřela pro čtyři novicky bez věna, odhodlanými vést život zcela oproštěný, jak to symbolicky naznačovaly jejich neobuté nohy.

Podporoval ji i druhý velký španělský mystik sv. Jan od Kříže. S jeho pomocí založila mužskou větev řádu. Mezi roky 1567 a 1582 bylo ve Španělsku založeno osmnáct takových klášterů, mužských i ženských. To neproběhlo hladce, reforma měla mnoho odpůrců, ale byla schválena r. 1580 papežem Řehořem XIII. Tato Tereziina reforma zasáhla nakonec celý karmelitánský řád.

V těchto letech se Terezie věnuje rozvoji řádu. Při cestě z kláštera v Burgosu v r. 1582 onemocněla, v Alba de Torres ulehla a dne 4. října 1582 zemřela. Byla prohlášena za blahoslavenou r. 1614 a kanonizována r. 1622 Řehořem XV. Její svátek byl stanoven na 15. října, den následující po jejím úmrtí. To je malá – nepodstatná – zajímavost. Právě v roce jejího úmrtí byla totiž provedena gregoriánská reforma kalendáře a bylo vynecháno 10 dní, 5. října až 14. října včetně.

Sv. Terezie je příkladem spojení kontemplativního života s životem aktivním. Bohaté je její literární dílo, stala se mistrem španělské literatury. O svém životě a vztahu k Bohu vypráví v díle Život, doplňkem je Kniha zpráv, Kniha o zakládání a dopisy, kterých se zachovalo přes 400. Všechna díla jsou psána s velkým půvabem, upřímností a jazykovou kulturou. Napsala také soubor rad pro mladé řeholnice Cesta k dokonalosti, podaný téměř hovorovou řečí. Nejslavnější z její tvorby je extatické dílo Hrad v nitru, psané v náboženském zápalu a s využitím básnických prostředků. Zde zobrazuje duši jako hrad rozdělený na sedm příbytků, jež představují sedm stupňů modlitby, po nichž se dospívá k dokonalosti a nakonec ke splynutí duše s Bohem. Psala i působivé básně, z nichž nejhezčí jsou skladby lidového rázu s vánoční tematikou. Řada jejích děl vyšla i česky v Karmelitánském nakladatelství.

Dvě drobné ukázky z jejích dopisů ukáží i její smysl pro humor. V dopise P. Bañezovi píše „Tak jako Vaší Důstojnosti připadá těžké být v dopisech rozvláčný, tak zase mně je zatěžko vyjádřit se krátce.“ V dopise převorce Marii píše o otcích Antoniovi a Marianovi, kteří o sobě nedávali dlouho vědět: „Otcí Antoniovi od Ježíše a otcí Marianovi se poručím s poznámkou, že já také chci usilovat o dokonalost, které oni už dosáhli, totiž nepsat.“

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

50. Co jsou dogmata víry?

Dogmata jsou pravdy, které jsou buď Bohem zjeveny nebo jsou nutně spojeny se zjevením a které církve učí jako neodvolatelně závazné pro všechny věřící k přijetí. Některé příklady dogmat jsou božství Krista, jeho skutečná přítomnost v eucharistii nebo Neposkvrněné početí Panny Marie. (88)

51. Jaký vztah mají dogmata k duchovnímu životu?

Dogmata zajišťují věroučný základ pro duchovní život. A naše věrnost v duchovním životě osvěcuje naše chápání dogmat a uschopňuje nás, abychom je vnášeli do ušlechtilé praxe. (89)

52. Jaký je vzájemný vztah mezi dogmaty?

Jejich vzájemný vztah je v „hierarchii pravd“. Některá dogmata jsou základnější než jiná. Ale všechna jsou vyjádřením téhož pokladu víry. (90)

53. Podílejí se všichni věřící na právu chápat a předávat zjevenou pravdu?

Ano, silou Ducha Svatého přebývajícího ve věřících jsou uschopněni uchopit smysl Božího zjevení a předávat jej ostatním bez omylu. (91-92)

54. Co je to smysl víry?

Pod vedením Ducha svatého je smysl víry instinkt věřících k tomu, co Bůh zjevil, a hlubší pronikání do jeho významu zjevené pravdy a velkodušnější tíhnutí k odpovědnosti vůči poznanému. (93)

55. Jak církev roste v chápání víry?

- = věrným rozjímáním, studiem a bádáním;
- = životní zkušeností věřících
- = biskupským kázáním nástupců apoštolů (94)

56. Jak se používá Písmo svaté, Tradice a Magisterium?

Jsou používány společně, ne v oddělené kompetenci, ale každý z nich spolupracuje s ostatními ke spáse duší. (95)

Číslo v závorkách odkazují na velký Katechismus katolické církve k podrobnějšímu studiu.

DUCHOVNÍ PRAXE

34. Co je opravdové předsevzetí?

Je to vážná vůle a úmysl polepšit se a již nehřešit.

35. Kdy je předsevzetí takové, jaké se vyžaduje při zpovědi?

1. jsme-li odhodláni varovat se všech nebo aspoň všech smrtelných hříchů;
2. chceme-li se varovat příležitosti ke hříchu a užívat prostředků, které vedou k nápravě;
3. máme-li vůli, vykonat uložené pokání a nahradit škodu, jestliže jsme nějakou způsobili.

Kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů, musí litovat alespoň jednoho z nich a aspoň v něm se chtít polepšit.

Kdyby někdo neměl předsevzetí, varovat se některých všedních hříchů, např. malých lží nebo nelaskavostí, nebyla by zpověď proto neplatná – bylo by to však velmi nedokonalé a u řeholníka velmi povážlivé.

Blízkou příležitostí ke hříchu se rozumí všechno, co by nás pravděpodobně svedlo ke hříchu, např. osoba, společnost, hra, kniha. „Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.“ (Sir. 3,27). Pevná vůle varovat se blízké příležitosti je nejjistějším znamením, že je lítost pravá a předsevzetí dobré.

Předsevzetí ať je spojeno s pokornou nedůvěrou ve vlastní síly a s pevnou důvěrou v Boží milost a pomoc.

Pout' do Kolína n. Rýnem

Na své první **Světové setkání mládeže** jsem vyjel 14. srpna 2005. Původně jsem neměl v úmyslu tam vůbec jet. Kamarády z mého okolí to taky nelákalo. Pak jsem ale potkal jednu paní – Mílu, s kterou jezdívám do Medjugorje, a ta mě přemluvila ať jedu s nimi. To znamená s vlašimskou farností. Mockrát jí za to děkuji. Bylo to někdy v únoru ještě za Jana Pavla II a nechal jsem se přesvědčit, že to bude možná poslední setkání mládeže s tímto papežem. Tak jsem se na něj těšil. Potom (to už jsem měl pout' zaplacenou) jsem byl zklamaný, že světový den už nebude s Janem

Pavlem II.. Přesto jsem, jako všichni ostatní účastníci, ještě od něj dostal pozvání a poselství. Díky tomu toto setkání bylo něčím vyjímečné. Jeden papež nás pozval, ale přijel už druhý. Jak jsem několikrát slyšel, *mnozí říkali, že jsme tedy mládež dvou papežů*. A i mladí to dávali najevo skandováním Jana Pavla, kdykoli o něm byla zmínka. Nakonec jsem si říkal, že aspoň poznám nového papeže Benedikta při jeho první velké akci. A nezklamal jsem se.

Z Prahy vyjízděly čtyři autobusy od Nazareta (centrum mládeže v Kunraticích). Někteří už byli v té době v Kolíně na předprogramu (z naší farnosti Václav Plíšek a Tereška Hojková), nebo jako dobrovolníci. Už v Nazaretě jsem s radostí spatřil několik známých tváří, převážně z křesťanských akcí.

Cesta trvala asi 12 hodin a těsně před Kolínem nám rozdali účastnické pasy se stravenkami na celý pobyt, kartu na vstup do určitého sektoru v Marienfeldu a kartu na dopravu, kterou jsem později velmi ocenil. Aby byl pas dobře viditelný, dostali jsme přívěsky kolem krku, na které se zavěsil. Přívěsky byly pro všechny poutníky stejné. Mohli jsme tak lehce zjistit, kdo jsou poutníci a kdo ne. Byl to vlastně malý viditelný symbol, že patříme k sobě. V autobuse jsme si předčítali i pravidla pro poutníky, jež se musí na tak velké akci dodržovat. Jedno pravidlo jsme ale hned po příjezdu museli porušit. Šlo o ubytování ve škole, kdy vznikly první

organizační nejasnosti. Měli jsme se rozdělit na holky a kluky a to ještě na předem stanovený počet. Tak se lehce stalo, že se našla skupinka smíšená (dva kluci, šest děvčat), na kterou rozpočítání nevyšlo a byl jsem v ní zrovna já. Nemusel jsem toho ale vůbec litovat, jak se brzy ukázalo. Po delším dohadování se nás Němci rozhodli ubytovat v tělocvičně, dvorkem oddělené od školy. Celá tělocvična pro osm lidí byl, myslím zvláště v naší situaci, docela přepych. Holky si hned natáhly na spaní pořádné žíněny místo karimatek, které nám půjčili, tak se spalo měkce.

Po příjezdu do školy nám darovali batůžky s logem setkání. Další milé překvapení bylo, že nebyly prázdné. V nich jsme našli velmi praktické věci. Brožurku s programem na celý týden, s liturgií, noviny pro poutníky, mapu Kolína, Bonnu a Düsseldorfu a láhev s dobrou vodou.

Horší byla domluva o sprchách. Jedna německá dobrovolnice (volunteer), je nám chtěla po dotaze, kde jsou, ukázat na mapě. Říkala, že kapacita školy je několikrát překročena a měli bychom proto chodit na plavecký stadion vzdálený půlhodiny cesty. Míla, která tam se mnou byla, podotkla, že to se jí ještě nestalo. Navíc jsme měli sebou dívku Katku, která byla na vozíku.

V úvodním dopise bylo varování, jak je pout' náročná a týkalo se to i sprch a WC, tak jsem na to byl částečně připravený i když toto jsem nečekal. Naštěstí jsme se rozhodli nedát na rady a prozkoumali jsme okolí tělocvičny a hned za dveřmi v chodbě byly objeveny sprchy. Stejný nápad měli i ostatní, co zůstali ve škole, žel nenalezli nic jiného než WC.

Ještě ten den začínala v 19h mše svatá s úvodním programem v českém centru. Ubytovali nás asi 45min. od centra, proto jsme se vypravili trochu dřív, abychom našli podle mapy kostel sv. Anežky (římské). Dobře jsme udělali a dostali se tak ještě dovnitř. Kostel byl zcela naplněn a dost Čechů stálo venku před obrazovkou. Ta byla pro ty, co se nedostali dovnitř, aby viděli, co se děje. Vždyť nás do Kolína nad Rýnem přijelo asi 3,5 tisíce. O to hezčí bylo setkání s Václavem P., který bydlel jinde. Nečekal jsem, že se hned první večer mezi tím davem najdeme - dva farníci.

Během mše vyhrával brněnský orchestr za doprovodu vícehlasého sboru. Biskupů a kněží tam bylo velmi mnoho. I když jsme se trošku mačkali převládala tam úžasná atmosféra. Vyjádřil bych to větou: "Všichni jsme jedno tělo, spojil nás Ježíš", jak se zpívá v jedné písni.

Po mši následovala scénka s příchodem tří králů. Mottem celého setkání byla právě jejich myšlenka, kterou se rozhodli uskutečnit: „přišli jsme se mu poklonit“. Tímto skutkem se všichni poutníci, po vzoru tří králů, nechali inspirovat. Podle legendy jsou ostatky králů uloženy v kolínském dómu a zde

jsou i nejvíce uctíváni. Já jsem se byl podívat hned druhý den dopoledne (pro mě nejkritičtější) na pozlacenou schránku s jejich ostatky.

Naší skupinku pohltit proud lidu různých národností, ubírající se do chrámu. Obešli jsme vzájemně se držíce celý kostel a vzadu u schránky mě potěšila česká skupinka, která zpívala: My tři králové jdeme k vám... Po vyplivnutí ven jsme pokračovali prohlídkou města a přesouvali se na místo hromadného oběda pro Čechy. Cestou tam i zpět jsme poznávali různé národy a skupinky podle jejich vlajek.

Nejvíce dorazilo Italů, Poláků, Kanadánů a Francouzů.

Oběd v úterý čili druhý den se konal nedaleko českého centra na louce u plaveckého stadionu. Stali jsme se svědky pádu mýtu o precizní německé organizaci. Jídlo se mělo vydávat do 15h, ale to ještě víc, jak polovina lidí ve frontě nic nedostala. My jsme měli šikovné kamarádky, tak jsme se najedli. Odpoledne následovala mezinárodní mše svatá na RheinEnergieStadionu. Někteří, aby ji stihli, opustili frontu a oželeli oběd, ale zároveň s obědem se dávaly i balíčky na večeri, tak neměli ani večeri. Cesta na stadion zprvu probíhala hladce, pak se metro začalo plnit neustále nově nastupujícími davy a při výstupu jsme kolem sebe měli samé cizince. Na nástupišti náhradní dopravy pro poutníky čekaly davy. Ale přijíždějící tramvaje byly přeplněné těmi, co nastoupili dříve. Tak jsme se vydali na pouť asi 7km pěšky. Nebyli jsme zdaleka jediní, kdo měl stejný nápad. Od začátku až do konce cesty byl vidět dlouhý had lidí táhnoucí se po obou stranách bulváru. V tu chvíli jsem si začal uvědomovat, co to znamená několik set tisíc lidí, kteří mají stejný cíl. I když jsem netušil, jaká podívaná nás čeká. Měl jsem náhodou velkou českou vlajku, s níž jsem mával, abychom se neztratili a zároveň se k nám přidávali další češi. To byl krásný zážitek a důkaz toho, jak někdy funguje národní hrdost. Zároveň jsme další české vlajky vyhledávali a snažili se je dohonit. Konečně jsme stanuli před stadionem, kde nám oznámili, že je už hodinu plný a dovnitř se nikdo nedostane. Uvelebili jsme se na trávniku a pozorovali, jak se zvětšují skupinky kolem nás. K nám přicházeli postupně mávající další vlajkonosi se svými poutníky. Po půlhodině čekání – to už mše uvnitř skoro končila, k nám dorazili policajti a oznámili, že musíme na opačnou stranu stadionu, kde je obrazovka. Zde, že nic nevidíme. Mnohé to dost rozeznilo. Po chvíli jsme se vydali na okružní cestu. Než jsme spatřili obrazovku, míjely nás už davy spěchající pryč, že mše už skončila. Po ní měl následovat uvítací festival, tak jsme pokračovali. Na druhé straně bylo ale ještě více lidí než na louce, kde jsme stáli. A ti na konci už zřejmě mohli obrazovku sotva vidět. Rozhodli jsme se, že se vrátíme do školy. Na zastávce náhradní dopravy bylo opět plno lidí a bylo lepší jít i zpátky pěšky. Byl to komický pohled, kdy jedni ještě stále vystupovali a přicházeli (např. češi, co vydrželi čekat do 17h na oběd, nebo i ti, co nic do té doby nedostali) a druhí, kteří už stadion opouštěli, a tak se stalo, že jsme celou dopravu v Kolíně ucpali a zablokovali, jak o tom psaly i poutnické noviny druhý den. Na cestě zpátky jsme zjistili, že nejedí S-bahn (vlak) a museli jsme metrem. Byli jsme rádi, že jsme se dostali úplně unavení včas domů.

Každý den byl dopoledne program v českém centru. Společně jsme hledali čtvrtého krále – scénkami, písněmi. Mohli jsme využít různé workshopy – příležitosti k malování, popovídání si o nějakém problému apod.. Ve sklepení kostela byla zřízena pěkná kaple, kde probíhala adorace. Byla zde možnost dojít si k svátosti smíření. Hned vedle obrazovky, byl info-stánek, kde jsme si mohli koupit trička s logem setkání, poradili nám, co kde je a řešili případné problémy.

Ve středu jsem se rozhodl využít kartu na dopravu. Platila i do Bonnu a Düsseldorfu. Další výhodou bylo, že jsme mohli v těchto městech navštívit většinu muzeí nebo výstav zcela zdarma nebo se slevou. V Düsseldorfu také vydávali obědy podobně jako v Kolíně, i když to bylo lepší. Rozhodli jsme se, že nebudeme ztrácet čas a navštívili jsme rovnou Aquazoo. Vedle budovy zoo je krásný park, kde jsme se zchladili u vodotrysku. Večer jsme si našli v brožurce místní program a nejprve jsme přišli na italský koncert. Začali později a po chvíli jsme odešli, protože o kus dál vystupovala skupina Chorale METANOIA Afričanů z Konga. Dvanáctičlenný sbor, včetně dvou bubeníků, všichni ve stejných růžových kostýmech, nám zpíval chorály z různých míst Afriky. Naprosto nás nadchl jejich pěvecký arsenál a už třetí písničku nikdo neseseděl v lavici. Všichni jsme vyšli do uliček a houpali se v rytmu afrických songů. To byl pro mě jeden z nejhezčích zážitků. Na zpáteční cestě jsem si popovídal ve vlaku s jednou Američankou, která má rodiče z Ukrajiny a taky už navštívila Prahu. Ještě u nás seděla jedna francouzská dobrovolnice a povíдалa, že toho mají na starosti opravdu dost a každý den musí vstávat před šestou hodinou ranní. Musela to být pro všechny dobrovolníky velká obět' připravit všechno pro tolik poutníků.

Ve čtvrtek měl přijet Benedikt XVI. do Kolína na lodi po Rýnu. Už od dopoledne se poutníci řadili podél pobřeží, aby co nejlépe viděli. Já jsem se se svojí skupinkou nechtěl tak dlouho mačkat a vyčkávat a

místo toho jsme se prošli kolem vody a zamířili jsme na stadion, kde měl být hudební program. Po zkušenosti z úterý jsme vyšli o dost dřív. Naštěstí většina lidí byla soustředěna u Rýna, tak na stadionu bylo poloprázdno. O příjezd papeže jsme stejně nepřišli, protože nám jej pouštěli na velká plátna uvnitř stadionu. Poté vystupovali umělci se světovým renomé různých národností a kultur. Zaujal nás zpěvák s velmi hlubokým hlasem vlastně spíš mručením. Hráli tu žestě ze Srbska, bubny z Mongolska, slyšeli jsme židovské moderní písně a na závěr se rozlehla stadionem taneční muzika DJ Dolores z Brazílie. To už jsme opustili vyhrazená místa v sektorech a sešli dolů na plac si zatancovat.

V pátek jsme vyjeli do Bonnu. Prošli jsme se centrem, objevili rodný dům L. van Beethovena. A pomalu zamířili na živý muzikál. Italové se nezapřeli a začínali opět o půl hodiny později. Pak jsme zamířili na muzikál Jesus Christ Superstar v italštině a tentokrát se italové překonali a začali přesně.

V sobotu jsme se přišli ráno rozloučit s kostelem sv. Anežky a našimi hostiteli z místní farnosti. Následoval přesun na Marienfeld asi 20km od Kolína. Z větší části jsme přijeli vlakem, zbylých 5 km došli pěšky. Cestou nás vítali místní mávajíce z balkónů a zírali na neuvěřitelně dlouhý průvod. Na Marienfeldu byl vytvořen umělý násyp pro velké pódium. A pod ním velké plochy rozděleny do sektorů. Většina Čechů byla v bočním sektoru B1. Zde jsme si rozložili karimatky, dostali jsme jídlo na celý den a radostně očekávali Benedikta a Vigílii. Během večera přicházeli ještě další mladí a nakonec byla celá plocha pokryta karimatkami a pokud se někdo ze středu sektoru, jako třeba já, chtěl dostat ven na cestu, musel si zout boty a projít mezi sedícími, někde už ležícími poutníky.

Po soumraku přijel papež doprovázen hromovým skandováním např.: „Na setkání mládeže, Češi zdraví papeže.“ Večer bylo krásné pozorovat statisíce zapálených svíců a v tichosti naslouchající mladé lidi. Kolovaly mezi námi překlady kázání, tak jsme i věděli, co nám papež chtěl sdělit. Po skončení jsme se uložili ke spánku pod širým nebem. Měli jsme štěstí, protože celý večer bylo zataženo, ale nepršelo.

Vzbudili jsme se asi v osm ráno. Bylo trochu chladno a taky vlhko, protože padla rosa. Ale vyspali jsme se dobře. Papež přijel ve svém papamobilu už krátce před desátou hodinou. Hned se nám omluvil, že nemohl projet všemi sektory a pozdravit nás všechny zblízka. Ten den na mě mše působila velkolepě jako skutečná slavnost.

Hlavním tématem nedělní homilie byla Eucharistie.

Promluva Svatého otce byla výzvou s mnoha tvářemi. Ve své řeči Benedikt XVI. mladé lidi vyzval:

"Svoboda neznámá užívat si života, považovat se za naprosto autonomní, nýbrž řídit se podle měřítek pravdy a dobra, abychom se tak stali my sami pravými a dobrými."

"Nedejte se odradit od účasti na nedělní eucharistii a pomáhajte také ostatním, aby ji objevili. Jistě, aby z ní vyzařovala radost, kterou potřebujeme, musíme se učit stále lépe jí rozumět v její hloubce, musíme se učit milovat ji. Nasadíme se v tomto smyslu – stojí to za to!"

"Pomáhejte lidem objevit pravou hvězdu, která ukazuje cestu: Ježíše Krista! Snažme se my sami poznávat ho stále lépe, abychom mohli přesvědčivě vést k němu také ostatní. Vytvářejte společenství založená na víře!"

"Spontánnost nových komunit je důležitá, ale důležité je také zachovat společenství s papežem a s biskupy. Oni mají být zárukou toho, že nehledáme soukromé stezky, že žijeme v oné velké Boží rodině, kterou Pán založil na dvanácti apoštolech."

"Nesmíme například nechávat staré lidi jejich samotě, nesmíme přecházet bez povšimnutí kolem trpících. Když myslíme a žijeme v síle společenství s Kristem, otevírají se nám oči. Tehdy se nebudeme už přizpůsobovat živoření, které se stará jen o sebe sama, ale uvidíme, kde a jak jsme zapotřebí."

Na závěr svého kázání papež mladým lidem řekl: "Vím, že vy mladí, toužíte po velkých věcech, že se chcete zasazovat za lepší svět. Ukažte to lidem, ukažte to světu, který očekává právě toto svědectví od učedníků Ježíše Krista, a který - zejména skrze vaši lásku - bude moci objevit hvězdu, kterou následujeme. Pokračujme spolu s Kristem a žijme svůj život jako ti, kdo vpravdě uctívají Boha! Amen." Při závěrečné modlitbě Anděl Páně papež oznámil, že příští SDM se bude konat v australském Sydney v roce 2008.

Při zpáteční cestě jsem si užil poslední mačkanici. A tentokrát jsme ve vlaku jeli s přáteli z dominikánské republiky.

Na celém setkání se mi velice líbilo potkávání s úplně cizími lidmi, kteří měli stejný cíl jako my. Poznávali jsme tak bezprostředně různé kultury. Jednou vytáhli v tramvaji Italové kytaru, sotva měli prostor na hraní, ale neodradilo je to od dobré nálady a spousty písniček. Hodně lidí nám bylo velice ochotno poradit nebo pomoci (například, když jsme přenášeli Kát'u na vozíčku, tak nám pomáhali třeba Poláci). A ze všech vyzařovalo radostné očekávání a skvělá atmosféra.

Václav D. (foto V. Plíšek)

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Uzávěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

170 výtisků

Neprodejné

Listopad

KŘESŤAN TVÁŘÍ V TVÁŘ SMRTI

*„Velmi brzy bude s tebou konec; viz tedy, jak je to s duší tvou.
Člověk dnes jest a zítra ho není.“*

Tak začíná 23. kapitola z knihy Následování Krista Tomáše Kempenského pod názvem **Pamatuj na smrt!** Listopad – závěr podzimu – výzvou k modlitbám za zemřelé se znovu hlásí. Každým dalším rokem našeho života také promlouvá s větší naléhavostí a staví nás před realitu posledních věcí člověka: **smrt, soud, nebe a peklo.**

Pohyb kosmu a dějiny lidstva mají svůj rozvoj od primitivních počátků až po stav závěrečný a konečný. Do tohoto rozvoje je vložena dramatická zápleтка života každého jednotlivce od narození do smrti. Proto se nejdříve ptáme, co nám křesťanství říká o smrti jednotlivého člověka.

Pohanský svět měl sklon vysvětlovat smrt jako konec všeho a začátek ničeho. Tím ovšem ztrácela smrt na problematičnosti i na významu. Moderní filosofie (např.

existencialismu) naproti tomu podtrhává a silně zdůrazňuje tajemství smrti. A právě proto, že je smrt tajemstvím – a ne jen filosofickým problémem – tedy jako tajemství patří víc do oblasti náboženství nežli do oblasti filosofie.

Můžeme to doložit slovy pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, kde se v 18. článku o tajemství smrti připomíná:

„Záhada lidského údělu nejvíce vyvstává tváří v tvář smrti. Člověka netrápí jenom bolest a postupný tělesný úpadek, ale též – ba více – strach z trvalého zániku. Avšak tušením svého srdce správně soudí, když se hrozí naprostého zničení a konečné záhuby své osoby a odmítá ji. Zárodek věčnosti, který v sobě nosí a jež nelze převést na pouhou hmotu, povstává proti smrti. Všechno úsilí techniky, byť sebeužitečnější, nedovede upokojit úzkost člověka: prodloužená biologická dlouhověkost nemůže upokojit touhu po dalším žití, která nezničitelně tkví v jeho srdci.“

Tváří v tvář smrti všechny představy selhávají, avšak církev, poučená Božím zjevením, tvrdí, že člověk byl od Boha stvořen k blaženému cíli, který se nachází za hranicemi pozemské bída. Mimoto tělesná smrt, které by byl člověk ušetřen, kdyby nebyl zhřešil, bude podle učení křesťanské víry přemožena, až bude člověku zásahem všemohoucího a milosrdného Spasitele vrácena spása, o kterou se svou vinnou připravil. Bůh totiž člověka povolal a volá, aby k němu ve věčném společenství neporušitelného božského života Inul celou svou přirozeností. Tohoto vítězství dosáhl Kristus, když znovu povstal k životu, osvobodiv svou smrtí člověka od smrti. Dobře zdůvodněná víra tedy dává kterémukoliv přemýšlejícímu člověku odpověď na jeho úzkost z toho, co ho v budoucnosti čeká; zároveň mu skýtá možnost být v Kristu ve

Nástrovní freska Poslední soud od Michelangela

spojení s milovanými bratry, kteří již zemřeli, dávajíc mu naději, že u Boha došli pravého života."

V koncilovém textu je zmínka o *dobře odůvodněné víře*. Toto odůvodnění se opírá také o vysvětlení smrti. Křesťanství představuje smrt jako konec zkoušky. A život je opravdu pro křesťana zkouškou, která se končí smrtí. Smrt tedy neodvolatelně stanoví konečný stav člověk: štěstí nebo neštěstí, blaženost nebo trápení, vítězství nebo naprostou prohru, nebe nebo peklo. Není možnost opakování, ani nápravy, ani odvolání.

Jak Písmo, tak učitelský úřad církve učí, že spása a odsouzení závisí od stavu duše v okamžiku smrti. Již starozákonní kniha Kazatel nabádá k takovému přesvědčení, když říká: „Jestliže strom padne k jihu či na sever, zůstane na místě, kam padl.“ (11,3). A koncil v Lyonu prohlašuje, že duše těch, kdo umírají ve smrtelném hříchu „ihned sestupují do pekla“ (sv. Benedikt XII.).

A právě tato skutečnost způsobuje hrůzostrašnost smrti a zároveň dělá život nesmírně vážným. Je-li smrt taková, stává se život záležitostí děsně vážnou, a to celý život, v každém jeho okamžiku, protože každý okamžik života může být jako bleskem zasažen smrtí. Proto také, kvalifikujeme-li život po stránce mravní a náboženské, celá jeho hodnota vykryštalizuje v hodnotu posledního okamžiku.

Tato podmínka umocňuje celý život na nekonečno, dává mu nekonečnou hodnotu. A nejen celý život jako takový, ale každý okamžik života, který – protože je svou přirozeností smrtelný – je nabit a naplněn tou nekonečnou hodnotou, protože každý okamžik života člověka má schopnost platit jednou provždy.

To mějme stále na paměti. Není třeba představovat si hodnotu života jako nějakou sumu nebo bilanční listinu skutků dobrých a zlých. Není třeba brát soud jako „odvažování“ dobra na jedné straně a zla na straně druhé. I slova církevního zpěvu: „Otevře se kniha psaná, v níž je vina znamenána, jež má být potrestána“ by spíš mohla platit pro očistec nebo už o výši odměny nebo věčného trestu.

Vyměření věčného údělu člověka a jeho závislost na stavu duše v okamžiku smrti lépe pochopíme, když budeme brát mravní život jako kvalitu, ne kvantitu. Buď je totiž člověk v okamžiku smrti spravedlivý nebo není, buď je v milosti nebo v těžkém hříchu. Je-li spravedlivý, je ve stavu spásy, není-li spravedlivý, je ve stavu zavržení (záhuby). Tak to aspoň vyplývá z prorockých slov Ezechielových: „Kdyby se svévolník odvrátil ode všech svých hříchů, jichž se dopouštěl, a dbal by na všechna má nařízení a jednal podle práva a spravedlnosti, jistě bude žít, nezemře. Žádná jeho nevěrnost, jíž se dopustil, mu nebude připomínána, bude žít pro svou spravedlnost, podle níž jednal... Když se (však) spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví podle všech ohavností, jichž se dopouští svévolník, měl by žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány, zemře za to, že se zpronevěřil, za svůj hřích, kterým se prohřešil.“ (18,21-24)

Přechod ze hříchu ke spravedlnosti a naopak je jen jeden skutek svobodné vůle. Jako pro jednotlivý čin svobodné vůle se obracím k Bohu a stávám se spravedlivým a můj minulý nespravedlivý život již neexistuje, tak podobně se jediným skutkem svobodné vůle mohu postavit proti Bohu. A jestliže jsem proti Bohu, jsem hříšník a nespravedlivý, a celá moje spravedlnost v minulosti již neexistuje. Smrt však sebere člověka právě v jednom z těchto dvou stavů. To mějme stále na paměti!

A jestliže věc takto chápeme, pak nemůže být smrt v životě něčím podružným, co se buď náhodou přihodí, nebo náhodou nepřihodí. Proto křesťan hledí stále tváří v tvář smrti, je na ni vždy připraven. Nic tak neodporuje křesťanskému postoji k smrti, jako když se život i smrt berou na lehkou váhu. Rovněž odporuje zcela křesťanskému pohledu na smrt snaha vyloučit myšlenku na ni ze života jednotlivců, rodin a společnosti. Není nic pošetilejšího než snaha skrývat a vymýtit z myslí lidí myšlenku na smrt. Bohužel se v dnešním světě ujímají zlozvyky, jejichž cílem je zakrývat smrt. To však není nic nového. Již Pascal říkal, že „lidé, protože se nemohou zachránit před smrtí... se rozhodli v touze po štěstí, že na ni nikdy nepomyslí.“

Křesťanství však hledí na smrt s uvědomělou pevností a také s jasnou nadějí.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1. úterý	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. středa	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
4. pátek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
6. neděle	32. neděle v mezidobí
8. úterý	Všech svatých premonstrátského řádu
9. středa	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. čtvrtek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. pátek	Památka sv. Martina, biskupa
12. sobota	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. neděle	33. neděle v mezidobí
14. pondělí	Památka sv. Siarda, opata
17. čtvrtek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. pátek	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
20. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
21. pondělí	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. úterý	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24. čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Dung – Laca, kněze, a druhů, mučedníků
27. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30. středa	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci:

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek **denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

- **Úklid kostela sv. Jana Nep. a jeho okolí bude pokračovat ještě v sobotu 5. listopadu od 8,30 hod.**
- **Biblické katecheze** o malých prorocích SZ pokračují **v sobotu 5. a 12. listopadu** hned po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **V sobotu 19. listopadu** bude po večerních **bohoslužbách promítání obrázků s výkladem Mgr. Václava Plíška** o letošním Dnu mládeže v Kolíně nad Rýnem.
- **Mikulášská besídka bude v neděli 4. prosince od 16.00 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep. Jsou srdečně zvány děti, rodiče a ostatní přátelé a známí spolu se všemi farníky.
- Náš exfarník, dlouholetý animátor a organizátor řady farních akcí **Mgr. Václav Plíšek**, nám oznámil radostnou zprávu. V den svých narozenin, na svátek sv. Františka 4.10.05, dostal dárek z nejmilejších. Jeho manželka Liduška přivedla na svět chlapečka Jakoubka. Rodičům i malému Jakubovi přejeme hojnost zdraví a Božího požehnání.

Naši světci

Sv. Karel Boromejský, biskup památka 4. listopadu

Pocházel z vznešené šlechtické italské rodiny. Matka byla z rodu Medicejských. Narodil se r. 1538 na zámku Arona u jezera Lago Maggiore. Jako druhorozený syn byl předurčen k duchovní dráze..

Karel přijal tonsuru, přijetí do stavu kleriků, ve 12 letech. Pak byl poslán na studia do Milána a na univerzitu v Padově. V 21 letech získal doktorát z civilního i kanonického práva. Při této příležitosti bylo oceněno jeho velké nadání a předpověděna mu skvělá budoucnost.

Papež Pius IV. zvolený v r. 1559 byl bratrem jeho matky. Ten ho povolal do Říma, jmenoval ho státním sekretářem, kardinálem a správcem milánské arcidiecéze. Sloužil v papežských službách v mnoha diplomatických posláních a jako diplomat se velmi osvědčil. V této době si pečlivě vybíral zástupce, kteří řídili jeho arcidiecézi

Měl velký vliv na znovuzahájení tridentského koncilu v r. 1562, který byl od r. 1552 přerušen. Zúčastnil se formulace řady koncilních dekretů a s legáty koncilu byl v neustálém písemném styku. V následujícím roce mu zemřel starší bratr. To Karel vzal jako varování a opustil zcela světské záležitosti. Odmítl být hlavou rodiny a přijal kněžské a brzy na to i biskupské svěcení.

Učastnil se vypracování katechismu v duchu koncilu a revize misálu a breviáře. V duchu výsledků koncilu se neustále zasazoval o zlepšení poměrů ve své i v okolních diecézích, byl často na vizitačních cestách (včetně některých území Švýcarska), zřizoval semináře, založil kongregaci světských kněží, Oblátů sv. Ambrože, a pozval do své diecéze Jesuity. Zlepšil postavení chudých a potřebných, konal diecézní synody a provinční koncily. Při tom narážel na řadu odpůrců jak z duchovního tak ze světského stavu.

V době moru v r. 1576-77 organizoval péči o nemocné, sám je navštěvoval a povzbuzoval. Organizoval také modlitby za odvrácení epidemie. Konal procesí, v němž šel bos a s provazem na krku. Tak bývá také zobrazován.

V říjnu r.1584 jej na cestách zastihla nemoc. Vrátil se do Milána a tam 3. listopadu zemřel. V Miláně byl okamžitě uctíván jako světec a jeho úcta stále rostla. Prohlášen za svatého byl r. 1610.

Svět italské šlechty 16. století je nám jistě velmi vzdálen. Vidíme však, že vysoké postavení, kterého pro svůj původ a i pro své schopnosti dosáhl, využil sv. Karel v pokoře jak k osobní svatosti tak k obnově církevního života. Nehleděl na osobní pohodlí i nemoce a pracoval velmi usilovně, často byl na cestách, napsal mnoho dopisů.

Je patronem biskupů a řady dalších povolání. Jeho jméno nese i ženské řeholní společenství – Boromejky. Připojíme i o nich několik slov.

Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského

Sv. Karel je patronem, ale není zakladatelem, této u nás jedné z nejznámějších ženských kongregací. Ta vznikla ve Francii v Nancy po třicetileté válce. Pan Emanuel Chauvenel, na přání svého syna zemřelého na mor, založil Dům milosrdenství. V něm začalo pracovat pět prvních sester. Jejich společenství se nazývalo "Společnost Svaté Rodiny". Podle činnosti, kterou sestry konaly, péče o nemocné a potřebné, je lidé začali nazývat milosrdnými a podle sochy sv. Karla, která byla v průčelí i na dvoře jejich domu, Boromejkami. Sv. Karel však už od počátku utvářel svým příkladem srdce i službu sester.

Do Čech přišly Boromejky na popud Aloise Klára. R. 1834 byly vyslány čtyři české dívky do noviciátu v Nancy a r. 1837 spolu s Francouzskou Marií Terezií Helvigovou začaly svou činnost v ústavu slepců. Později koupily dva malé domky pod strahovskou zahradou, a ty byly základem pro nemocnici a mateřský dům s kostelem sv. Karla Boromejského.

V r. 1945 sestry působily už na 120 místech. V době útlaku jim byl zabaven majetek a sestry byly soustředěny do charitních domovů a mladší do pohraničí, kde pracovaly v továrnách. Přesto však do r. 1989 byly tajně přijímány nové členky.

Dnes slouží v nemocnici pod Petřínem, v Domově sv. Karla Boromejského v Řepích, v Boromeu - LDN ve Frýdku Místku, v Moravských Budějovicích, v Městu Albrechticích, ve Znojmě-Hradišti, v Ostravě Porubě, v Prachaticích a r. 2000 převzaly službu v římském Nepomucenu, kterou konaly již před válkou.

Kromě Francie, Německa, Polska a Rakouska jsou sestry činné i v řadě misijních míst, mezi jiným i na Sibiři.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

Tématická souvislost pohledů na obsah naší víry není přerušena. Na předchozí pohledy podle zpracování Johna A. Hardona, S.J. : The Faith v tomto farním listu navazují texty Kompendia katechismu katolické církve, vydaného v tomto roce 2005 jako stručné zachycení obsahu velkého Katechismu katolické církve z roku 1992. Číslování je zachováno podle Kompendia.

PÍSMO SVATÉ

18. Proč Písmo svaté učí pravdě?

Protože je sám Bůh autorem Písma svatého: proto se říká, že je inspirované a učí bez omylu těm pravdám, které jsou nutné k naší spáse. Duch svatý totiž inspiroval lidské autory, kteří napsali to čemu nás chtěl naučit. Nicméně křesťanská víra není „náboženstvím Knihy“, nýbrž Božího Slova, jež není „napsaným a němým slovem, nýbrž vtělené a živé Slovo“ (sv. Bernard z Clairvaux).

19. Jak číst Písmo svaté?

Písmo svaté se musí číst a vysvětlovat s pomocí Ducha svatého a pod vedením učitelského úřadu církve, podle tří měřítek: 1) pozornost k obsahu a jednotě celého Písma, 2) čtení „Písma v živé tradici církve, 3) respektování analogie víry, to je harmonické soudržnosti pravd víry mezi sebou.

20. Co to je Kánon Písem?

Kánon Písem je úplný seznam posvátných spisů, jež apoštolská tradice dala církvi rozlišit. Tento *kánon* zahrnuje 46 spisů Starého zákona a 27 spisů Nového zákona.

DUCHOVNÍ PRAXE

36. Ze kterých hříchů se musíme vyznat?

Musíme se vyznat **ze všech smrtelných hříchů**, na které si vzpomeneme při svědomitém zpytování svědomí, i **z počtu**, kolikrát jsme se jich dopustili, i **z důležitých okolností**.

Při každé zpovědi musíme udat skutečný hřích, jinak je neplatná. Nedokonalosti a pochybné hříchy nejsou dostatečnou látkou pro rozhřešení. Proto má ten, kdo se častěji zpovídá, zahrnout do zpovědi některý hřích z minulého života. Nemusíme se zpovídat ze všech všedních hříchů, je to však dobré a prospěšné. Kdo neví, je-li něco smrtelným nebo všedním hříchem, ať se z toho vyzná, leč by zpovědník uznal jinak za vhodné. Kdo se zpovídá z pokušení, ať dodá, jak proti nim bojoval.

Při zpovědi nesmíme uvádět jména osob ani vyprávět zbytečné historky!

Důležité jsou takové okolnosti:

- a) které dělají ze všedního hříchu smrtelný (např. velká krádež, velká škoda);
- b) které mění druh hříchu (např. hřích proti sv. čistotě u osoby, která složila slib čistoty apod.)

37. Jak si má vést ten, kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů?

Kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů, může buď:

1. vyznat se ze všech všedních hříchů, na které si vzpomene;
2. nebo si *vybrat* ty nebo ony, které mu zvláště brání ve snaze o dokonalost.

Oba způsoby jsou dobré: první způsob podrobuje více hříchů svátostnému rozhřešení a dává snad více klidu. Druhý zase usměřňuje všechnu sílu duše k jednomu důležitému bodu duchovního života a tak podporuje pokrok v tomto důležitém bodě.

Lze též oba způsoby spojit tak, že se při obyčejných týdenních zpovědích řídíme druhým způsobem a při měsíční obnově se pak zpovídáme podrobně za uplynulý měsíc. U

všedních hříchů není třeba udávat počet, je však *radno* přece to vyjádřit všeobecnými výrazy, jako např. zřídka, často, velmi často, skoro vždycky.

38. Co máme konat po svaté zpovědi?

Po svaté zpovědi máme:

1. děkovat Pánu Bohu;
2. obnovit své předsevzetí, zvláště, že se chceme varovat zlé příležitosti;
3. je-li to možné, hned vykonat uložené pokání.

Ohlédnutí za poutním zájezdem

Dne 24. září 2005 se naše farnost, již dle podzimní tradice, vydala na poutový výlet, tentokrát na sever od Prahy. **Litoměřice** již dávno čekaly na své poutníky z Košíř a přizdobily se krásným slunečným dnem, aby nám padly hluboko do srdíčka. Pan farář všem ukázal, kde studýroval i kde bydlel i kde se o přestávkách vesele bavil se svými spolužáky ze semináře.

Vzpomněli jsme též pana *Štěpána kardinála Trochty*, který byl 17. biskupem litoměřickým (1947-1974). Narodil se 26. března 1905 ve Francově Lhotě na Valašsku. Studovat začal gymnázium v Kroměříži a dokončil jej v Turíně v Itálii, kde roku 1924 vstoupil do noviciátu saleziánů. Na kněze byl vysvěcen 29. června 1932 v Turíně. Působil ve Fryštáku u Zlína a později v Ostravě a v Praze. Léta 1942 – 45 prožil v koncentračních táborech. Biskupské svěcení přijal v Praze 28. září 1947. Dne 16.1.1953 byl zatčen a odveden do Ruzyně. Dne 23.7.1954 byl odsouzen v „monstrprocesu“ na 25. let vazby za tzv. velezradu a vyzvědačství. Prošel věznicemi v Litoměřicích, Leopoldově, Ruzyni, Pankráci a ve Valdicích. Po amnestii v r. 1960 pracoval jako stavební dělník, umývač oken, natěrač, zametač aj. Po létech ústraní se opět ujímá r. 1968 pastoračního působení ve své diecézi. Jako první

z litoměřických biskupů se stal kardinálem „in pectore“ (tzn. bez veřejného vyhlášení) 28. dubna 1969. Zemřel 6. dubna 1974 a je pohřben v biskupské hrobce v Litoměřicích.

Katedrála sv. Štěpána v letošním roce slaví 350 let od založení litoměřické diecéze (1665 – 2005). Nejen o jejích stavitelích a historii jste si jistě vše bedlivě přečetli již v zářijovém čísle našeho měsíčníku.

Vraťme se ještě k Litoměřicům, kde jsme se rozběhli nejen po pamětihodnostech, ale také po začínajících slavnostech vinobraní. Když jsme pak zdárně našli opět náš autobus, rozjeli jsme se k přívětivému motorestu na okraji městečka **Úštěku** k výbornému obědu. Myslím, že si všichni pochutnali na pravém českém „vepřo-knedlo-zelo“ a to jsme ještě netušili, že nás čeká turistická část výletu.

V Úštěku jsme si prohlédli nejprve synagogu. Podle tradice zde Židé žili již roku 1327.

Byla postavena na okraji skalního ostrohu, na netradičním čtvercovém půdorysu, v klasicistním stylu. Typově se jednalo o v Čechách zcela ojedinělou stavbu. V suterénu byla umístěna židovská škola a byt kantora. V roce 1849 se obec rozhodla synagogu modernizovat podle plánů místního stavitele Wenzla Jahna. Přestavba byla dokončena v r. 1851. V hlavním sále byla vestavěna

ženská galerie, nově provedena dekorativní výmalba interiéru s maurskými motivy. Sloužila až do roku 1938, po 2. světové válce zůstala zavřená, vnitřek zničen, postupně chátrala. Od roku 2001 obnovu synagogy výrazně uspíšila finanční dotace Mezinárodního fondu pomoci obětem holocaustu. Rekonstruovaná synagoga byla otevřena 10. září 2003.

Kéž by se takové péče dostalo i katolickému kostelu, který ještě čeká na své štědré dárce.

Poté nás náš zdejší průvodce pozval do sklepení, trochu tajemných prostor, které

sloužily nejen jako úkryt, ale i k uchovávání potravin a hlavně piva. Celý Úštěk je takto poddolován. Jen ty chodby nejsou propojeny jako např. v městě Táboře. Velmi tajuplně působila i věž, které se říká Pikardská, která dnes slouží jako galerie, kde jsme mohli spatřit ukázky diplomových prací žáků stavební fakulty oboru architektury. Užili jsme si schodů nahoru i dolů. A ještě jednu pozoruhodnost jsme v Úštěku našli - „ptačí domky“. Domečky do skály zasazené a z ní jakoby vyrůstající. Hledme, co lidi nevymyslí.

A už jsme opět autobusem uháněli pod vrch zvaný *Ostrý*, kde opuštěné poutní místo, vysoko nad krajem, zve své návštěvníky k výstupu i k pokoře. Jak slavné museli zde bývat děkonné bohoslužby. Když se vyšplháte blíže k nebi odměnou je vám krásný pohled do kraje na všechny strany.

Pak další odměnou pro všechny jsou i koláčky a dortíky našich ženušek, aby nejen duše, ale i žaludek se potěšil.

Posledním zastavením se vracíme opět k řádu Premonstrátů, tentokrát do *kláštera sester Premonstrátek v Doksaněch*. Chrám Narození P. Marie a klášter založen na břehu Ohře roku 1144, jako když z trosek vyrůstá nový zázrak. Strop kostela připomíná růžový dort nazdobený šlehačkou. V románské kryptě na vás opět dýchne historie. Zde v kostele byla sloužena mše sv. našim panem farářem P. Lohelem.

A ještě jedno malé pozvání na nás čekalo. Od zdejších sestřiček jsme si mohli zakoupit jejich výtečné výrobky – Klášterní bylinné likéry z jarních nebo letních bylin, nebo též jitrocelový sirup proti kašli.

Tak tedy na zdraví a buď Bohu chvála za ten krásný den.

Václava Drábová

P.S.: Srdečné poděkování všech putujících patří výtečnému organizátorovi zájezdu za výběr krásné trasy a její výborné zajištění (včetně dopravy a oběda). Jen ten velký autobus se nám na chvíli ztratil v té nádherné slunečné krajině, tím více však jsme si vážili jeho znovuobjevení.

Poděkování patří i paní Vašíčkové, která zastoupila našeho chybějícího regenschoriho a doprovodila varhanní hrou liturgii v doksanském klášterním kostele.

Hluboký dík pak patří našemu panu farářovi P. Lohelovi, Th.D. O.Praem. za duchovní službu během zájezdu s vrcholem slavení večerní mše sv. v chrámu Narození P. Marie v Doksaněch. Ilustrační foto pochází z dílen pánů Fundy a Hojka (Terežky H.?). Díky.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Římskokatolická koširská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

Neprodejné

Prosinec

DOBA ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ

Otevírá se pro nás další nový církevní rok. Na jeho začátku je doba adventní a vánoční. Následující řádky nám mohou připomenout základní význam celé doby vánoční a dějiny adventu jako přípravy na vánoce.

I. Význam vánoční doby

Základní myšlenkou je narození Páně a to *ve smyslu předmětném* čili objektivním, jak se událo ve světových dějinách, a *ve smyslu podmětném* čili subjektivním, jak se prožívá v srdcích křesťanů.

Přípravu na vánoce je možno rozlišit na bližší a vzdálenější. Tou bližší je předvánoční týden od 17. do 24. prosince, který je však součástí adventní doby – vzdálenější přípravy na vánoce.

Dříve se celé toto období označovalo za vánoční předhodí.

Slavnost Narození Páně začíná vigilií – předvečerem a tento Boží hod vánoční je prvním dnem vánočního oktávu – osmidenního slavení, které jádrem, vrcholem a zároveň první částí vánoční doby. Dříve se nazýval *blížeším pohodím vánoc*. Druhým výrazným vrcholem vánoční doby je *Slavnost Zjevení Páně – Tří králů* – 6. ledna. Neděle po této slavnosti je Svátkem Křtu Páně, kterým vánoční doba končí.

Dříve trvala vánoční doba ještě tři neděle po Zjevení Páně, na třetí neděli přepadal Svátek sv. Rodiny, úplným závěrem vánoční doby byl Svátek Očišťování Panny Marie – nyní *Svátek Obětování Páně – Hromnice* 2. února.

II. Dějiny adventu

Slovo „advent“ tj. příchod označuje v liturgii dobu od církve ustanovenou k přípravě k výroční Slavnosti Narození Páně.

Liturgické prožívání adventu má v církvi pozdější původ. Ani v době apoštolské ani v prvních pěti stoletích života církve se s ním nesetkáváme. Dokonce ani papež sv. Lev Veliký se ještě v 5. století nezmiňuje o adventu, ačkoliv by měl k tomu velmi vhodnou příležitost v pojednání: *De jejunio decimi mensis*.

Velmi důležité svědectví pro advent máme v Homiliích, jež jsou obsaženy v „Apendix operum S. Augustini“ tom. V. ed. Benedikt. N. 115. 116., za jejichž původce se obvykle považuje biskup Caesarius z Arlu (Arles) (+542). Tam se totiž napomínají věřící, aby se již po mnoho dní připravovali na příchod Páně. „*Protože nastává den narození Páně... ozdobení dobrými skutky se s Kristovou pomocí na něj připravujeme, dávejme chudým almužny, odstraňujeme hněv i zášť ze svých srdcí. Zachovávejme věrně zdrženlivost s vlastními manželkami, ke svým stolům přijímejme častěji chudé, vstávejme k nočním pobožnostem (vigiliím), v chrámu se modleme a zpívejme žalmy...*“

Z homilií vysvítá, že se adventu přisuzovala stejná církevní oprávněnost jako např. k postní době – přípravě na

velikonoce.

Jasně též mluví o adventu biskup Perpetuus z Touru (+491), jenž také nařizuje zachovávat půst a vigilie: „od svátku sv. Martina až do narození Páně zachovával v pondělí, ve středu a v pátek půst, a bohoslužby se měly konat podle řádu kvadragesimy. V ty dny se měly číst „kanony“, „zvláště nařizujeme, aby se nikdo nevymlouval, že chyboval z nevědomosti.“ (Tak jako před čtyřicetidenním postem bylo zavedeno ostatkové veselí, tak i na sv. Martina si lidé přilepšovali, čehož pozůstatkem jsou tzv. husy sv. Martinské“.)

Z Galie se rozšířil obyčej slavit advent do Itálie a Říma, kde již sv.Řehoř Vel. Pronášel některé homilie o adventu.

Do církevního roku byl advent začleněn nejprve v římské liturgii, její příklad pak následovaly nejen všechny místní církve v Itálii, ale i v Německu, Anglii atd.

V řecké církvi začali slavit advent teprve asi v VIII. Století.

Ačkoliv se slavil advent všude, přesto se projevila velká různost v počtu adventních neděl. V řecké církvi, potom v církvích mozarabského a ambrosiánského obřadu, začínali advent dnem sv. Filipa (14. listopadu), a slavilo se tedy 6 neděl. Pět formulářů mešních a tedy i pět neděl připomíná Libg. II. Ord. Gelasiani. V sakramentáři Gallikanském jsou sice pouze tři neděle adventní a obřad goticko-galikánský zná jen dvě neděle adventní, ale to vysvětluje Mabillon (l. c.) tím, že se užívalo některého formuláře vícekrát.

Římská lektionaria znají čtyři neděle adventní a tento počet se od VIII. století ustálil v celé západní oblasti. Způsob označování adventních neděl je nyní opačný vzhledem k dřívějšímu. Naše první neděle adventní bývala dříve IV. Neděle před narozením Páně, a poslední neděle před vánocemi se nazývala prostě neděle před narozením Páně (Dominica ante natale Domini).

Počet neděl se brzy spojoval s mystickým výkladem. Buď se označovaly tímto počtem čtyři tisíce let před Kristem nebo se poukazovalo na čtvrtý příchod Páně, když se vtělil, když se rodí duchovním způsobem v srdci člověka, potom když přijde k soudu soukromému a všeobecnému.

Advent býval vždy považován za dobu pokání a spočíval v postu, vigiliích, častějších návštěvách bohoslužeb, manželské zdrženlivosti a v horlivějším konání milosrdných skutků. Stále více se projevovала snaha připodobnit advent čtyřicetidennímu postu, a to nejen na východě, ale i na západě, kde se na mnohých místech slavila „Quadragesima sancti Martini“. Z toho lze také vysvětlit církevní nařízení o postu, svatbách, hudbě, tanci, divadlech atd.

Od XI. Století se ustáli na západě nynější počet adventních neděl, a v XII. Století se půst proměnil v pouhou abstinenci. V XIV. Století však i závazek abstinence úplně vymizel, takže Urban IV. r. 1362 k nezavázal pouze duchovní svého dvoru. Později již jen ojediněle vybízeli k postu někteří biskupové, jako např. sv. Karel Boromejský, přitom se žádný z nich neodvolával na všeobecný církevní zákon.

V liturgickém kalendáři církve je pro advent uvedeno povzbuzení: „*Celou dobu adventní máme prožívat s vnitřní usebraností a touhou po Kristu.*“

P. L.

*Použitá literatura: Kupka J.: Liturgický rok, Praha 1907.
Liturgický kalendář : Praha 2004.*

Ježíš se narodil na zemi a jedině to činí zemi velikou a šťastnou. Ale on přichází s nebe a ne ze země a jeho království je proto nebeské. Zrodil se v chlévě, odpočíval v jeslích, ale jeho moc sahá až do výšin nebe. Toto mystérium dítěte Ježíše, krále všech králů, kterému se klanějí králové, je mystérium nesmírně vznešené a královské.

Pierre de Bérulle

**Hodně radosti z Božího příchodu na svět a do našich srdcí a pokojné prožití letošních vánočních svátků všem čtenářům
Košířského farního listu přeje P. Lohel**

Liturgický kalendář

Prosinec 2005

3. sobota	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
6. úterý	sv. Mikuláše
7. středa	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. čtvrtek	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
11. neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
13. úterý	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. středa	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
17. sobota	Sobota před Štědrým dnem
18. neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
19. pondělí	Pondělí před Štědrým dnem
20. úterý	Úterý před Štědrým dnem
21. středa	Středa před Štědrým dnem
22. čtvrtek	Čtvrtek před Štědrým dnem
23. pátek	Pátek před Štědrým dnem
24. sobota	ŠTĚDRÝ DEN
25. neděle	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. pondělí	Slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka
27. úterý	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. středa	Svátek sv. Mladátek, mučedníků
29. čtvrtek	Pátý den v oktávu Narození Páně
30. pátek	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31. sobota	Sedmý den v oktávu Narození Páně
1.1. neděle	Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

*Neposkvrněné Početí
Panny Marie*

Sv. Lucie

Oznámení

- **Další biblická katecheze o knize proroka Micheáše bude v sobotu 3. prosince po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Mikulášská besídka bude v neděli 4. prosince od 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Adventní duchovní obnova bude v sobotu 10. prosince od 15.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.** Po první promluvě bude příležitost ke sv. smíření před večerní mší sv. s druhou rekolekční promluvou.
- **Předvánoční večírek farní mládeže bude v sobotu 17. prosince po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.**

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti	kostel sv. Jana Nep.	24.12.	16,00 hod
Půlnoční	kostel sv. Jana Nep.	24.12.	24,00hod.
Za svítání - Boží hod vánoční	kostel sv. Jana Nep.	25.12.	9,00 hod.
Ve dne - Boží hod. vánoční	kostel Nejsv. Trojice	25.12.	11,00 hod.
Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	kostel sv. Jana Nep.	26.12.	9,00 hod.
	kostel Nejsv. Trojice	26.12.	11,00 hod.
Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty	kostel sv. Jana Nep.	27.12.	17,30 hod.
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	kostel Nejsv. Trojice	30.12.	17,30 hod.
Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku	kostel sv. Jana Nep.	31.12.	16,00 hod.
	kostel Nejsv. Trojice	31.12.	17,30 hod.
Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ	kostel sv. Jana Nep.	1.1.	9,00 hod.
	kostel Nejsv. Trojice	1.1.	11,00 hod.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11.11.2005 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, MUDr. Horáková, Ing. Bobysud, stav. Havel, Mgr. Hojek, Ing. Nekula a předseda Stanislav Dobeš

Program

1. Kontrola minulého zápisu
2. Problematika záležitostí technického rázu
3. Návrhy a diskuse

Ad 1-2: V záležitosti zatékání do střechy u sv. Jana pozve P. Lohel konsistorního technického pracovníka pana Vacha a požádá jej o vydání konečného stanoviska k definitivnímu odstranění závad střechy – tj. zatékání dešťové vody. Předseda k tomu opakovaně navrhuje řešit věc pokrytím alespoň nejexponovanějších částí střechy folií GEKAPLAN nebo RHENOFOL, nebo jinou, podobných vlastností. Navrhuje vyžádat si u některé odborné firmy předběžný rozpočet a dle předložených nabídek a našich finančních možností ev. zadat práci tak, aby byla problematika zmíněné střechy na dlouhou dobu vyřešena.

V dalším průběhu informoval P. Lohelius o nabídce odborného znalce varhan, pana Habětína, který provedl odbornou prohlídku varhan v kostele Nejsv. Trojice a za velice vstřícnou a přijatelnou cenu na nich provede generální opravu. Práce provede v průběhu příštího roku. O průběhu akce bude výbor průběžně informován.

Na návrh Ing. Bobysuda bude pořízen křovinořez ku snadnějšímu provádění údržby stráně na severní straně areálu kostela sv. Jana, kde je třeba mj. provádět průklest náletových dřevin, které tam vyrůstají a kazí vzhled.

Ad 3. K záležitosti ev. osazení sochy do niky u vstupu k sv. Janu bylo dohodnuto, že sochaři panu Štěrbovi budou uhrazeny náklady, spojené s vypracováním návrhu, ale realizace je zatím odložena. Bude restaurován původně tam umístěný kříž a opětovně na své původní místo instalován. Předseda v té věci zkontaktuje restaurátorku pí Hejdovou a zjistí, zda se provedení ujme. O výsledku poinformuje na příští schůzi výboru.

Příští schůze bude v obvyklou dobu, tj. v sobotu 9. prosince t.r. po večerní misse u Nejsvětější Trojice, jak je obvyklé.

V průběhu jednání zaznamenal:

Stanislav Dobeš

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

PÍSMO SVATÉ

21. Jakou důležitost má pro křesťany Starý zákon?

Křesťané si váží starého zákona jako pravého Božího slova: všechny jeho spisy jsou božsky inspirované, uchovávají si trvalou hodnotu. Vydávají svědectví o božské pedagogice spásonosné lásky boha. Byly napsány především proto, aby připravovaly příchod Krista, Spasitele světa.

22. Jakou důležitost má pro křesťany Nový zákon?

Nový zákon, jehož ústředním předmětem je Ježíš Kristus, nám předává definitivní pravdu Božího Zjevení. V něm čtyři evangelia Matouše, Marka, Lukáše a Jana, jsou hlavním svědectvím o životě a učení Ježíše, tvoří srdce všech Písem a tudíž zaujímají jedinečné místo v církvi.

23. Jaká jednota existuje mezi Starým a Novým zákonem?

Písmo je jedno, jako jedinečné je Božím slovem, jedinečným spásonosným plánem boha, jedna je také božská inspirace obou Zákonů. Starý zákon připravuje Nový a Nový je naplněním Starého: oba se navzájem osvětlují.

24. Jakou funkci má Písmo svaté v životě církve?

Písmo svaté je oprou života církve a dodává jí sílu. Je pro její děti stálostí víry, pokrmem a pramenem duchovního života. Je duší teologie a pastorálního kázání. Žalmista říká: ono je „světlem pro mé nohy, osvěcuje moji stezku“ (Ž 119, 105). Církev proto vybízí k časté četbě Písma svatého, protože „kdo nezná Písma, ten nezná Krista“ (sv. Jeroným).

DUCHOVNÍ PRAXE

IV. Svaté přijímání.

49. Koho přijímáme ve svatém přijímání?

Ve svatém přijímání přijímáme bohočlověka Ježíše Krista jako pokrm duše.

Sv. přijímání je nejvznešenější svátost, neboť při ní nepřijímáme pouze boží milost, nýbrž samého původce milosti.

50. Které milosti v nás působí svaté přijímání?

Co nejužěji nás spojuje s Kristem, pramenem všech milostí; zvláště však má tyto účinky:

1. rozvíjí nadpřirozený život duše;
2. očišťuje od všedních hříchů a chrání před smrtelným;
3. zeslabuje zlé náklonnosti a dává chuť a sílu k dobru;
4. je nám zárukou slavného vzkříšení a věčné blaženosti.

Svaté přijímání má tedy největší význam pro dosažení dokonalosti.

Podzimní výlet mládeže za P. Janem Dlouhým

Tradiční podzimní mládežnický výlet se letos uskutečnil v sobotu 22. října. Po osmé hodině vyjžděla od kostela sv. Jana Nepomuckého 4 auta směrem Benešovsko. První zastavení vybral Vítá Bobeš na rozhledně Neštěmické hory, který byla postavena za první republiky k třístému výročí místního selského povstání. Přestože se vrchol nachází 536 m n.m. a navíc měl Vítá dalekohled, nic jsme neviděli. Rozhlednu totiž ze všech stran převyšují stromy. Nicméně jsme na vrcholu rozhledny

alespoň probrali některá politická, ekonomická, církevní a společenská témata. Poté následoval přesun do Vlašimi, kde nás již čekal místní farář P. Jan Dlouhý, který nás všechny pozval do restaurace na oběd. Pak nám chtěl ukázat celé město z výšky. Na nedalekou věž husitského kostela jsme se pro nepřítomnost duchovního nedostali a uspěli jsme až na zámku, kde nás průvodkyně, poté co překvapeně zjistila, že nás vede místní farář, pustila zdarma. Na město se spolu s námi dívalo také několik set či tisíc mušek, kterým se ve věži zřejmě dařilo. Dole se pak k naší čtrnáctičlenné skupině přidali manželé Petr a Veronika Zborníkovi a prošli jsme pěkným zámeckým parkem až do Domašína, jednoho z šesti kostelů, které mimo dalších kaplí spravuje P. Jan Dlouhý s kaplanem.

V domašinském kostele jsme s otcem Janem a otcem Lohelem slavili mši svatou s úmyslem za novorozeného Jakuba a jeho rodiče Václava a Lidušku. Po mši svaté se s námi rozloučil P. Lohel a vyrazil na večerní mši svatou do Košíř a my jsme cestou zpět poznávali další zákoutí zámeckého parku. Otec Jan nás v jedné zámecké bráně pozval na kávu a ukázal nedaleké sochařské výtvary.

Po návratu nás nočního programu – oslava narození Jakuba Plíška, kterému právě byly tři týdny. A tak jsme se přesunuli do nově zrekonstruovaného baráčku na farní zahradě, kterému místní říkají besídka. Tam nás již čekalo šampaňské, víno a bohatě prostřený stůl. Posezení a povídaní to bylo pěkné. Nechyběly ani společenské sportovní hry. Ráno se dříve probuzená skupina vypravila vedle do kostela sv. Jiljí na půl desátou a později probuzená skupina na jedenáctou.

Ještěže v Košířích mohli na deváté zastupovat mládež záložní ministranti – pánové Funda a Hojek. Po snídaňovém obědě nás ještě telefonicky pozdravil bratr Bonaventura alias Ondřej Čapek s gratulací a zajímavou informací, že v létě ušel pěšky na pouti do španělské Kompostely k sv. Jakubu přes 500 km.

Poté jsme se již začali loučit s P. Janem Dlouhým, který ve Vlašimi nyní začíná třetí rok svého působení po šesti letech v Křečovicích. Moc vás všechny pozdravuje a vzpomíná na vás.

Text a foto Václav Plíšek

*Farní listy, informace a aktuality z farnosti jsou dostupné na internetové adrese
<http://kosirska.farnost.cz>*

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

Neprodejné